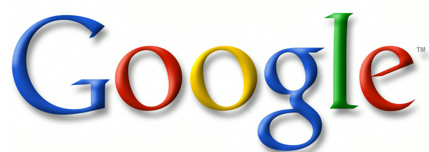

J. L. Heibergs

Samlede Skrifter.

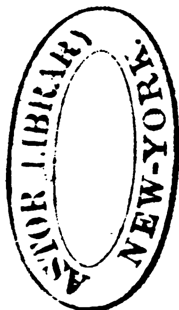
Skuespil:

5te Bind.

Skuespil

af

Johan Ludvig Heiberg.

Femte Bind:

De Danske i Paris.
Nina.
Kjøge Huuskors.

Kjöbenhavn.
J. H. Schubothes Boghandling.
Thieles Bogtrykkeri.

1835.

De Danske i Paris.

Vaudeville i to Acter.

Første Gang opført paa det kongelige Theater den 29de Januar 1833.

Personerne.

Johannes Bruun, Major ved et danskt Regiment.
Madame Therese Jean-Brun, Modehandlerinde.
Juliette, hendes Datter.
Madame Jaquelin, Thereses Tante.
Ernest, Madame Jaquelins Gudsøn.

Adolf Heller, Maler,		danske Reisende.
Schönemann, Poet,		
Falbinger, Musicus,		
Bernerup, Theolog,		
Meingau, Jurist,		
Hammer, Læge,		

Mikkel, Majorens Tjener.
En Tjener hos Madame Jaquelin.
Danske Soldater.
Gjæster og Opvartere i et Caffehuus.
Musikanter.
Spadserende.

Handlingen foregaaer under de danske Troppers Ophold i Frankrig i Aaret 1816, den første Act i Bouchain, den anden i Paris.

Første Act.

En Have udenfor Madame Jaquelins Huus i Bouchain. I Baggrunden et Gitter, i hvis Midte en Laage. Udenfor, langs med Gitteret løber en Vei, som fører ind i det Indre af Byen. Bag Veien er Udsigt til en landlig Egn. Paa venstre Side (for Tilskuerne), i Forgrunden, ligger Huset; over Døren er en Marquise. I Midten af Haven, ligeledes i Forgrunden, et stort Kastanietræ, hvorunder et Bord og en Bænk.

Første Scene.

Adolf. Juliette. Ernest.

Adolf og Juliette sidde under Marquisen, den Første ved sit Staffeli, hvor han maler et Portrait af Juliette. Ernest sidder paa Bænken under Kastanietræet, og betragter de to Andre.

Mel. Fredmans Epistel Nr. 80.

1.

Ernest
(idet han reiser sig og træder frem.)

Lyksalig er han, som sidder der
Med Pensel og med Palet!
Han sidder den skjønne Pige saa nær,
Og maler et skjønt Portrait.
Han fængsle tør paa Lærredets Grund
Et flygtigt Blik, en smilende Mund;
Han seer i Øiets Himmel ind,
Og stirrer paa Solen sig blind.

Personerne.

Johannes Bruun, Major ved et danſk Regiment.
Madame Thereſe Jean = Brun, Modehandlerinde.
Juliette, hendes Datter.
Madame Jaquelin, Thereſes Tante.
Erneſt, Madame Jaquelins Gudſøn.

Adolf Heller, Maler,	danſke Reiſende.
Schønemann, Poet,	
Falbinger, Muſicus,	
Bernerup, Theolog,	
Meingau, Juriſt,	
Hammer, Læge,	

Mikkel, Majorens Tjener.
En Tjener hos Madame Jaquelin.
Danſke Soldater.
Gjæſter og Opvartere i et Caffehuus.
Muſikanter.
Spadſerende.

Handlingen foregaaer under de danſke Troppers Ophold i Frankrig i Aaret 1816, den førſte Act i Bouchain, den anden i Paris.

Første Act.

En Have udenfor Madame Jaquelins Huus i Bouchain. I Baggrunden et Gitter, i hvis Midte en Laage. Udenfor, langs med Gitteret løber en Vei, som fører ind i det Indre af Byen. Bag Veien er Udsigt til en landlig Egn. Paa venstre Side (for Tilskuerne), i Forgrunden, ligger Huset; over Døren er en Marquise. I Midten af Haven, ligeledes i Forgrunden, et stort Kastanietræ, hvorunder et Bord og en Bænk.

Første Scene.

Adolf. Juliette. Ernest.

Adolf og Juliette sidde under Marquisen, den Første ved sit Staffeli, hvor han maler et Portrait af Juliette. Ernest sidder paa Bænken under Kastanietræet, og betragter de to Andre.

Mel. Fredmans Epistel Nr. 80.

1.

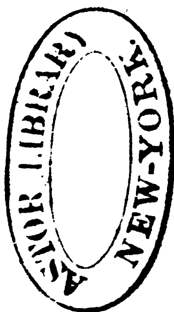
Ernest
(idet han reiser sig og træder frem.)

Lyksalig er han, som sidder der
Med Pensel og med Palet!
Han sidder den skjønne Pige saa nær,
Og maler et skjønt Portrait.
Han fængsle tør paa Lærredets Grund
Et flygtigt Blik, en smilende Mund;
Han seer i Øiets Himmel ind,
Og stirrer paa Solen sig blind.

Skuespil

af

Johan Ludvig Heiberg.

Femte Bind:

De Danske i Paris.
Nina.
Kjøge Huuskors.

Kjöbenhavn.
J. H. Schubothes Boghandling.
Thieles Bogtrykkeri.

1835.

De Danske i Paris.

Vaudeville i to Acter.

Første Gang opført paa det kongelige Theater den 29de Januar 1833.

Personerne.

Johannes Bruun, Major ved et dansk Regiment.
Madame Therese Jean = Brun, Modehandlerinde.
Juliette, hendes Datter.
Madame Jaquelin, Thereses Tante.
Ernest, Madame Jaquelins Gudsøn.
Adolf Heller, Maler,
Schönemann, Poet,
Falbinger, Musicus,
Bernerup, Theolog,
Meingau, Jurist,
Hammer, Læge,
} danske Reisende.
Mikkel, Majorens Tjener.
En Tjener hos Madame Jaquelin.
Danske Soldater.
Gjæster og Opvartere i et Caffehuus.
Musikanter.
Spadserende.

Handlingen foregaaer under de danske Troppers Ophold i Frankrig i Aaret 1816, den første Act i Bouchain, den anden i Paris.

Første Act.

En Have udenfor Madame Jaquelins Huus i Bouchain. I Baggrunden et Gitter, i hvis Midte en Laage. Udenfor, langs med Gitteret løber en Vei, som fører ind i det Indre af Byen. Bag Veien er Udsigt til en landlig Egn. Paa venstre Side (for Tilskuerne), i Forgrunden, ligger Huset; over Døren er en Marquise. I Midten af Haven, ligeledes i Forgrunden, et stort Kastanietræ, hvorunder et Bord og en Bænk.

Første Scene.

Adolf. Juliette. Ernest.

Adolf og Juliette sidde under Marquisen, den Første ved sit Staffeli, hvor han maler et Portrait af Juliette. Ernest sidder paa Bænken under Kastanietræet, og betragter de to Andre.

Mel. Fredmans Epistel Nr. 80.

1.

Ernest
(idet han reiser sig og træder frem.)

Lyksalig er han, som sidder der
Med Pensel og med Palet!
Han sidder den skjønne Pige saa nær,
Og maler et skjønt Portrait.
Han fængsle tør paa Lærredets Grund
Et flygtigt Blik, en smilende Mund;
Han seer i Øiets Himmel ind,
Og stirrer paa Solen sig blind.

2.

Adolf

(idet han ligeledes reiser sig og betragter Billedet med Henrykkelse.)

Naar Tiden engang sin dybe Strøm
Hen over os rullet har,
Skal Verden dog see i skuffende Drøm,
Hvor skjøn Juliette var.
Den skal en Kunstners Lykke forstaae,
Og vide, han har skjønnet derpaa,
Og mærke klart i Eet og Alt
At han con amore har malt.

3.

Juliette

(idet hun forandrer sin Stilling, og seer betydningsfuldt paa Adolf.)

Jeg glædes, naar jeg et Kunstværk seer,
Men ønsker ei Verdens Dom.

Adolf.

Nu flytter De Dem.

Juliette.

Jeg kan ikke meer.

Adolf.

O vend Dem kun lidet om!

Juliette.

Jeg kan ei meer.

Adolf.

Et eneste Træk!
Saa skal jeg lægge Penselen væk.
(Retter paa hendes Stilling.)
Saadan!
(Sætter sig ved Staffeliet.)
Lidt meer mod Lyset vendt!
(Maler.)
See saa!
(Reiser sig, og bukker for Juliette.)
For idag har jeg endt.
(Hun reiser sig; de træde alle Tre frem.)

4.

Alle Tre.

Hvor Veiret er smukt, og Himlen blaa!
Saa frit kan man aande her.
Hvor liflig det er, i Skyggen at gaae
Af høie Kastanietræer!
De vifte med fortrolige Buk,
Til Svar paa Hjertets lønlige Suk,
Og over Ønsket i vor Barm
De holde Velsignelsens Arm.

Ernest (til Adolf.)

De er vist træt af at male?

Adolf.

O nei, men Jomfru Juliette er snarere træt af at sidde saalænge i den samme Stilling.

Juliette.

Ja, siden De spørger derom, idag begyndte jeg at blive lidt træt.

Adolf.

Jeg har vist ladet Dem sidde for længe; det maa jeg bede Dem undskylde. Men det er virkelig ogsaa undskyldeligt; thi aldrig har Stillingen lykkedes Dem saa godt som idag, aldrig har min Haand med større Lethed ført Penselen, aldrig har Lysningen været mig saa gunstig. Kan De da fortænke mig i at jeg forlængede disse heldige Øieblikke over den sædvanlige Grændse? Men vær rolig! De behøver kun at sidde een Gang endnu, blot en halv Time, saa er Stykket færdigt. (Gaaer hen og henter det.) Vil De behage at see, der mangler kun endnu et Par Penselstrøg.

Ernest (som seer paa Portraitet.)

O ja! men det Lidt, som mangler, er maaskee det Allermeste.

Adolf.

Hvorledes? Er De ikke tilfreds med Ligheden?

Juliette.

O spørg ikke Ernest derom, thi saa kommer han strax med en heel Critik.

Adolf.

Ja, det er just Det, jeg ønsker.

Ernest (til Juliette.)

Du mener nok, at jeg forstaaer mig kun daarligt paa Malerier? Det har du Ret i: Jeg forstaaer mig bedre paa at føre Spaden og Ploven, end paa at bedømme, hvorledes Andre føre Penselen. Men jeg skal sige dig Noget, Cousine: Undertiden kan de Uindviede see hvad de Høilærde ikke bemærke.

Adolf (til Juliette.)

Deri har han Ret.

Juliette (til Ernest.)

Forstaa mig rigtigt! Jeg vil ikke sige, at du ikke forstaaer dig paa det, men jeg mener kun, at naar man criticerer mit Portrait, saa skeer det ikke, uden at man omtaler mig selv, og det forekommer mig besynderligt at være Gjenstanden for saadanne Betragtninger.

Ernest.

Men du veed jo endnu ikke hvad jeg vil sige. Forstaaer jeg mig ikke paa Kunsten, saa tiltroer jeg mig i det Mindste at kunne bedømme Ligheden; ja det tør jeg paastaae, at er der Nogen, som kan dømme om Ligheden af dit Portrait, saa maa det være mig,

thi det kan jeg forsikkre dig, Juliette, at jeg kjender ethvert af dine Træk. Selv naar jeg lukker Øinene, staaer dit Ansigt lyslevende for mig.

Adolf.

Jeg forstaaer Deres Bemærkning. En Portrait-Maler gjør vel i at spørge sin Originals Venner og Paarørende tilraads; thi disse, som have et nøiere Bekjendtskab til Personen, end den for hende fremmede Maler kan have, maae ogsaa fremfor Alle være istand til at bedømme Ligheden.

Ernest.

Ja det er Det, jeg mener.

Adolf.

Men i dette Tilfælde maa jeg ikke desmindre protestere, thi jeg har kjendt Jomfru Juliette længere end De.

Ernest.

Hvorledes? Er jeg da ikke hendes Fætter? Har jeg ikke seet hende, da hun ikke var større end saa, dengang jeg var i Paris med min Gudmoder?....

Adolf.

Nei virkelig? Har De det?

Juliette.

Det er ganske sandt, men det er mange Aar

siden; dengang vare vi begge To Børn, og mit Ansigt har vistnok meget forandret sig siden.

Adolf (til Ernest.)

Ja, seer De det! De kan dog egentlig kun sige, at De har kjendt Jomfru Juliette fra den Tid, hun kom herud til Bouchain, for at besøge sin Grandtante, Deres Gudmoder, og det er kun en Maaned siden. Jeg derimod, som inden den Tid har tilbragt et Aar i Paris, har imidlertid bestandig havt Leilighed til at see hende.

Ernest.

Herregud! Har De det?

Adolf.

Med mine Landsmænd kom jeg daglig paa et Caffehuus i Palais-Royal, tæt ved Siden af Madame Jean-Bruns Modehandel. Tilfældet var mig saa gunstigt, at jeg kom i Bekjendtskab med Madame Jean-Brun, thi hun havde Forbindelser med mit Fædreland, og jeg gav hende Efterretninger derfra.

Ernest.

Fra Deres Fædreland? Det er jo Spanien?

Adolf.

Ja, jeg er Spanier, (sagte til Juliette) at sige, saalænge jeg er i Bouchain. (Til Ernest.) Men for at komme tilbage til Deres Mening om Portraitet, saa

2.

Adolf

(idet han ligeledes rejser sig og betragter Billedet med Henrykkelse.)

Naar Tiden engang sin dybe Strøm
Hen over os rullet har,
Skal Verden dog see i skuffende Drøm,
Hvor skjøn Juliette var.
Den skal en Kunstners Lykke forstaae,
Og vide, han har skjønnet derpaa,
Og mærke klart i Eet og Alt
At han con amore har malt.

3.

Juliette

(idet hun forandrer sin Stilling, og seer betydningsfuldt paa Adolf.)

Jeg glædes, naar jeg et Kunstværk seer,
Men ønsker ei Verdens Dom.

Adolf.

Nu flytter De Dem.

Juliette.

Jeg kan ikke meer.

Adolf.

O vend Dem kun lidet om!

Juliette.

Jeg kan ei meer.

Adolf.

Et eneste Træk!
Saa skal jeg lægge Penselen væk.
(Retter paa hendes Stilling.)
Saadan!
(Sætter sig ved Staffeliet.)
Lidt meer mod Lyset vendt!
(Maler.)
See saa!
(Reiser sig, og bukker for Juliette.)
For idag har jeg endt.
(Hun reiser sig; de træde alle Tre frem.)

4.

Alle Tre.

Hvor Veiret er smukt, og Himlen blaa!
Saa frit kan man aande her.
Hvor lifligt det er, i Skyggen at gaae
Af høie Kastanietræer!
De vifte med fortrolige Buk,
Til Svar paa Hjertets lønlige Suk,
Og over Ønsket i vor Barm
De holde Velsignelsens Arm.

Ernest (til Adolf.)

De er vist træt af at male?

Adolf.

O nei, men Jomfru Juliette er snarere træt af at sidde saalænge i den samme Stilling.

Juliette.

Ja, siden De spørger derom, idag begyndte jeg at blive lidt træt.

Adolf.

Jeg har vist ladet Dem sidde for længe; det maa jeg bede Dem undskylde. Men det er virkelig ogsaa undskyldeligt; thi aldrig har Stillingen lykkedes Dem saa godt som idag, aldrig har min Haand med større Lethed ført Penselen, aldrig har Lysningen været mig saa gunstig. Kan De da fortænke mig i at jeg forlængede disse heldige Øieblikke over den sædvanlige Grændse? Men vær rolig! De behøver kun at sidde een Gang endnu, blot en halv Time, saa er Stykket færdigt. (Gaaer hen og henter det.) Vil De behage at see, der mangler kun endnu et Par Penselstrøg.

Ernest (som seer paa Portraitet.)

O ja! men det Lidt, som mangler, er maaskee det Allermeste.

Adolf.

Hvorledes? Er De ikke tilfreds med Ligheden?

Juliette.

O spørg ikke Ernest derom, thi saa kommer han strax med en heel Critik.

Adolf.

Ja, det er just Det, jeg ønsker.

Ernest (til Juliette.)

Du mener nok, at jeg forstaaer mig kun daarligt paa Malerier? Det har du Ret i: Jeg forstaaer mig bedre paa at føre Spaden og Ploven, end paa at bedømme, hvorledes Andre føre Penselen. Men jeg skal sige dig Noget, Cousine: Undertiden kan de Uindviede see hvad de Høilærde ikke bemærke.

Adolf (til Juliette.)

Deri har han Ret.

Juliette (til Ernest.)

Forstaa mig rigtigt! Jeg vil ikke sige, at du ikke forstaaer dig paa det, men jeg mener kun, at naar man criticerer mit Portrait, saa skeer det ikke, uden at man omtaler mig selv, og det forekommer mig besynderligt at være Gjenstanden for saadanne Betragtninger.

Ernest.

Men du veed jo endnu ikke hvad jeg vil sige. Forstaaer jeg mig ikke paa Kunsten, saa tiltroer jeg mig i det Mindste at kunne bedømme Ligheden; ja det tør jeg paastaae, at er der Nogen, som kan dømme om Ligheden af dit Portrait, saa maa det være mig,

thi det kan jeg forsikkre dig, Juliette, at jeg kjender ethvert af dine Træk. Selv naar jeg lukker Øinene, staaer dit Ansigt lyslevende for mig.

Adolf.

Jeg forstaaer Deres Bemærkning. En Portrait-Maler gjør vel i at spørge sin Originals Venner og Paarørende tilraads; thi disse, som have et nøiere Bekjendtskab til Personen, end den for hende fremmede Maler kan have, maae ogsaa fremfor Alle være istand til at bedømme Ligheden.

Ernest.

Ja det er Det, jeg mener.

Adolf.

Men i dette Tilfælde maa jeg ikke desmindre protestere, thi jeg har kjendt Jomfru Juliette længere end De.

Ernest.

Hvorledes? Er jeg da ikke hendes Fætter? Har jeg ikke seet hende, da hun ikke var større end saa, dengang jeg var i Paris med min Gudmoder?....

Adolf.

Nei virkelig? Har De det?

Juliette.

Det er ganske sandt, men det er mange Aar

siden; dengang vare vi begge To Børn, og mit Ansigt har vistnok meget forandret sig siden.

Adolf (til Ernest.)

Ja, seer De det! De kan dog egentlig kun sige, at De har kjendt Jomfru Juliette fra den Tid, hun kom herud til Bouchain, for at besøge sin Grandtante, Deres Gudmoder, og det er kun en Maaned siden. Jeg derimod, som inden den Tid har tilbragt et Aar i Paris, har imidlertid bestandig havt Leilighed til at see hende.

Ernest.

Herregud! Har De det?

Adolf.

Med mine Landsmænd kom jeg daglig paa et Caffehuus i Palais-Royal, tæt ved Siden af Madame Jean-Bruns Modehandel. Tilfældet var mig saa gunstigt, at jeg kom i Bekjendtskab med Madame Jean-Brun, thi hun havde Forbindelser med mit Fædreland, og jeg gav hende Efterretninger derfra.

Ernest.

Fra Deres Fædreland? Det er jo Spanien?

Adolf.

Ja, jeg er Spanier, (sagte til Juliette) at sige, saalænge jeg er i Bouchain. (Til Ernest.) Men for at komme tilbage til Deres Mening om Portraitet, saa

lad mig dog vide, hvad De har at udsætte derpaa. Maaskee kan Deres Bemærkninger endnu komme mig til Nytte. (Til Juliette.) Og ikke sandt? De har ikke Noget imod, at jeg stræber at gjøre Billedet saa fuldkomment som muligt?

Juliette.

O nei! Saa sig da nu din Mening, Ernest.

Ernest

(tager Portraitet, og seer vexelviis paa det og paa Juliette.)

Ja, seer De.... det er ikke saa let at sige.... jeg kjender heller ikke Udtrykkene.... jeg kan bedre føle det.... Det ligner.... ja endogsaa overmaade godt.... men dog....

Adolf.

Men dog?

Ernest.

Egen Melodie.

1.

Jeg seer hendes Pande, jeg seer hendes Mund,
Jeg seer ind i Dinenes talende Grund,
Jeg møder fortryllende Blikke.
Jeg skuer de brune, de glindsende Haar,
Som Kjærlighedsguden i Fletninger slaaer,
Men hendes er det dog ikke.

2.

Jeg seer vel et Ansigt, hvis Yndighed kan
Mig skikke maaskee ved min halve Forstand;
Ja, Kunstner er Den, som kan male!
Men dog, da det tager den halve kun bort,
Og ikke jeg kommer den hele tilkort,
Er det ei det originale.

Juliette.

Sagde jeg det ikke nok, at Ernest vilde komme frem med en Critik, der ligesaa meget havde mig selv som Portraitet til Gjenstand?

Adolf.

Men jeg giver ham ganske Ret. Kun troer jeg, at han gjør større Fordringer, end Kunsten er istand til at opfylde.

Ernest (til Juliette.)

Hvorledes vil du have, at jeg skal bedømme Ligheden af Portraitet, naar jeg ikke maa sammenligne det med dig selv?

Juliette.

Nei, det veed jeg nok; men det var jo netop Det, jeg sagde for lidt siden.

Anden Scene.

De Forrige. Madame Jaquelin lader sig see i et Vindue i Huset, ovenover Marquisen.

Mad. Jaquelin.

Ernest! Er du dernede?

Ernest (idet han leverer Portraitet til Adolf.)

Ja Tante! her er jeg.

Mad. Jaquelin.

Vil du komme lidt ind til mig, min Søn? Jeg har Noget, som jeg vil bede dig om at udrette.

Ernest.

Ja, det veed Gud, hvis det kan fornøie Dem!

(Løber ind i Huset. Mad. Jaquelin gaaer fra Vinduet. Adolf sætter Portraitet hen paa Staffeliet.)

Tredie Scene.

Adolf. Juliette.

Juliette (idet hun seer efter Ernest.)

Det er dog et inderlig godt Menneske!

Adolf.

De interesserer Dem ret meget for Deres Fætter?

Juliette.

Ikke saa meget som jeg burde; det er just hvad jeg bebreider mig.

Adolf.

Men glem ikke, at i det Øieblik De blev denne Bebreidelse qvit, vilde De strax faae en ny; og jeg haaber, at Deres Samvittighed ikke vilde føle sig mindre besværet af den nye end af den gamle.

Juliette.

Ak ja! det er jo ogsaa derfor, at den bærer sit Kors med Taalmodighed. (Adolf kysser hendes Haand.) Men jeg forsikkrer Dem, det er virkelig et Kors. Ernest er saa god, saa trofast, han gik gjerne i Ilden for mig; jeg er vis paa, at han elsker mig oprigtigt; og jeg derimod er ikke istand til nogen Opoffrelse for ham. Hele Ulykken er, at jeg er kommen herud i Besøg, men hvorledes kunde jeg forudsee, at jeg derved skulde blive nødt til at bedrøve min Fætter. Jeg har en sand, en inderlig Godhed for ham, og dog kan jeg ikke undlade at være næsten knibsk imod ham; selv det er af Godhed: det er, for ikke at betage ham et falsk Haab.

Adolf.

De anseer det for en Ulykke, at være kommen til Bouchain? Saa forskjellige ere Synspuncterne for den samme Ting, at jeg betragter det som en Lykke.

Juliette.

O ja, siden min gamle Grandtante har betænkt

mig i sit Testament; det var jo ogsaa Anledningen til min Reise.

Adolf.

O, hvor kan De tale saaledes! Det var ikke den Lykke, jeg meente. Men i Paris saae jeg Dem ikke saa ofte, som jeg ønskede; Deres Moder holdt Dem meget strengt, og lod Dem næsten aldrig komme i Boutiken. Kun sjelden fik jeg Dem italé, men desto oftere hørte jeg Dem, naar De sad paa Deres Kammer, og sang: (Han synger paa Melodie af det følgende Nummer.) La la la! ꝛc.

Juliette.

Kan De huske det endnu?

Adolf.

O disse Toner ville aldrig forsvinde af min Erindring! Midt i mit Hjem vilde jeg faae Hjemvee ved Tanken derom. De reiste bort; jeg hørte ikke mere de bekjendte Toner. Men jeg benyttede Deres Fraværelse, jeg tillod mig at reise efter Dem. Min Kunst forskaffede mig Indpas hos Madame Jaquelin, som ønskede et Portrait af sin Yndling. Først her har jeg havt den Lykke at lære at kjende Dem, at forstaae Dem og at forstaaes af Dem.

Juliette.

Men De betænker ikke, at min Moder kjender

Dem meget vel, og at hun veed, at De er Dansk. Deres Maske vil snart blive røbet, og naar den røbes, saa røbes der Meer endnu.

Adolf.

Min Maske? At jeg har udgivet mig for en Spanier? Ih nu, det slap mig saadan af Munden, da jeg erfarede Madame Jaquelins store Skræk for de Danske, især da hun hørte, at et dansk Regiment skulde besætte Bouchain. Men denne lille List tør jeg gjerne være bekjendt for Deres Moder, og om hun ogsaa gjætter Aarsagen dertil....

Juliette.

Saa har De tabt Deres Proces.

Adolf.

Hvorfor?

Juliette.

Min Moder tillader mig ikke at indgaae en Forbindelse, uden min Faders Samtykke.

Adolf.

Deres Fader? Men hvem er denne gaadefulde Mand, som man aldrig har seet, og hvorom man intet Andet veed, end at hans Navn er Jean-Brun?

Juliette.

Hvem han er, tør jeg ikke sige, thi min Moder har stedse holdt hans Stand og hans Herkomst hem-

melig; jeg er den Eneste, som hun har betroet Sandheden, thi selv min Grandtante har aldrig erfaret den, og just derfor havde hun i sin Vrede truet med at gjøre mig arveløs, da hun endelig i sin høie Alder betænkte sig, og lod mig komme herud, for at see mig. Hun fandt Behag i mig, forligte sig med min Moder, og indsatte mig i Testamentet.

Adolf.

Men hvad er da Grunden til at Deres Fader skjuler baade sin Person og sin Stand?

Juliette.

Min Moder var en Pige af ringe Herkomst, men ikke uden Formue; min Fader ægtede hende af Kjærlighed, men vidste meget vel, at Paarørende, af hvilke han var afhængig, vilde misbillige dette Ægteskab. Dette var Grunden til at det blev holdt hemmeligt allerede i Begyndelsen. Men nu hændte det sig, kort efter min Fødsel, at min Fader tabte sin Formue, som han havde staaende i et fremmed Land. Han reiste da pludselig bort, for, om muligt, endnu at redde hvad som var tilbage; men det var for sildigt, han var pludselig forarmet. Imidlertid levede min Moder af sin egen Formue, men da denne begyndte at svinde meer og meer, oprettede hun en Modehandel i Palais-Royal, og ernærede derved rigeligt baade sig

selv og mig. Men min Fader var for stolt til at ville modtage sit Livs Ophold af hendes Hænder; han skrev hende til, at han ikke vilde vende tilbage, før han kunde byde hende en saadan Stilling, som den han fra først af havde tiltænkt hende.

Adolf.

Nu vel? Er der da nogen Udsigt dertil?

Juliette.

Ak nei! ikke for det Første.

Adolf.

O det var Skade! Men naar det engang skeer... ikke sandt? saa tillader De at jeg maa aabenbare mig baade for ham og for Deres Moder? Og De frygter ikke for en fremmed Himmelegn, for et fremmed Sprog og fremmede Sæder? De troer, at den Blomst, som er opvoxet under Frankrigs Himmel, vil kunne trives i mit nordlige Clima?

Juliette

(idet hun rækker ham Haanden.)

Ja!

Mel. Tout m' a séduit dans la belle Helvétie.

1.

Adolf.

Skal jeg maaskee til mit Fædrelands Dale
Bringe den Sangfugl, jeg fandt paa min Gang?

Skal i min Hiemstavn den fremmede Svale
Qviddrende lønne mig med sin vante Sang:
La la la ꝛc.

Juliette.

Ja den skal qviddre hist sin vante Sang:
La la la.

Adolf.

La la la.

Begge.

La la!

2.

Adolf.

Frygter ei Fuglen de fremmede Skove?
Mon den vil qviddre fornøiet for dem,
Flyve med mig over Land over Vove,
Bygge sin Rede hist paa mit simple Hjem?
La la la ꝛc.

Juliette.

Ja, den vil bygge paa dit simple Hjem.
La la la.

Adolf.

La la la.

Begge.

La la!

Fjerde Scene.

De Forrige. Madame Jaquelin og Ernest komme ud fra Huset.

Mad. Jaquelin.

Naa Gud skee Lov! Ja, naar jeg ikke havde den gode Ernest, saa vilde det see galt ud.

Juliette.

Ja Tante, deri har De Ret. Han er virkelig Godheden selv.

Ernest.

Juliette! hvad hører jeg! Finder du virkelig, at jeg er god? (Tager hendes Haand med Hæftighed, og kysser den.) Tak skal du have! Det er det første rigtig venlige Ord, som jeg har hørt af din Mund.

Juliette (rivende sig løs.)

Ernest, lad være! Du behøver jo ikke at takke mig.

Mad. Jaquelin.

Ja han er Godheden og Tjenstagtigheden selv. Men det er ogsaa i et Øieblik som dette, at man behøver den.

Juliette.

Hvad er da skeet?

Mad. Jaquelin.

Tænk dig, mit Barn, at Politie-Commissairen her i Byen har for et Öieblik siden sendt mig Bud, og ladet mig vide, at naar de danske Tropper komme hertil, maa jeg være beredt paa Indqvartering. Nu veed du selv, mit Barn, hvor lidt Plads jeg har i mit Huus. Og om det endda var vore egne Soldater, men danske!.... det er værre end Cosakker.

Adolf (afsides.)

Det er smigrende for mig at høre.

Juliette.

O Tante! hvor kan De troe Sligt? Jeg har tvertimod altid hørt, at de Danske vare et meget civiliseret Folkeslag.

Mad. Jaquelin.

Jo det skal jeg love for! Man behøver jo kun at see de store danske Hunde, som man bruger i Paris til at trække smaa Vogne; hvad de see glubske og bistre ud! De give strax en Forestilling om hele Landet.

Juliette.

Ja Tante, men Et er Hundene, og et Andet er Menneskene.

Ernest.

Jo, Juliette, det er ganske sandt, de Hunde see ikke godt ud.

Adolf (til Mad. Jaquelin.)

Madame! Ifald det kan berolige Dem, saa vil jeg lade Dem vide, at der i hele Danmark maaskee ikke findes en eneste af de Hunde, som man i Paris kalder danske. Og jeg er i det Hele saa lykkelig ogsaa at kunne berolige Dem i andre Henseender. De danske Tropper høre til de bedst disciplinerede, saa at deres Indqvartering sikkert ikke vil forvolde Dem nogen Bekymring.

Mad. Jaquelin.

Ja, det er meget godt, men hvoraf veed De det?

Adolf.

Jeg veed det, fordi jeg selv har været i Danmark.

Mad. Jaquelin.

Ih du store Gud! Har De været der? Og De er ikke frossen ihjel? Der er jo lutter Iis og Snee.

Adolf.

Paa ingen Maade. Det er et nordligt Land, men dog ikke af de nordligste.

Juliette.

Tvertimod, Tante, det er et dyrket og smilende Land.

Mad. Jaquelin.

Det maa være Pokkeven! Hvoraf troer du det?

Juliette.

Hr. Adolf har i Paris viist mig to Malerier, som forestilte den sjællandske Kyst, med Udsigt over Øresundet lige til Sverrig.

Mad. Jaquelin.

Til Sverrig! Ja det er saa meget værre! Sverrig er ogsaa et græsseligt Land.

Juliette.

O det vilde De ikke sige, naar De havde seet Malerierne. Han har selv malet dem paa Stedet; ikke sandt?

Adolf.

Jo.

Juliette.

Det ene er et Dagstykke, det andet et Nat- og Maaneskins-Stykke.

Mad. Jaquelin.

Maaneskin? Skinner Maanen der?

Juliette.

Det deiligste af Verden! Og hvad Havet maa være majestætisk! Jeg reiste gjerne derhen, blot for at see Østersøen og Kattegattet baade ved Dag og ved Nat.

Ernest.

Ih Gud forbarme sig, Cousine! Hvad tænker du paa?

Mad. Jaquelin.

Hvor har du dog lært de stræklelige Navne? Hvorledes kan du udtale dem? Kattegat? Fy! — Men hvorom Alting er, saa bliver jeg ved min Mening. Min salig Mand havde ogsaa seet sig om i Verden, han havde endog været i America, og han har sagt mig ....

Juliette.

Ja, men America er langt fra Danmark.

Mad. Jaquelin.

Ikke saa langt, som du bilder dig ind. Som sagt, min salig Mand har fortalt mig, at Danmark er Hovedstaden i Lapland ....

Adolf og Juliette.

Ih Gud bevares! ....

Mad. Jaquelin.

Ja, De maa undskylde, at jeg troer min Mand bedre end Dem.

Ernest.

Jo, Tante har Ret, jeg har læst det i en Geographie.

Mad. Jaquelin.

Naa, der kan De see! Og Alting er af Snee og af Iis, lige til de Klokker, som Fruentimmerne bære i deres Ørenringe. Og Menneskene ere vilde, de spise raat Kiød, ja endog smaa Børn; det er et Slags Iisbjørne.

Adolf (afsides.)

Nei, nu er der intet Udkomme med hende!

Ernest.

Siig mig, Tante, kan de tale?

Mad. Jaquelin.

Nei, ikke rigtigt; idetmindste ikke saaledes, at vi kan forstaae dem. De har vel nogle Lyd og Toner, hvorved de kan gjøre sig forstaaelige for hverandre indbyrdes, men det er ikke noget egenligt Sprog.

Adolf.

De vil snart komme til at forandre Deres Mening. Mellem de Officerer, som ventes hertil, vil De finde adskillige, som med Lethed kan underholde sig med Dem i Deres Modersmaal.

Mad. Jaquelin.

Gud bevares! Jeg vil ikke tale et Ord med Nogen af dem.

Ernest.

Nei, det er ikke værdt!

Mad. Jaquelin.

Derfor, min Søn, gjør nu hvad du har lovet mig: gaa hen til Politie-Commissairen, hils ham fra mig, og sig ham, at jeg, som en gammel, eenlig Kone, der ovenikjøbet ikke har Plads i Huset, haaber, at han vil være saa god at forskaane mig for den skrækkelige Indqvartering.

Ernest.

Ja Tante, men det er for tidligt; jeg træffer ham ikke hjemme før om lidt.

Mad. Jaquelin.

Godt! Og spørg ham saa med det Samme, om naar vi kan vente disse Skabninger hertil. Det er ikke fordi jeg selv er bange, thi jeg lukker mig inde i mit Huus, og sætter ikke en Fod ud af Døren, førend de ere borte. Men min Juliette! hende skjælver jeg for. Hun maa til Paris, jeg maa vide hende i Sikkerhed hos hendes Moder.

Juliette.

O Tante! Jeg er slet ikke bange.

Mad. Jaquelin.

Ja, men jeg desto mere. Du veed ikke hvad det vil sige, at have en ung Pige i Huset, og Indqvartering af Soldater, og ovenikjøbet danske Soldater!

Ernest.

Ja, deri har Tante Ret. Juliette maa herfra. Gud veed, hvor ondt det gjør mig! Men jeg vilde ikke have et roligt Øieblik, ifald hun blev her.

Mad. Jaquelin.

Hør, Ernest! Siden det endnu er for tidligt at gaae til Commissairen, saa kunde du imidlertid gjøre mig en Fornøielse.

Ernest.

Ja, det veed Gud!

Mad. Jaquelin.

Det vidste jeg nok. Syng engang endnu den Sang, som den spanske Maler har lært dig, og som du sang igaar.

Adolf.

Vor Bolero?

Juliette.

Ja, Ernest, gjør det! du synger den saa smukt.

Ernest.

Nei, virkelig? Finder du, at jeg synger den smukt?

Mad. Jaquelin.

Ja, min Søn, meget smukt! Vil du ikke nok synge den igjen?

Ernest.

Jo, det veed Gud, hvis det kan fornøie Dem.

(Til Adolf.) Men saa maa De spille Guitaren, thi det forstaaer jeg desværre ikke.

Adolf.

Med Fornøielse.

Ernest.

Her er den.

(Løber ind i Huset og henter en Guitar; Mad. Jaquelin og Juliette sætte sig paa et Par Havestole paa venstre Side i Forgrunden; Ernest synger, henvendende sig til Juliette, Adolf staaer bag ved ham, og accompagnerer paa Guitaren.)

Mel. En spansk Bolero.

1.

Ernest.

I Dandsen du mig møder;
Farvel! du flyer igjen.
Den Lov, som drog dig hen,
Dig nu tilbage støder.

Ernest og Adolf.

I Dandsen du mig møder;
Farvel! du flyer igjen.

2.

Ernest.

I hver en Tone spilles
"Farvel" med sagte Klang.
Vi samles paa vor Gang,
Kun for igjen at skilles.

Ernest og Adolf.

I hver en Tone spilles
"Farvel" med sagte Klang.

3.

Ernest.

Man mister hvad man finder;
Farvel! det er forbi.
Paa Livets korte Sti
Man løser hvad man binder;

Ernest og Adolf.

Man mister hvad man finder;
Farvel! det er forbi.

4.

Ernest.

Vi tabe hvad vi kaare;
"Farvel" er Livets Ord;
I hvert et flygtigt Spor
Er lagt en Afskedstaare.

Ernest og Adolf.

Vi tabe hvad vi kaare;
"Farvel" er Livets Ord.

5.

Ernest.

Du bort fra mig dig fjerner;
Farvel! forlad din Ven!
Din Vei dig fører hen
I Lys af andre Stjerner.

Ernest og Adolf.

Du bort fra mig dig fjerner;
Farvel! Forlad din Ven!

(Mad. Jaquelin og Juliette reise sig.)

Mad. Jaquelin.

Tak, Ernest! det er en skjøn Sang.

Juliette.

Deilig! Jeg er ganske bevæget over den.

Ernest.

Og jeg da! Jeg græder selv, naar jeg synger den.

Mad. Jaquelin.

Og den er moralsk; den minder os om Forgængeligheden af alle jordiske Ting.

Ernest.

Om Adskillelsen fra Det, man har kjært! Ak Juliette, snart reiser du til Paris, og Gud veed, naar vi da sees igjen!

Juliette.

Stakkels Ernest!

Ernest.

Nei, naar du kalder mig Stakkel, saa er jeg ingen Stakkel; saa er jeg glad, saa er jeg kjæk. Jeg vil ikke græde. Farvel saalænge! Nu løber jeg hen til Commissairen.

(Løber ud igjennem Laagen i Baggrunden.)

Femte Scene.

Mad. Jaquelin. Juliette. Adolf.

Mad. Jaquelin (til Adolf.)

Nu, min Herre, hvorledes gaaer det med Portraitet?

Adolf.

Det er næsten færdigt; vil De behage at see? (Henter det fra Staffeliet.) Men hvorvidt det vil lykkes, tør jeg ikke afgjøre selv. Kun saameget veed jeg, at jeg aldrig har malet med større Interesse, og det er derfor intet Under, om jeg selv troer at have leveret et fortrinligt Arbeide.

Mad. Jaquelin (som imidlertid har betragtet det.)

Men De har Ret i at troe det. Det er udmærket fortræffeligt. Ligheden er ganske overordenlig. — O min kjære Juliette! saa kan jeg da nu sige, at jeg aldrig skal miste dig; jeg skal bestandig see dine Ansigtstræk, og have dig hos mig i min Stue.

Sjette Scene.

De Forrige. Ernest kommer hurtig og forvirret ind fra Baggrunden.

Ernest.

Tante! Tante! Nu seer det godt ud for os!

Mad. Jaquelin.

Hvorledes? Traf du ikke Commissairen?

Ernest.

Ja, Gud bedre det! Jeg mødte ham lige her udenfor; han var just paa Veien til Tante, for at sige Dem .... ah! (Snapper efter Veiret.)

Mad. Jaquelin.

Hvilket?

Ernest.

Tænk bare! At de danske Tropper komme hertil idag, at de kan ventes om et Dieblik.

Mad. Jaquelin.

Ih Gud forbarme sig!

Ernest.

Og at Tante paa ingen Maade kan blive fritagen for Indqvartering.

Mad. Jaquelin.

Naa! Gud hjelpe mig!

Ernest.

Men for at skaane Tante saa meget som muligt, skal De faae en Major og hans Tjener.

Mad. Jaquelin.

En Major og hans Tjener! Ja det er en god Trøst.

Adolf.

Madame, jeg forsikkrer Dem, at De kan være

veltilfreds. En dansk Officeer af den Grad vil endogsaa være en Beskyttelse for Dem og Deres Huus.

Ernest.

Og saa skulde jeg bede Dem, at De øieblikkelig vilde holde Værelser i Beredskab til Deres Gjæst.

Mad. Jaquelin.

Øieblikkelig! Nei vil man høre! Det er allerede, som om man var paa Krigsfod.

Ernest.

Men Juliette? Hvorledes faae vi hende bort?

Mad. Jaquelin.

Gud! Det er sandt! Juliette! Du maa til Paris, men hvorledes faaer jeg dig afsted i den Fart? Hvem skal ledsage dig?

Ernest og Adolf (Begge paa eengang.)

Det kan jeg.

Mad. Jaquelin.

SnikSnak! Dig, Ernest, kan jeg ikke undvære. Skulde jeg maaskee blive allene her hos Majoren?

Ernest.

Nei, det er ogsaa sandt!

Mad. Jaquelin.

Og med den fremmede Herre kan jeg dog ikke lade hende reise.

Ernest.

Nei, det er meget rigtigt!

Adolf.

Desuden gaaer Diligencen først iovermorgen.

Mad. Jaquelin.

Gud! De har Ret! Hvad Leilighed skal vi da finde?

Juliette.

Men kjære Tante! Er det da saa nødvendigt at haste med min Afreise? Hvorfor kan jeg ikke blive her i et Par Dage?

Ernest.

Nei, Juliette, paa ingen Maade! du veed ikke hvad du er udsat for.

Adolf (afsides.)

Tilforladelig, med al Respect for mine Landsmænd, saae jeg gjerne, at hun kom herfra.

Mad. Jaquelin.

Men hør! Kan hun ikke klæde sig i Drengeklæder? Saa er der ingen Fare.

Ernest.

Paa min Tro! et fortræffeligt Indfald! — Juliette, du kan faae mine nye Søndagsklæder, som jeg endnu ikke har havt paa.

Adolf.

Det er excellent.

Juliette.

Men jeg kan vist ikke passe dem.

Mad. Jaquelin.

Jo, med lidt Forandring.

Ernest.

Og du kan fade min nye Blouse derover; saa kan Ingen see det, om de ogsaa skulde være for store.

Juliette.

Ih det er jo morsomt! Lad mig da faae Klæderne! Naar jeg først er bleven omskabt til Dreng, saa kan jeg frit gaae og see paa de Fremmede, og tale med dem, ifald de forstaae vort Sprog. Jeg har stor Lyst til at see dem.

Mad. Jaquelin.

Ja den Fornøielse skal vist Ingen gjøre dig stridig, thi hverken jeg eller Ernest agter at komme dem for Øinene.

Ernest.

Nei, det veed Gud. Men saa bange som jeg er, vilde jeg dog meget hellere gaae dem under Øine, end at Juliette skulde være udsat for mindste Fare.

Adolf.

De kan være rolig. Naar hun passerer for en

Dreng, har det ingen Nød. (Afsides.) Det er en herlig Invention.

Juliette.

Ja det siger jeg med Forord, at naar jeg skal omklædes, saa vil jeg ogsaa see Majoren og tale med ham, og det saasnart nogen Leilighed tilbyder sig.

Mad. Jaquelin.

Gud veed, om jeg ikke ogsaa gjorde bedst i at klæde mig i Mandsklæder.

Ernest.

Jo, det skulde Tante gjøre.

Adolf.

Nei tvertimod! det vilde opvække de Fremmedes Mistanke, om de fandt lutter Mandfolk i Huset. Tænk Dem, om Alle fik det samme Indfald, hvad maatte de Fremmede da troe om en By, hvori der ikke var et eneste Fruentimmer?

Mad. Jaquelin.

Nu vel, saa vil jeg da lade det være; men saa vil jeg skjule mig i mine inderste Værelser .... Og Portraitet, det maae vi sætte paa Loftet, for at Ligheden ikke skal røbe Juliette.

Ernest.

Ja det er rigtigt. Jeg skal strax bære det derop.

Mad. Jaquelin.

Det behøves ikke. (Raaber.) François! (En Tjener kommer.) Bring dette Maleri med alt Tilbehør op paa Loftet, og luk vel i for det. (Tjeneren bringer Portraitet og Staffeliet ind i Huset.) Og nu, Juliette, kom, og lad mig strax faae dig i Klæderne!

Ernest.

Ja, skynd dig, Cousine, skynd dig! Man kan ikke vide, hvor snart Soldaterne komme.

(Mad. Jaquelin og Juliette gaae ind i Huset.)

Syvende Scene.

Ernest. Adolf.

Ernest.

Ah! det lettede! Nu er jeg meget roligere end før.

Adolf (afsides.)

Og jeg med.

Ernest.

Nu maae de fremmede Soldater gjerne komme, naar de vil. Mon man ikke allerede skulde kunne see dem? (Seer ud igjennem Baggrunden.) Gud! jeg troer at Skjæbnen har taget mig paa Ordet. Vil De bare see! Der kommer en Militair-Person gaaende, med en Tjener efter sig, som bærer en Vadsæk og hans

Reisetøi. Han har store Knebelsbarter. Mon det skulde være vor Major?

Adolf.

Han kommer her ind.

Ernest (forskrækket.)

Der er ingen Tvivl derom: det er ham!

(De trække dem Begge hen i Nærheden af Huset; Ernest holder sig bag Adolf.)

Ottende Scene.

De Forrige. Major Bruun og Mikkel komme fra Baggrunden. (Mikkel bærer Majorens Reisetøi.)

Mel. af Egmont: Die Trommel gerühret. (Reichardt.)

1.

Majoren.

Med Foden paa Nakken,
Til Marchen parat,
Min Rigdom i Frakken,
Som lystig Soldat,
Jeg har nu spadseret
Ad Veien herud.

Mikkel.

Hvis her er Qvarteret,
Saa takker jeg Gud.
Hvis her er 2c.

Majoren.

Ja her er Qvarteret;
Tak, Mikkel, din Gud!

2.

Majoren.

Hvad ligner min Glæde,
Min Fryd er saa stor,
Paanye at betræde
Den galliske Jord!
Den kjærligste Stemme
Mig kalder saa blidt.

Mikkel.

Jeg heller blev hjemme,
Det tilstaaer jeg frit.
Jeg heller 2c.

Majoren.

Den kjærligste 2c.

3.

Majoren.

Min Ungdoms Veninde!
Paanye ved dit Bryst
Jeg Hvile skal finde
For Sorg og for Lyst.
Min useete Datter,
O kom til min Favn!

Mikkel.

Gid heller vi atter
Kom til Kjøbenhavn!
Gid heller 2c.

Majoren.

Min useete Datter 2c.

4.

Begge.

Med Foden paa Nakken,
Til Marchen parat,
Min Rigdom i Frakken,
Som lystig Soldat,
Jeg har nu spadseret
Ad Veien herud,
Og her er Qvarteret,

Mikkel.	Majoren.
Nu takker jeg Gud!	Tak, Mikkel, din Gud!
Ja her er Qvarteret,	Ja, her er Qvarteret,
Nu takker jeg Gud!	Tak, Mikkel, din Gud!

Majoren (som i det Samme seer Ernest og Adolf.)

Maa jeg spørge, om det er Husets Folk, jeg har den Fornøielse at tale med?

Adolf (nærmer sig, og hilser paa ham.)

Jeg, Hr. Major, hører vel ikke til Huset, skjøndt jeg kjender Familien; jeg logerer her i Byen; men dette unge Menneske er en Slægtning af Husets Eierinde.

Ernest (frygtsom.)

Ja, det vil sige, paa en Maade....

Majoren.

Nu, det er mig kjært. Jeg haaber, at vi skal blive tilfredse med hinanden.

Ernest.

Ja, Gud bevares!

Majoren.

Man har anviist mig dette Huus til Qvarteer. Det er jo et smukt Huus. Jeg hører, jeg kommer til at boe hos en Dame.

Ernest.

Ja, men hun er meget gammel, og der er slet ingen andre Fruentimmer i Huset.

Majoren.

Hvad Fanden spørger jeg derom? (Afsides.) Det lader til at være en Klodrian.

Adolf.

Det er en god ung Fyr, Hr. Major, men han er lidt ubekjendt med Verden, lidt frygtsom....

Majoren.

Hvorfor er han frygtsom? Jeg gjør ham jo ingen Fortræd.

Adolf.

Majoren kommer allene? Er Regimentet ikke underveis?

Majoren.

Jo, min Herre; jeg venter det hvert Øieblik. Jeg kommer iforveien, thi min Hest blev syg paa den sidste Station, hvorpaa jeg satte mig paa Diligencen,

for at kjøre hertil; men underveis erfarede jeg, at den ikke gik over Bouchain. Det var en Misforstaaelse; jeg havde troet, at den gik herigjennem. Hvad var der altsaa at gjøre? Jeg steg af, en Miils Vei herfra, og spadserede hertil. Lykkeligviis var min Bagage ikke større, end at min Tjener kunde bære den.

Adolf.

Men saa maa De være træt af Veien. Befaler De ikke at træde indenfor, og lade Deres Tøi bringe paa Deres Værelser?

Majoren.

Træt er jeg ikke; men mit Tøi skulde jeg rigtignok have anbragt.

Adolf.

Ernest, vil De ikke besørge det?

Ernest.

Jo, det veed Gud.

Majoren (til Mikkel.)

Gaa ind med den unge Fyr, og læg Tøiet i det Værelse, som han anviser dig. Og kom saa strax tilbage.

Ernest (til Mikkel, idet han aabner Døren.)

Behag!

Mikkel (holder sig tilbage.)

Nei, efter Dem.

Ernest (ligeledes.)

Vær saa artig!

Majoren (til Ernest.)

Vil De ikke vise ham Veien? De kan nok begribe, at min Tjener ikke vil gaae foran.

Ernest.

O jeg beder! (Afsides.) Jeg troede saa Skam ikke, at de Folk vare saa høflige.

(Gaaer ind i Huset, fulgt af Mikkel.)

Niende Scene.

Adolf. Majoren.

Adolf.

Og jeg, Hr. Major, vil have den Ære at anbefale mig.

Majoren.

Deres Tjener! — Siden De er en Ven af Huset, saa vil man vel oftere have den Fornøielse at see Dem?

Adolf.

Upaatvivlelig. Jeg glæder mig til at gjøre Deres nærmere Bekjendtskab. Jeg gaaer kun et Øieblik hjem i mit Logis, og kommer om lidt tilbage.

Majoren.

Saameget bedre. (Afsides, idet Adolf gaaer ud igjennem Baggrunden.) Det er en vakker ung Mand. Han har et ganske andet Væsen end den Anden.

Tiende Scene.

Majoren. Ernest og Mikkel komme ud fra Huset.

Mikkel.

Tøiet er bragt ind paa Værelset, Hr. Major.

Majoren.

Det er godt. Spring nu gesvindt hen paa Posthuset, og hør, om der ikke skulde være Brev til mig fra Danmark.

Mikkel.

Posthuset? Ja, Hr. Major, hvordan skal jeg finde det? Jeg har aldrig i mine livfødte Dage været før paa dette Sted.

Majoren.

O Snak! Du kan jo spørge dig for.

Mikkel.

Ja, det er sandt. (Vil gaae, men vender om.) Hr. Major!

Majoren.

Hvad vil du?

Mikkel.

Men jeg kan ikke forstaae Folkene her, og Folkene kan ikke forstaae mig.

Majoren.

Du kan bare sige Poste! Saa forstaaer Enhver hvad du mener.

Mikkel.

Seer man det! Ja, jeg har nok mærket, at der var megen Lighed mellem det Danske og det Franske.

Majoren.

Ja vist, den hjelper betydeligt. Gaa nu!

Mikkel.

Strax, Hr. Major! (Vil gaae, men vender atter tilbage.) Hr. Major!

Majoren.

Naa, hvad er det nu?

Mikkel.

Majoren maa ikke blive vred, men hvordan skal jeg gjøre for at hitte hjem igjen? thi dertil kan det nok ikke forslaae, at sige Poste.

Majoren.

Nei, men du kan see efter, hvad Vei du gaaer, og saa gaae den samme tilbage.

Mikkel.

Det er ganske sandt, Hr. Major, naar jeg bare ikke forvilder mig.

Majoren.

Du har jo mine Adresse-Kort?

Mikkel.

Ja, Hr. Major!

Majoren.

Viis bare et af dem frem paa Posthuset, saa forstaae de dig nok. Og skulde du forvilde dig paa Hjemveien, saa kan du gjøre det Samme.

Mikkel.

Naa, det var jo deiligt; saa har jeg ingen Nød.

(Gaaer ud igjennem Baggrunden.)

Ellevte Scene.

Majoren. Ernest.

Ernest.

Befaler De ikke at gaae ind i Deres Værelser?

Majoren.

Tak, min Søn! Jeg vil først see mig lidt om herude. Det er jo en nydelig Have.

Ernest.

O jeg beder! De er altfor god.

Majoren.

Hør engang! Har De en Flaske Viin i Deres Kjelder?

Ernest (afsides.)

Det kunde jeg nok vide, at han strax tænkte paa Kjelderen. Det kan nok ikke nytte at skjule det. (Til Majoren.) O jo; det tænker jeg nok.

Majoren.

Saa lad mig faae een herud under dette Kastanietræ. Jeg er tørstig efter min Vandring.

Ernest.

Een?

Majoren.

Ja vist, een! Det er jo nok til en Begyndelse.

Ernest (afsides.)

Begyndelse!

Majoren.

See dog ikke saa betænkelig ud. Jeg forlanger den ikke for Intet; jeg vil naturligviis betale hvad den koster.

Ernest.

O jeg beder! Det vil jo under alle Omstændigheder være os en Fornøielse....

Majoren.

Nu saa kom da med den, og snak ikke længere derom.

Ernest.

Strax! (Afsides.) Det er nok bedst, jeg skynder mig. (Løber ind i Huset.)

Tolvte Scene.

Majoren allene. (Han tager en af Havestolene frem, og sætter sig.)

Majoren.

Saa er jeg da nu anden Gang paa fransk Grund, og om faa Dage i Paris, hvor jeg skal gjensee min Therese, og see min Juliette — jeg kan gjerne sige, for første Gang, thi hun var et spædt Barn, da jeg forlod hende; nu derimod er hun en voxen Pige, og skal være smuk — ifald hendes Moders Udsagn staaer til at troe; og det er rimeligt nok, thi hvorfor skulde hun ikke ligne sin Moder? — Hvor besynderligt dog Skjæbnen leger med os Mennesker! Jeg gad see den Spaamand, der for atten Aar siden kunde have forudsagt mig de besynderlige Omskiftelser i mit Liv. Som ungt Menneske reiser jeg udenlands, kommer til Paris, forelsker mig i en Pige af simpel Stand, og ægter hende, men vover ikke at gjøre det bekjendt, da jeg veed, at min rige Onkel har ganske andre Planer med mig, og forudseer, at han vil gjøre mig arveløs, ifald han erfarer mit Ægteskab. Imidlertid mister jeg min egen lille Formue, formedelst en Commissionairs uforsigtige Speculationer, vender tilbage til mit Fædreland, og nødes nu til at vente paa et langsomt Avancement i den militaire Stand, hvortil

jeg var opdragen fra min Barndom. Først for faa Maaneder siden avancerer jeg til Major, og bliver paa samme Tid commanderet ud med det danske Contingent. Jeg griber med Begjærlighed denne Leilighed til at gjensee min Kone og min Datter. Og ligesom den ene Lykke har den anden ifølge, saa er jeg neppe kommen over Grændsen, før jeg faaer Efterretning om min Onkels Død, og at han har efterladt mig sin hele Formue. Intet var rimeligere, end at jeg vendte tilbage til Kjøbenhavn, for at realisere min Arv. Denne Tilladelse har jeg nu faaet, og med den skal jeg overraske min elskede Hustru, som hverken er forberedt paa min Ankomst, eller paa denne uventede Lykke. Endelig kan jeg nu belønne hende for saa mange Aars Troskab og Opoffrelse. Og i Kjøbenhavn vil man gjøre store Øine, naar man seer mig, hvem man stedse har behaget at kalde Pebersvend, vende tilbage med en Kone og en Datter paa sytten Aar.

Trettende Scene.

Majoren siddende. **Juliette**, klædt som Dreng, og med Blouse, kommer med en Flaske Viin og Glas. **Ernest** følger efter hende, og vil holde hende tilbage.

Juliette (til Ernest.)

Hvorfor? Jeg har jo sagt dig, at jeg selv vil bringe ham det.

Ernest.

Nei, lille Cousine, lad mig, det er er dog sikkrere.

Juliette.

Vist ikke! Jeg er alt for nysgjerrig, jeg maa endelig see ham, og tale med ham.

Ernest.

Gud! Juliette! Det kommer du vist til at fortryde!

Juliette

(gaaer hen og sætter Flasken og Glasset paa Bordet, under Træet.)

Vær saa artig, Hr. Major!

Majoren

(som har siddet i Tanker, uden at bemærke de andre To.)

Ih, hvilken smuk Dreng! Kom nærmere, min Søn, og lad mig gjøre Bekjendtskab med dig!

(Juliette gaaer hen til ham, og giver ham Haanden.)

Ernest (holdende sig frygtsom tilbage.)

Gud! hvorfor vilde du dog udsætte dig....

Majoren.

Saa, det kan jeg lide! Vi ere allerede som gamle Kammerater.

Ernest (afsides.)

Han har dog vel aldrig isinde at hverve hende!

Majoren.

Du er altsaa ikke bange for de Danske?

Juliette.

Nei tvertimod, jeg holder meget af dem.

Majoren.

Du holder meget af dem? (Springer op.) Kom i mine Arme! lad mig omfavne dig! (Omfavner hende.)

Ernest.

Ih Gud bevares!

Majoren.

Hvad gaaer der af ham derhenne?

Ernest.

O ingen Ting, Hr. Major! (Sagte til Juliette.) Der kan du see, hvad Drengeklæderne hjelpe til! — Kom dog, og lad os gaae!

Majoren.

Men hvad skal det dog sige? (Til Ernest.) Hør, veed De hvad? Dersom det generer Dem at være her, saa har De Deres Frihed. Vær saa god!

(Viser paa Huusdøren.)

Ernest (afsides.)

Han viser mig bort. Hvad skal jeg dog gjøre! — Jeg vil gaae ind og fortælle min Tante, hvorledes det hænger sammen. (Gaaer ind i Huset.)

Fjortende Scene.

Majoren. Juliette.

Juliette
(idet hun skjænker i Glasset, og byder Majoren det.)

De er vist tørstig? Maa jeg ikke nok byde Dem et Glas?

Majoren.

Jo, med Fornøielse. Din Skaal, min vakkre Dreng! (Drikker.) Saa du holder af de Danske?

Juliette.

Ja, og af Danmark.

Majoren.

Saa er det bedst, at du reiser med mig derhen.

Juliette.

Ja, det har jeg Intet imod.

Majoren (afsides.)

Tilforladelig, dersom jeg ikke havde en Datter, saa kunde jeg have Lyst til at tage ham paa Ordet. (Til Juliette.) Hvorfor vilde du gjerne til Danmark?

Juliette.

Fordi jeg gjerne vil see Havet og Skibene.

Majoren.

Det kan du jo see paa saa mange andre Steder.

Juliette.

Ja, men jeg har netop Lyst til at see Øresund og de mange Skibe, som passere forbi Helsingør.

Majoren.

Øresund? Helsingør? Hvorfra kjender du disse Navne?

Juliette.

O det er jo ikke saa forunderligt! Jeg har allerede en Forestilling om, hvorledes der seer ud paa Kysten af Sjælland.

Majoren.

Virkelig? Lad mig da høre?

Mel. Noch einmal die schöne Gegend.

1.

Juliette.

O hvor gjerne saae jeg ikke
Sjællands høie Bøgelund,
Hvorfra længselfulde Blikke
Sendes over Øresund!
Snart kan Synet udbredt ile
Med en Seiler over Sø,
Snart i mindre Kredse hvile
Sig paa Tycho Brahes Ø.
Hvilken Udsigt der man nyder!
Hør, fra Kronborg hvor det skyder!
Fra et Dampskib Sangen lyder:
La la la 2c.

Majoren.

Hvor han fortryller mig sødt med sin Sang!
Hjemvee jeg føler for første Gang.

Juliette.

La la la ꝛc.

Majoren.

Hvor han ꝛc.

2.

Juliette.

Synker Solen dybt bag Skoven,
Og forgylder hvert et Blad,
Stiger Maanen op af Voven,
Luttret i det salte Bad.
Vinden har sin Retning dreiet,
Bølgen vælter sig mod Land,
Kaster Skum paa Fiskerleiet,
Der hvor Nættet staaer ved Strand.
See de røde Seil som gynge!
See paa Veien Folkets Klynge!
Hør, i Skoven hvor de synge:
La la la ꝛc.

Majoren.

Hvor han fortryller mig sødt med sin Sang!
Hjemvee jeg føler for første Gang.

Juliette.

La la la ꝛc.

Majoren.

Hvor han ꝛc.

Majoren.

Jeg kan ikke komme mig af min Forundring! Du Perle for alle franske Drenge? Hvem er du? Hvorledes har du her i Bouchain faaet det Bekjendtskab til Danmark?

Juliette.

Jeg er ikke fra Bouchain, jeg er fra Paris; jeg er kun her i Besøg hos min Tante, Madame Jaquelin.

Majoren.

Jaquelin, siger du?

Juliette.

Ja. Kjender De hende maaskee?

Majoren.

Nei, men jeg veed, at der i Cambray boer en Kone af samme Navn.

Juliette.

Det er hende; hun er for et Par Aar siden flyttet hertil.

Majoren.

Hvorledes? Og hun er din Tante? Hvem er da du?

Juliette.

Mit Navn er Jean-Brun.

Majoren.

Jean-Brun? Det er umuligt! Hvem er din Moder?

Juliette.

Mad. Therese Jean-Brun, Modehandlerinde i Palais-Royal.

Majoren.

Nu lyver du!

Juliette.

Hvorledes?

Majoren.

Mad. Jean-Brun har ingen Søn; hun har kun en Datter.

Juliette.

Hvad siger De? De kjender hende?

Majoren.

O nei! Jeg kjender hende ikke, men saa Meget veed jeg.

Juliette (affides.)

Der er jeg kommen godt affted.

Majoren.

For Pokker! Tal Sandhed, og sig hvem du er.

Juliette.

Men jeg har jo sagt Dem det. Hvorfor vil De ikke troe mig? Jeg maa dog selv bedst vide det, og

hvor kan De desuden være saa vis paa, at min Moder ikke har en Søn?

Majoren.

Det er kun altfor sandt hvad du siger. Du er hendes Søn. (Afsides.) Han ligner hende! Han har hendes Øine!

Juliette.

Naa, der kan De see. (Afsides.) Nu gaaer det godt.

Majoren (hæftig.)

Hvor gammel er du!

Juliette (forskrækket.)

Hvor gammel?

Majoren.

Ja for Pokker, jeg spørger, hvor gammel du er. Veed du det ikke selv?

Juliette (afsides.)

Hvad skal jeg svare? I disse Klæder seer jeg vist yngre ud end jeg er. (Til Majoren.) Jeg er fjorten Aar.

Majoren (med bestandig stigende Hæftighed.)

Fjorten!

Juliette.

Ja, Herregud! Er der noget Ondt i at være fjorten Aar.

Majoren (afsides.)

Fire Aar efter min Bortreise! Ha den Troløse!

Juliette (afsides.)

Jeg begynder selv at troe, at de Danske ere nogle slemme Folk.

Majoren.

Hør, din Basilisk! Vig strax bort fra mine Øine!

Juliette (afsides.)

Han maa være gal. (Vil gaae ind i Huset.)

Majoren (standser hende.)

Nei! ikke der! jeg vil ikke boe under Tag med dig! (Viser mod Baggrunden.) Den Vei! Afsted! Løb hen hvor du vil! Lige til Paris! Bort med dig, Øgleunge! (Driver hende ud igjennem Laagen i Baggrunden. Man seer hende løbe ned ad Veien og forsvinde. Majoren vender tilbage, og kommer hen i Forgrunden. Under de følgende Ord af hans Replik kommer Juliette forsigtig tilbage, titter igjennem Gitteret, kommer indenfor, og smutter ind i Huset, uden at Majoren seer det) .... Og dog! hvad falder der mig ind! Jeg maa skamme mig over min Hæftighed. Hvad kan den stakkels Dreng gjøre for, at hans Moder .... Jeg vil kalde ham tilbage. (I dette Øieblik er Juliette smuttet ind i Huset; Majoren gaaer hen ved Laagen, seer ud, og kalder): Heida, du Dreng, hvad du hedder! .... Han er allerede borte .... Ah! der er Mikkel.

Femtende Scene.

Majoren. Mikkel.

Mikkel.

Her er jeg igjen, Hr. Major, og jeg skulde sige Dem ....

Majoren.

Det er godt. Spring strax ud i Gaden, og see, du kan faae fat paa en Dreng, som løb herfra; han havde en Blouse paa ....

Mikkel.

En Blouse? Ja hvad er det?

Majoren.

Klodrian! .... Jeg maa gaae ind i Qvarteret og sige Folkene Besked. (Vil gaae ind i Huset, men finder Døren lukket.) Her er lukket ilaas. Hvad skal det sige? Er her da ingen Klokke? (Ringer hæftigt paa.)

Sextende Scene.

De Forrige. Juliette kommer til Vinduet; strax efter: Ernest.

Juliette.

Hvem der?

Majoren.

Hvad seer jeg? Hvordan Djævlen er du kommen derop? — Luk mig ind.

Juliette.

Jeg tør ikke, De er saa barsk. (Gaaer fra Vinduet.)

Majoren.

Hvad for noget? Vil du ikke lukke mig ind?

Ernest (i Vinduet.)

Nei Hr. Major! Vi tør ikke. De er saa streng.

Majoren.

For Satan! Skal jeg da sprænge Døren?

Ernest.

O Pardon! Pardon! (Gaaer fra Vinduet.)

Syttende Scene.

Majoren. Mikkel. Adolf kommer fra Baggrunden.

Adolf.

Hvad er her paafærde?

Majoren.

Naa er det Dem? Tænk engang, at man har slaaet Døren ilaas for mig, og vil ikke lade mig komme ind i mit Qvarteer.

Adolf.

Det er ikke muligt!

Majoren.

Men jeg skal sandelig lære dem at lukke op.

(Gaaer hen og ringer endnu stærkere.)

Finale.

Mel. Fredmans Epistel Nr. 50.

1.

Majoren.

Kom da, for Pokker!
Og hør eders Klokker,
Og luk mig paa Timen ind i mit Qvarteer!

Attende Scene.

De Forrige. Ernest iler ud af Døren og kaster sig paa Knæ for Majoren. Mad. Jaquelin og Juliette komme til Døren og see ud.

Ernest (knælende.)

Skaan os! jeg beder
Om Naade hos eder;
O skaan os, min gunstige Hr. Officeer!

Adolf,

(idet han gaaer til Døren, og leder Juliette og Mad. Jaquelin ud.)

Frygter ikke
Hans Ord og hans Blikke!
Han mener det neppe saa slemt som I troe.

Mad. Jaquelin.

Vil De mig forsvare,
Jeg frygter ei Fare.

Ernest og Adolf.

De skal ikke frygte; slaa Dem til Ro!

Alle Sex.

Uden at hvile,
Det gjælder at ile

Herfra, hvor jeg trues med Fredens Forliis.
Bort fra vor Plage
Vi flygte, vi drage
I flyvende Fiirspring afsted til Paris.

(Man hører en militair Marche i Afstand.)

Ernest.

Ha! hvad er det!

Mikkel.

Hør vor Musik!

Ernest. Adolf. Juliette. Mad. Jaquelin.

Det er de Danske, som rykke frem!

Mikkel.

Hør vore Folk!

Majoren,

(som seer ud igjennem Baggrunden.)

Nu seer jeg dem.

Mikkel,

(som har fulgt ham.)

Ja paa en Prik!

Majoren og Ernest.

Hør, de sig nærme Staden!
Snart drage de hen ad Gaden.

Juliette. Mad. Jaquelin. Ernest.

O hvilken Skræk at skue
En fremmed Soldat!
En slig Krabat
Træder i vor Stue,
Og er der selv til Strid parat.

Majoren. Adolf. Mikkel.

(engang.)

O hvilken Lyst at skue
Sin Hjemstavns Soldat!
Som Kammerat
I en fremmed Stue
Ham at hilse man er parat.

Juliette (afsides.)

Ja jeg maa herfra flytte
Mit flygtige Fjed.
(Til Mad. Jaquelin, Ernest og Adolf.)
Ved Seinens Bred
Vil I mig beskytte.
Derfor kom! kom! afsted, afsted!

(Paa)

Mad. Jaquelin, Ernest, Adolf (alle afsides.)

Ja, jeg maa herfra flytte
Mit flygtige Fjed.
(Til Juliette.)
Ved Seinens Bred
Skal jeg dig beskytte.
Derfor kom! kom! afsted, afsted!

Majoren (afsides.)

Dog jeg maa herfra flytte
Mit hurtige Fjed.
Ved Seinens Bred,
Hvor jeg først dig mødte,
Der jeg hævner din Troløshed.

(Eens=)

Mikkel (afsides.)

Men vi skal atter flytte,
Skal atter afsted!

Sang. { Man faaer ei Fred;
Hvad kan det dog nytte
Med den Flakken i Evighed?

2.

Mad. Jaquelin (til Juliette.)

Ei skal jeg vige
Fra dig, kjære Pige!
Jeg selv skal dig bringe til Moderen hjem.

Ernest.

Jeg Dem geleider,
Som tapper Gefreider.

Adolf.

Til Sikkerhed følger jeg ogsaa med Dem.

Mad. Jaquelin.

Med saa Mange
Jeg er ikke bange.

Ernest og Adolf.

Vi skal Dem beskytte, vi ere jo To.

Mad. Jaquelin.

Vil De mig forsvare,
Jeg frygter ei Fare.

Ernest og Adolf.

De skal ikke frygte; slaa Dem til Ro!

Alle Sex.

Uden at hvile,
Det gjælder at ile

Herfra, hvor jeg trues med Fredens Forliis.
Bort fra vor Plage
Vi flygte, vi drage
I flyvende Fiirspring afsted til Paris!

Nittende Scene.

De Forrige. Danske Soldater marchere i Baggrunden over Scenen.

Majoren og Adolf.

See, hvor de stolt marchere
Med klingende Spil!

Mad. Jaquelin og Ernest.

De massacrere
Hver som Modstand dem gjøre vil.

Mikkel.

Hør bare, hvor de støde
Trompet og Fagot!

Mad. Jaquelin og Ernest.

Og de er' røde!
Det kan vist ei betyde Godt!

Majoren og Adolf.

Hil dig i Fred og Fare,
Mit Fødelands kjække Skare!

Juliette. Mad. Jaquelin. Ernest.

O hvilken Skræk at skue, ꝛc.

Majoren. Adolf. Mikkel.

O hvilken Lyst at skue, ꝛc.

Juliette.

Ja jeg maa herfra flytte, ꝛc.

Mad. Jaquelin. Ernest. Adolf.

Ja jeg maa herfra flytte, ꝛc.

Majoren.

Dog jeg maa herfra flytte, ꝛc.

Mikkel.

Men vi skal atter flytte, ꝛc.

Alle Sex.

Ja velan! afsted, afsted!

(Majoren og Mikkel ile ud igjennem Baggrunden; Mad. Jaquelin, Juliette, Ernest og Adolf gaae ind i Huset.)

Anden Act.

En Pavillon i et Caffehuus i Palais-Royal i Paris. I Baggrunden Speiler, hvorigjennem man seer Palais-Royals Have, indsluttet af de tre fra dette Punct synlige Façader. Imellem Speilerne er Udgang til Haven; paa Siderne i Forgrunden Indgange til de indre Værelser i Caffehuset. Langs med Baggrunden og med Siderne af Pavillonen staae adskillige smaa Borde ved Siden af hverandre, alle bedækkede med marmorerede Steenplader, og omgivne med runde Tabouretter. I Midten staaer et lignende Bord, ligeledes omgivet med runde Tabouretter. Under hele Acten seer man en Vrimmel af Mennesker gaae frem og tilbage i Haven.

Første Scene.

Herrer og Damer sidde ved Bordene og nyde Forfriskninger, læse Aviser, og tale sagte med hverandre. Opvartere, med hvide Forklæder for, løbe ud og ind. Nogle Gjæster gaae, andre komme, og tage Plads eller gaae ind i Sideværelserne, o. s. v. Ved det forreste Bord paa den venstre Side (for Tilskuerne), i Forgrunden, sidde **Therese**, Mad. **Jaquelin**, **Juliette** og **Ernest**, og spise Iis.

(Det bemærkes, at Herrerne beholde Hattene paa Hovedet, fremdeles at Gjæsterne ikke hilse, naar de komme og gaae, ligesom de Spillende heller ikke i deres Roller tage Hatten af, uden særdeles Anledning.)

Mad. Jaquelin (til Therese.)

Ja, min kjære Datter, du kan troe, det var i en god Stund, vi kom hertil.

Ernest.

Ja, Madame Therese, det var rigtignok i en god Stund. Dersom vi vare blevne i Bouchain, Gud veed hvad der saa var blevet af Juliette.

Therese.

Men det er jo ubegribeligt! Jeg kan slet ikke fatte Sammenhængen.

Juliette.

O kjære Moder! Det var vist ikke saa farligt, som disse gode Mennesker i deres Omhu for mig indbildte sig. Majoren blev lidt hidsig, jeg veed ikke hvorfor, thi iforveien havde vi været meget gode Venner.

Ernest.

Ja altfor gode; thi han omfavnede dig, og trykkede dig til sit Hjertested.

Juliette.

Hvorfor ikke til sit Hjerte?

Ernest.

Nei, thi jeg formoder, han har intet, men et Sted dertil have jo Alle.

Mad. Jaquelin.

Og nu kan du tænke dig, Therese, at han strax efter blev saa forbittret paa den stakkels Pige, at han

Majoren. Adolf. Mikkel.

(eengang.)

O hvilken Lyst at skue
Sin Hjemstavns Soldat!
Som Kammerat
I en fremmed Stue
Ham at hilse man er parat.

Juliette (afsides.)

(paa)

Ja jeg maa herfra flytte
Mit flygtige Fjed.
(Til Mad. Jaquelin, Ernest og Adolf.)
Ved Seinens Bred
Vil I mig beskytte.
Derfor kom! kom! afsted, afsted!

Mad. Jaquelin, Ernest, Adolf (alle afsides.)

Ja, jeg maa herfra flytte
Mit flygtige Fjed.
(Til Juliette.)
Ved Seinens Bred
Skal jeg dig beskytte.
Derfor kom! kom! afsted, afsted!

Majoren (afsides.)

(eens)

Dog jeg maa herfra flytte
Mit hurtige Fjed.
Ved Seinens Bred,
Hvor jeg først dig mødte,
Der jeg hævner din Troløshed.

Mikkel (afsides.)

Men vi skal atter flytte,
Skal atter afsted!

Gang. Man faaer ei Fred;
Hvad kan det dog nytte
Med den Flakken i Evighed?

2.

Mad. Jaquelin (til Juliette.)

Ei skal jeg vige
Fra dig, kjære Pige!
Jeg selv skal dig bringe til Moderen hjem.

Ernest.

Jeg Dem geleider,
Som tapper Gefreider.

Adolf.

Til Sikkerhed følger jeg ogsaa med Dem.

Mad. Jaquelin.

Med saa Mange
Jeg er ikke bange.

Ernest og Adolf.

Vi skal Dem beskytte, vi ere jo To.

Mad. Jaquelin.

Vil De mig forsvare,
Jeg frygter ei Fare.

Ernest og Adolf.

De skal ikke frygte; slaa Dem til Ro!

Alle Sex.

Uden at hvile,
Det gjælder at ile

Herfra, hvor jeg trues med Fredens Forliis.
Bort fra vor Plage
Vi flygte, vi drage
I flyvende Fiirspring afsted til Paris!

Nittende Scene.

De Forrige. Danske Soldater marchere i Baggrunden over Scenen.

Majoren og Adolf.

See, hvor de stolt marchere
Med klingende Spil!

Mad. Jaquelin og Ernest.

De massacrere
Hver som Modstand dem gjøre vil.

Mikkel.

Hør bare, hvor de støde
Trompet og Fagot!

Mad. Jaquelin og Ernest.

Og de er' røde!
Det kan vist ei betyde Godt!

Majoren og Adolf.

Hil dig i Fred og Fare,
Mit Fødelands kjække Skare!

Juliette. Mad. Jaquelin. Ernest.

O hvilken Skræk at skue, ꝛc.

Majoren. Adolf. Mikkel.

O hvilken Lyst at skue, ꝛc.

Juliette.

Ja jeg maa herfra flytte, ꝛc.

Mad. Jaquelin. Ernest. Adolf.

Ja jeg maa herfra flytte, ꝛc.

Majoren.

Dog jeg maa herfra flytte, ꝛc.

Mikkel.

Men vi skal atter flytte, ꝛc.

Alle Sex.

Ja velan! afsted, afsted!

(Majoren og Mikkel ile ud igjennem Baggrunden; Mad. Jaquelin, Juliette, Ernest og Adolf gaae ind i Huset.)

Anden Act.

En Pavillon i et Caffehuus i Palais-Royal i Paris. I Baggrunden Speiler, hvorigjennem man seer Palais-Royals Have, indsluttet af de tre fra dette Punct synlige Façader. Imellem Speilerne er Udgang til Haven; paa Siderne i Forgrunden Indgange til de indre Værelser i Caffehuset. Langs med Baggrunden og med Siderne af Pavillonen staae adskillige smaa Borde ved Siden af hverandre, alle bedækkede med marmorerede Steenplader, og omgivne med runde Tabouretter. I Midten staaer et lignende Bord, ligeledes omgivet med runde Tabouretter. Under hele Acten seer man en Vrimmel af Mennesker gaae frem og tilbage i Haven.

Første Scene.

Herrer og Damer sidde ved Bordene og nyde Forfriskninger, læse Aviser, og tale sagte med hverandre. Opvartere, med hvide Forklæder for, løbe ud og ind. Nogle Gjæster gaae, andre komme, og tage Plads eller gaae ind i Sideværelserne, o. s. v. Ved det forreste Bord paa den venstre Side (for Tilskuerne), i Forgrunden, sidde **Therese**, Mad. **Jaquelin**, **Juliette** og **Ernest**, og spise Iis.

(Det bemærkes, at Herrerne beholde Hattene paa Hovedet, fremdeles at Gjæsterne ikke hilse, naar de komme og gaae, ligesom de Spillende heller ikke i deres Roller tage Hatten af, uden særdeles Anledning.)

Mad. Jaquelin (til Therese.)

Ja, min kjære Datter, du kan troe, det var i en god Stund, vi kom hertil.

Ernest.

Ja, Madame Therese, det var rigtignok i en god Stund. Dersom vi vare blevne i Bouchain, Gud veed hvad der saa var blevet af Juliette.

Therese.

Men det er jo ubegribeligt! Jeg kan slet ikke fatte Sammenhængen.

Juliette.

O kjære Moder! Det var vist ikke saa farligt, som disse gode Mennesker i deres Ombu for mig indbildte sig. Majoren blev lidt hidsig, jeg veed ikke hvorfor, thi iforveien havde vi været meget gode Venner.

Ernest.

Ja altfor gode; thi han omfavnede dig, og trykkede dig til sit Hjertested.

Juliette.

Hvorfor ikke til sit Hjerte?

Ernest.

Nei, thi jeg formoder, han har intet, men et Sted dertil have jo Alle.

Mad. Jaquelin.

Og nu kan du tænke dig, Therese, at han strax efter blev saa forbittret paa den stakkels Pige, at han

jog hende ud af Huset, og svoer paa, at han ikke vilde boe under Tag med hende.

Ernest.

Og den Ed have vi ærligt hjulpet ham til at holde, thi nu boer han kun under Tag med François og den gamle Antoinette. Hør! jeg vilde ikke være i deres Sted for mange Penge.

Therese.

Jeg vedbliver at paastaae, at det Hele forekommer mig som en Gaade, og at jeg ikke kan troe Andet, end at der maa være en Misforstaaelse derunder.

Ernest.

Nei, hvorfor det?

Mad. Jaquelin.

Af en dansk Major kan man jo ikke vente sig Andet.

Therese.

Ja, kjære Tante, derom have vi jo allerede talt, og De veed, at jeg i denne Henseende ikke kan være af Deres Mening.

Mad. Jaquelin.

Ja, baade du og Juliette tage de Danske i Forsvar, men jeg spørger bestandig: Hvad Bekjendtskab have I til dem?

Juliette.

Meer, end De troer, kjære Tante.

Therese.

I Paris findes jo Folk af alle Nationer. Af Danske ere her ogsaa Mange til enhver Tid; og de komme i min Boutik, ligesaavel som Andre.

Ernest.

Ja, det er en anden Sag, Madame Therese! Naar de komme til Paris, saa lade de sig strax gjøre nye Klæder hos en Pariser-Skrædder, og dermed farer der strax en ny Aand ind i dem. Men hvor de ere paa deres egen Boldgade....

Therese.

Hvorom Alting er, saa vilde jeg ønske, at jeg kunde reise til Bouchain, blot for at see eders Major og tale med ham.

Ernest.

Vel bekomme Dem!

Mad. Jaquelin.

Nu har jeg hørt saa galt! Hvorom vilde du tale med ham?

Therese.

Han kunde give mig Efterretninger fra sit Fædreland.

Mad. Jaquelin.

Hvad skulde det være for Efterretninger?

Therese.

Jeg har en Fordring paa en Mand i Danmark; maaskee kunde Majoren sige mig, hvor snart jeg tør vente den betalt.

Ernest.

Men om jeg maa være saa fri at sige det, saa er det meget uforsigtigt af Dem, at give Folk fra saadant et Land Credit.

Therese.

Hvad skal man gjøre? Man kan undertiden være nødt dertil, mod sin Villie. — Men det er sildigt. (Reiser sig.) Jeg maa tilbage til min Boutik; men lad det ikke genere Dem; bliv De her, saalænge det fornøier Dem.

Ernest (reiser sig.)

Saa lad mig i det Mindste følge Dem hjem.

Therese.

Det behøves ikke; det er jo lige ved Siden heraf.

Ernest.

Saa meget lettere kan jeg følge Dem, og strax være her igjen.

(Ernest og Therese gaae ud paa høire Side i Baggrunden.)

Anden Scene.

De Forrige (undtagen Ernest og Therese). **Majoren** (i civil Frakke) kommer fra venstre Side i Baggrunden, og kommer frem i Forgrunden, uden at see Madame Jaquelin og Juliette. Under hans følgende Replik vender **Ernest** tilbage, og tager sin forrige Plads ved Bordet, hvor han taler sagte med sine Naboer.

Majoren (affsides.)

Jeg maa næsten skamme mig for mig selv. To Dage har jeg nu været i Paris, og har endnu ikke kunnet tage nogen Beslutning. Mit Sind er saa forbittret, at jeg ikke kan faae Rolighed dertil. Og dog — Beslutningen har jeg jo taget: Jeg vil skilles fra den Troløse, men min Datter vil jeg tage fra hende og bringe til mit Fædreland. Men hvorledes udfører jeg min Plan, uden at vække Opsigt? Saa nær er jeg i dette Øieblik ved hende! Den næste Dør fører mig ind i den Stue, som i en Række af Aar har været mine Ønskers Maal, og nu da jeg er lige ved den, kan jeg ikke overtale mig til at betræde den. Flere Gange er jeg gaaet forbi hendes Boutik, og har sendt et flygtigt Øiekast ind igiennem Ruderne, uden at opdage Den, som jeg længes efter at see, men som jeg paa ingen Maade vil see. Jeg har staaet stille, og læst mit ukjendelige Navn paa Skiltet over Døren; jeg er gaaet ind i Boutiken ved

Siden af, og paa den anden Side ind i dette Caffehuus, men jeg har ikke kunnet overtale mig til at betræde hendes egen Dørtærskel. (Vender sig, og seer Ernest, Madame Jaqueliñ og Juliette.) Hvad seer jeg!.... Nei, jeg tager ikke feil! (Nærmer sig dem hurtigt.) Det er jo mine Huusfolk fra Bouchain!

Ernest

(som har vendt Ryggen til ham, vender sig om.)

Hvad behager? (Springer forskrækket op.) Ih Gud bevares! Det er jo vores Major!

(Madame Jaquelin og Juliette reise sig ligeledes.)

Mad. Jaquelin (forskrækket.)

Men det er jo Djævelen, som forfølger os!

Majoren

(som imidlertid har betragtet Juliette, afsides.)

Det er hende! der er ingen Tvivl om! De samme Øine, det samme Udtryk som den fordømte Dreng! Ja, det er min Datter!

(Iler hen, og tager hende ved Haanden.)

Juliette.

Min Gud! hvad vil De?

Ernest (til Majoren.)

Begynder De nu igjen?

Majoren (til Juliette.)

O hvor det glæder mig at see dig!.... at see

Dem! Jeg er en Ven af Deres Fader; jeg kommer paa hans Vegne for at bringe Dem til Danmark.

Juliette (glad.)

O er det muligt!

Ernest.

Til Danmark!

Mad. Jaquelin.

Hendes Fader! Hvem er hendes Fader? Dog aldrig en Dansk?

Majoren.

Jo Madame, netop en Dansk.

Mad. Jaquelin.

Ih du store Gud!

Ernest.

Juliette! Du vil dog vel aldrig reise til Danmark?

Juliette.

Jo, baade jeg og min Moder vil reise derhen, naar min Fader kommer og henter os.

Majoren.

Deres Fader kommer ikke selv; han sender mig i sit Sted. Men om Deres Moder har han ikke talt, ligesaalidt som om den øvrige Familie; han har ene paalagt mig at bringe ham hans elskede Datter.

Juliette.

Hvorledes? Nei, det kan ikke være muligt.

Min Fader har altfor stor Kjærlighed til min Moder. Ethvert af hans Breve er Udtrykket deraf; endnu i det sidste har han skrevet, at hans høieste Ønske var at bringe os Begge hiem til sit Fædreland, og at lønne min stakkels Moder for alle hendes Opoffrelser.

Majoren.

Ja, men han vidste dengang ikke hvad han nu veed.

Juliette.

Hvad da?

Majoren.

O Juliette! Deres Moder fortjener hverken hans eller Deres Kjærlighed.

Juliette (vigende bort fra ham.)

Nu seer jeg, at De ikke kommer fra min Fader, og at De ikke taler i hans Navn, thi han tænker ikke saaledes. De har villet bedrage mig, men det er ikke lykkedes Dem. (Til de Andre.) Kom, lad os gaae!

Ernest.

Ja, lad os gaae!

Majoren.

Juliette! Skal jeg endelig sige Dem Sandheden? De forlanger, De fordrer det? Velan.... (Med Heftighed.) Deres Moder er en Uværdig, en

Troiss; og Deres Fader hader, afskyer, forbander hende ....

Mad. Jaquelin.

Nu gaaer han igjen fra Forstanden.

Ernest.

Lad os gaae!

Mad. Jaquelin.

Ja, lad os gaae!

Juliette.

Ja, til min Moder!

(De ile hurtigt ud igjennem Baggrunden, og tabe sig i Menneskevrimlen tilhøire.)

Majoren.

Ha! jeg fordærver Alt ved min Hæftighed!

(Alle Gjæster have imidlertid forladt Caffehuset.)

En Troupe Musikanter have leiret sig udenfor Pavillonen, og begynde i dette Øieblik at spille et Musikstykke.

Majoren.

Musik! Tummel og Spektakel! O det er ikke til at udholde!

(Iler ud i Haven paa venstre Side i Baggrunden.)

Tredie Scene.

Musiken vedbliver. Mikkel kommer fra høire Side i Haven, gaaer ind i Pavillonen, og seer sig om. Da han Ingen seer, tager han en Bordklokke, som staaer

paa det midterste Bord, og ringer derpaa, under et Fermat i Musiken. Tre Opvartere komme løbende ind til ham, de To fra den ene, den Tredie fra den anden Sidedør. Man seer, at han vil gjøre dem Noget begribeligt, som de ikke kunne forstaae. Dette stumme Spil, under hvilket det maa have Udseende af at Personerne tale, medens Musiken overdøver deres Ord, ender med at Opvarterne trække paa Skuldrene, og da der under et nyt Fermat i Musiken ringes inde i Cabinetterne, løbe de hurtigt derind, hver ad den Vei, som han var kommen. Strax efter hører Musiken op, og Musikanterne drage forbi.

Fjerde Scene.

Mikkel allene.

Mikkel.

Naa! disse tre Franskmænd, det var da de dummeste, som jeg endnu har truffet paa. Jeg er dog ikke saa ganske uvidende i Sproget, thi jeg har lært endeel deraf i disse Dage; men med disse Karle var der intet Udkomme. Jeg veed dog, at jeg spurgte dem meget tydeligt: "Kan I ikke sige mig, om min Herre er her, eller om han har været her, og har spurgt efter mig?" Det veed jeg da, var meget tydeligt; og det forstaaer sig, de bleve mig da heller ikke Svar skyldigt, thi Munden stod ikke paa dem, men der var ikke Menneskeforstand i hvad de sagde, saa jeg kunde

nok mærke, at de ikke rigtigt havde forstaaet mig. Dette Sted kalder man dog de Danskes Caffehuus; naar saa er, burde man i det Mindste her forstaae Dansk. Det er da ogsaa forskrækkeligt, at min Herre ikke kommer. Det er dog her, han sagde at jeg skulde vente paa ham. Men det er intet Under, om han er gaaet forloren i alle disse Gader og mellem alle disse Mennesker; thi at være i Paris — det mærker jeg nok — er det Samme, som at falde i Vandet og drukne. Jeg er allerede ganske ør i Hovedet; jeg veed neppe, om det er jeg, som jeg staaer og taler med.

Mel. Fredmans Epistel Nr. 5.

1.

Gud bevares, hvad Alting er stort i Paris!
Her er slet ingen Ting paa den vanlige Viis;
Her er støiet
Og fløiet,
Rummel,
Tummel,
Just som i Dyrehavstiden præcis.
Her seer man Kunster og fremmede Dyr,
Alt er i Oprør, til Morgenen gryer.
Lutter Boutiker,
Musiker,
Og Renden
Og Skjænden!
Gud naad' os for saadant et Styr!

2.

Det er ellers Plaseer nok at lure derpaa,
Naar man bare de Mennesker kunde forstaae;
Men de sluddre,
De pluddre,
Skraale,
Braale,
Alle de Tunger som Møllehjul gaae.
Ingen kan Dansk, ei engang nogen Kat;
Siger man "Kis", faaer man aldrig ham fat;
Nei, man for Dette
Maa sætte:
"Minette!
"Minette!"
Saa krummer han Ryggen saa glat.

3.

Og paa Gaden der har man et farligt Besvær,
Cabri'letterne krydse saa tæt og saa nær;
De med Surren
Og Snurren
Dreie,
Sveie,
Stænkende baade paa Støvler og Klæ'r.
Vogne, som trækkes af Hunde saagar,
Spærre den Vei, som tilovers man har.
Kudskene kappes
Og nappes,
De smælde,
De skjælde.
Gud naad' os for den Passiar!

Femte Scene.

Mikkel. Adolf kommer fra Haven.

Adolf.

Ih hvad seer jeg! Min Ven Mikkel!

Mikkel.

Naa Gud skee Lov, at jeg endelig træffer paa et christent Menneske! Veed De ikke, hvor min Herre er?

Adolf.

Nei, jeg har ikke seet ham siden imorges, da jeg mødte ham paa Gaden, og da han lovede mig at komme herhen iaften Klokken syv; for at gjøre mine Landsmænds Bekjendtskab. (Seer paa sit Uhr.) Den er snart syv; saa maa han være her.

Mikkel.

O hvad det er mig en Trøst, at De er her! De troer ikke, hvor forundret jeg blev, dengang jeg iformiddags mødte dem paa Gaden.

Adolf.

Ja, og jeg ikke mindre, da jeg mødte dig og din Herre.

Mikkel.

Jeg troede, De var bleven der i den By, hvad det nu var, den hed.

Adolf.

Bouchain.

Mikkel.

Ja rigtig.

Adolf.

Og jeg troede ligeledes, at du og din Herre vare der endnu.

Mikkel.

Og saa blev jeg saa glad, da jeg hørte, at De var Dansk. Men hvorfor i al Verden sagde De mig ikke det strax, dengang jeg saae Dem i den anden By? Saa havde vi jo allerede der kunnet slaae en lille luun Passiar af med hinanden.... Ja, De maa ikke blive vred, fordi jeg taler saa ligefrem.

Adolf.

Jeg havde mine Grunde til at fornægte Landsmandskabet.

Mikkel.

O, det var ikke kjønt!

Adolf.

Men hvad feiler din Herre? Han seer mig saa bedrøvet og tungsindig ud.

Mikkel.

Ja, er det ikke det, jeg siger? Han har hængt med Hovedet, lige siden vi reiste hertil. Jeg troede,

at De maaskee vidste hvad der er iveien, for jeg veed Ingenting.

Adolf.

Nei, jeg endnu mindre. Men vi skal see til at opmuntre ham iaften ved en Bolle Champagne-Punsch.

Mikkel.

Hille den! Ja, saa bliver han nok i godt Humeur.

Adolf.

Ah! der seer jeg mine Landsmænd.

Mikkel.

Nei! er der saa mange Danske i Paris? Ih! det er jo velsignet!

Sjette Scene.

De Forrige. Schönemann, Salbinger, Bernerup, Meingau og Hammer komme fra Haven.

Meingau (til Adolf.)

God Aften, min Ven! Der kan du see, jeg er accurat; jeg har samlet vore Kammerater, og bringer dig dem nu, ifølge vor Aftale.

Schönemann (ligeledes til Adolf.)

Velkommen tilbage!

Hammer (ligeledes.)

Item hjelper ogsaa til en Prøken.

Schönemann.

Du er mig rigtignok en herlig Fyr....

Hammer.

Et exemplarisk Menneske.

Schönemann.

Jeg haaber, du meddeler mig din Reise-Journal, for at jeg kan sende den til Kjøbenhavn.

Hammer.

Den vil anbefale dig paa høiere Steder.

Bernerup.

Den maa gives i Trykken.

Falbinger.

Den maa sættes i Musik.

Meingau.

Stille! I maae ikke gjøre Adolf Heller Fortræd. Jeg agter at forsvare ham til min sidste Blodsdraabe. I veed ikke, hvad det er for et Menneske.

Schönemann.

Jo nu veed vi det.

Hammer.

Men før vidste vi det ikke.

Meingau.

O Snak! I veed det endnu ikke; men jeg skal sige jer det: Han har under Dags Dato laant mig 300 Francs. I begribe hvad det vil sige, naar man

i fjorten Dage har levet i Paris, uden at eie en eneste Skilling.

Schönemann.

Hil være dig!

Hammer.

Victoria!

Schönemann.

Hør, min bedste Heller, jeg forlanger ikke at du skal laane mig saa meget som det du selv hedder, men — men — men! .....

Hammer.

Item! Jeg gjør Poetens Ord til mine, og siger: Men — men — men!....

Adolf.

Maa jeg komme til Orde, eller ikke?

Schönemann.

Jo det veed Gud, du maa.

Hammer.

Tal! tal!

Adolf

(tagende to Pengeruller op af Lommen.)

Seer I, mine kjære Venner! jeg har ikke forglemt jer. (Til Schönemann.) Der har du dine 250; (til Hammer) og der har du dine 220; Altsammen i Guld; I veed, jeg fik dem i Sølv; men jeg er genereux,

og jeg siger jer Tak ovenikjøbet, og agter om et Dieblik at betale mine Renter i Champagne-Punsch. Maa jeg da saa være fri for eders Gloser?

Meingau.

Det er ikke meer end billigt.

Bernerup og Falbinger.

Ikke et Ord meer!

Schönemann.

Ja, I commandere rask.

Hammer.

Men I kjende ikke Omstændighederne.

Schönemann (til Adolf.)

Lad mig tale et fornuftigt Ord med dig. Troer du ikke, at det er et Mirakel at faae Penge tillaans hos en Poet?

Adolf.

Jo!

Hammer.

Og hos en Læge uden Praxis?

Adolf.

Aa jo!

Schönemann.

Ja hvad siger du da om en dansk Poet i Paris? Det er vist nok ogsaa en Practicus uden Praxis.

Adolf.

Nu vel, hvad saa meer?

Schönemann.

Bør du da ikke, naar et saadant Mirakel hændes dig, skjønne bedre paa den Lykke, at leve i Miraklernes Tid? Bør du ikke beflitte dig paa et dydigt og skikkeligt Levnet, og hvis du gjør ny Gjæld, bruge den til at betale den gamle, men ikke til at reise Pokker i Vold efter en smuk Pige?

Hammer.

Og bør du ikke fremfor Alt sige Sandheden til de barmhjertige Sjæle, som hjelpe dig, og ikke bilde dem ind, at du behøver Penge for at reise til Fontainebleau, og copiere en Madonna af Correggio, som desuden slet ikke findes der, efter hvad jeg siden har erfaret, naar du derimod reiser til Bouchain, for at copiere et levende Ansigt?

Schönemann.

Ja, det er uhørt! Han laaner Penge af os, for at stikke os ud hos den Skjønhed, for hvilken vi selv have sukket forgjæves.

Adolf.

Jeg forstaaer jer ikke.

Schönemann.

Det er ypperligt! Han siger, at han forstaaer os ikke!

Hammer.

Ja det er paa min Ære heller ikke let at forstaae, hvorledes Jomfru Juliette just reiste bort den 8de i forrige Maaned, og Hr. Heller forsvandt den 9de, hvorpaa de begge To kom tilbage iforgaars, som var den 10de i denne Maaned, og hvad som vil sige meer: Begge i samme Vogn.

Bernerup.

Fy! det skurrer i mit theologiske Øre.

Falbinger.

Og i mit musikalske.

Schönemann.

Hør, jeg forsikkrer dig, jeg hviler ikke, før jeg har hævnet mig paa dig. Leiligheden skal nok komme.

Hammer.

Men hvorledes er du med Eet bleven saa rig, at du kan betale din Gjæld, og laane Penge ud? Har du faaet tusinde Francs for at male din Donnas Portrait?

Adolf.

Naar I vil blive ved at spørge, kan jeg jo aldrig komme til at svare. Ved min Hjemkomst fra Landet fandt jeg Remisser for mit Stipendium af Fonden ad usus publicos.

Meingau.

Ja den Usus publicos! det er en herlig Indretning. Om en Maaned venter jeg, at den skal vise mig samme Høflighed.

Schönemann.

Bravo!

Hammer.

Naar Barnet kommer til Verden, skal vi have den Ære at staae Fadder.

Bernerup.

Jeg skal holde Talen.

Falbinger.

Jeg skal componere Cantaten.

Meingau.

Tys, tys, Børn! Gjør jer ingen Uleilighed. Jeg agter at celebrere den glade Dag i al Stilhed.

Schönemann.

Det ligner ham, den Jurist!

Hammer.

Men à propos, hvor bliver den belovede Major af?

Adolf.

Jeg venter ham hvert Øieblik. Indtil videre har jeg den Ære at forestille jer hans Tjener, ved Navn Mikkel.

De Andre.

Mikkel!

Hammer.

Nei, hvor det glæder mig at træffe en Mikkel i Paris! Jeg maa strax tænke paa Mikkel-Bryggers-Gade.

Schönemann.

O ti stille! Jeg faaer Hjemvee, naar jeg hører de kjøbenhavnske Gader nævne.

Mikkel.

Naa, det er da Plaseer, at høre saa Mange tale Dansk! Jeg kan forsikkre Dem, at jeg har været nær ved at glemme mit Modersmaal; og har jeg først glemt det, saa veed jeg hverken ud eller ind, thi det er nu det Eneste, som jeg hjelper mig med her i Frankrig.

Meingau.

Da vil det nok ikke føre dig langt?

Mikkel.

Jo, med Forlov; det Danske og det Franske ligne hinanden meget.

De Andre.

Ha ha ha!

Schönemann.

Det har jeg saamænd ikke vidst.

Mikkel.

Ja, da kan De troe, det er sandt. Der er mange Ord i begge Sprog, som lyde eens, men som have forskjellig Udtydning; det maa man lægge Mærke til, for ellers kommer man i Forlegenhed.

Nogle.

Det var Meget!

Andre.

Hvad er det for Ord?

Egen Melodie.

1.

Mikkel.

Jeg forstaaer mig dog
Paa det franske Sprog,
Det kan vistnok Ingen nægte mig med Grund.
Med min danske Mund
Jeg til hver en Stund
Kan mig nok saa godt forklare.
Naar en Sopken eller to jeg ønsker mig,
Siger jeg til Fransken: "Hør, du, Lodevig!"
Da han springer hen,
Kommer strax igjen,
Og vil ei paa Flasken spare.

Alle.

Det kan vistnok Ingen nægte {mig / ham} med Grund,
{Jeg / Han} med Nytte bruge kan {min / sin} danske Mund.

Jeg } forstaaer { mig } dog
Han }   { sig }

Paa det franske Sprog,

Kan { mig } nok saa godt forklare.
      { sig }

2.

Mikkel.

Druesaft ei blöt
Maa mig smage godt,
Ogsaa Druen selv jeg gjerne smage vil.
Faaer jeg Lyst dertil,
Har jeg vundet Spil,
Jeg paa Dansk mig kan forklare.
Thi jeg kalder blot paa Pige eller Dreng,
Og dem siger høit og lydeligt: "Red Seng!"
Da man springer hen,
Kommer strax igjen,
Og mig bringer bedste Vare.

Alle.

Det kan vistnok Ingen ꝛc.

3.

Mikkel.

Naar jeg veed ei ret,
Hvilket Klokkeslet
Det i Tiden er, saa hjelper jeg mig let.
Ved min danske Mund
Jeg til hver en Stund
Kan det ganske let erfare.
Til den Første blot, som kommer mig forbi,
Gaaer jeg hen, og siger: "Hør, Mosjø, Klø'er ti!"

Og sit Uhr da han
Tager op paa Stand,
Saa jeg selv mig kan besvare.

Alle.

Det kan vistnok Ingen &c.

Syvende Scene.

De Forrige. Majoren kommer fra Haven.

Adolf.

Ah! der har vi vor Gjæst! Velkommen, Hr. Major! Tillad at jeg har den Ære at forestille Dem Deres og mine Landsmænd: Hr. Hammer, Licentiat i Medicinen; Hr. Bernerup, Licentiat i Theologien; Hr. Schönemann, velmeriteret Poet; Hr. Falbinger, velbestalter Musicus og Componist af mange yndede Viser; Hr. Meingau, Candidatus juris og tilkommende Advocat. (Gjensidige Complimenter.) Og siden Intet nu mangler i Festen, saa vil jeg strax lade Punschen servere.

(Ringer paa Bordklokken; Opvarterne bringe Punschen i en Bolle, og sætte den paa det midterste Bord; Adolf skjænker i Glassene; Opvarterne byde dem omkring.)

Mikkel.

Hr. Major!

Majoren.

Naa, er du der? Spring strax hjem, og pas paa, om der skulde komme et Brev til mig fra en Advocat; bring mig det saa øieblikkelig herhen. Og imidlertid kan du pakke mit Tøi ind, thi formodenlig reiser jeg allerede imorgen tilbage.

Mikkel.

Strax, Hr. Major! (Assides, idet han gaaer.) Herregud! Skal vi nu afsted igjen? Og nu begyndte jeg just at vænne mig saa godt til denne Levemaade!

(Gaaer.)

Ottende Scene.

De Forrige, undtagen Mikkel.

Meingau (til Majoren.)

Vil De allerede saa hurtigt forlade Paris?

Majoren.

Hurtigt bliver det under alle Omstændigheder; thi min Permission er kun kort. Jeg maa tilbage til mit Hovedqvarteer, og formodenlig derfra med Depecher til Kjøbenhavn. Men om jeg just imorgen kommer til at reise herfra, beroer paa Afgjørelsen af et vigtigt privat Ærinde, hvori jeg er kommen; jeg venter allerede iaften et bestemmende Svar.

Adolf.

Men paa saa faa Dage vil De ikke faae Tid til at gjøre Bekjendtskab med Paris.

Schönemann.

De kan jo neppe faae Tid til at beundre Talma og Mademoiselle Mars.

Majoren.

O hvad det angaaer, saa har jeg gjort det Bekjendtskab for atten Aar siden, og jeg kjender Paris godt, næsten altfor godt. Men det forstaaer sig, Meget har forandret sig i den Tid.

Schönemann (sagte til Adolf.)

Hvor han sagde det pathetisk!

Adolf (sagte til Schönemann.)

Ja, det er i det Hele en besynderlig Mand; jeg kan ikke ret blive klog paa ham. Allerede i Bouchain opvakte han min Forundring ved sine ubegribelige Luner.

Hammer (til Majoren.)

Det maa være interessant saaledes at flakke fra det ene Sted til det andet. Vi og vore Lige maae altid opholde os længe paa ethvert Sted, for at spare ved Opholdet hvad vi sætte til paa Reisen. Inden vi forlade det sidste Sted, have vi næsten forglemt det

forrige. Men ved en Coureerfart, som Deres, maa man kunne vedligeholde Nyhedens friske Indtryk, og gjøre en upartisk Sammenligning, selv imellem de fjerneste Steder.

Schönemann.

For Exempel imellem Paris og Kjøbenhavn.

Meingau.

Ja vist, det er vort evige Stridsæble.

Majoren.

Nei virkelig?

Adolf.

Ja, Hammer foretrækker Paris, og Schönemann Kjøbenhavn.

Majoren.

Jeg finder det ganske i sin Orden: En Læge kan producere sig overalt i den hele Verden; han maa derfor være Cosmopolit; men en Digter er afhængig af Sproget; derfor maa han være Patriot.

Adolf.

Tilforladelig, det er en høist rimelig Forklaring. Det forekommer mig, at vi nu med dobbelt Interesse kunne begynde vor Strid, hvor vi slap den, og at den cosmopolitiske Læge og den patriotiske Digter nu i Vidners Overværelse bør føre deres Proces om Paris og Kjøbenhavn, og hvilken af begge Stæder man bør skjænke Fortrinet.

Meingau.

Vidner? Proces? Det hører til mit Fag.

Adolf.

Ganske rigtig! Saa kan du, som Jurist, være Dommer i Sagen.

Meingau.

Det kommer nu kun an paa, hvad Rolle de andre Herrer behage at paatage sig under Plaideringen.

Falbinger.

Jeg for min Part vil slutte mig til Choret, for at dirigere det.

Hammer.

Meget rigtigt! En Musicus behøver ikke at give sin Talestemme tilkjende; han har Lov til at være umælende.

Falbinger.

Det er sandt, men jeg udbeder mig Theologens Bistand; der er Degne-Natur i ham, han hører med til Choret.

Bernerup.

Jeg siger Tak, men det er det Samme.

Adolf.

Ingen Fornærmelse mod Choret, thi jeg selv agter at slutte mig dertil.

Meingau.

Og De, Hr. Major? Hvad Parti tager De?

Majoren.

Med Deres Tilladelse vil jeg repræsentere Tilhørerne. (Sætter sig paa en Stol ved det forreste Bord tilvenstre.)

Adolf.

Enhver har sin Frihed.

Hammer.

Men skal jeg plaidere for Paris, saa skal det være paa Fransk.

Schönemann.

Og skal jeg plaidere for Kjøbenhavn, saa skal det være paa Dansk.

Meingau.

Og skal jeg være Dommer, saa vil jeg som god Jurist bære Kappen paa begge Skuldre, staae midt imellem Parterne, og udtrykke mig paa eengang i begge Sprog.

Majoren.

Det vil blive den babyloniske Sprogforvirring.

Adolf.

Siger Intet; naar vi kun iforveien fylde vore Glas, saa vil vi ogsaa Alle forstaae hverandre.

(De fylde Glassene under Forspillet. Alle, Hver med sit Glas i Haanden, rangere sig i følgende Orden fra Venstre til Høire: Majoren siddende; derpaa de Andre staaende, nemlig først Adolf, og efter ham Schönemann, Meingau, Hammer, Falbinger og Bernerup.)

Mel. Jan Piet, Jan Piet, Jan Pierrelierreliet.

Chor.

Hurra for Kjøbenhavn og for Paris!
De blomstre begge to!
Men før os nu Beviis
For, hvor man helst maa boe.

Hammer.

Je dirai, même en prose,
On est toujours bien à Paris,
Pourvu qu'on ait deux choses:
D' l'argent et de l'esprit.

Schönemann.

Hos os, det tør jeg mene, mene, mene,
Man for at leve frit,
Kan nøies med det Ene,
Og det er reen Profit.

Meingau.

Je vais plus loin: jeg tænker,
Man leve kan sans tous les deux,
Et pour vous en convaincre,
Regardez-moi, Messieurs.

Chor.

Hurra for Kjøbenhavn og for Paris!
De blomstre begge to!
Men før et nyt Beviis
For, hvor man helst maa boe.

Hammer.

Paris est très-commode,
C'est la première des cités,
Le centre de la mode,
Des plaisirs le foyer.

Schönemann.

Hos os, det tør jeg mene, mene, mene,
Man følger Alvors Røst;
Vort Liv har, som vor Scene,
Et Maal ei blot til Lyst.

Meingau.

Moralen er: Vi drage
A Paris, pour nous amuser,
Men hjem à Copenhague,
Afin de digérer.

Chor.

Hurra for Kjøbenhavn og for Paris!
De blomstre begge to!
Men før et nyt Beviis
For, hvor man helst maa boe.

Hammer.

Vos rues sont jolies,
Mais qu'avez-vous qui soit égal
Au Louvre, aux Tuileries
Et au Palais-royal?

Schönemann.

Hos os, det tør jeg mene, mene, mene,
Er Gaden bred og net,
Og vi har bløde Stene,
Og vi har Fortougsret.

Meingan.

Paris, om De tillader,
Y gagnerait, par conséquent,
Om vi paa vore Gader
Den saae commodément.

Chor.

Hurra for Kjøbenhavn og for Paris!
De blomstre begge to!
Men før et nyt Beviis
For, hvor man helst maa boe.

Hammer.

Paris est préférable
A cause de ses habitans:
Les femmes sont aimables,
Les maris indulgens.

Schönemann.

Hos os, det tør jeg mene, mene, mene,
Man fælder samme Dom;
Den Forskjel er allene:
Der snakkes meer derom.

Meingan.

Intriguer er ei lette
Chez nous, quand on les veut cacher:
De drives en cachette
Med fuld publicité.

Chor.

Hurra for Kjøbenhavn og for Paris!
De blomstre begge to!
Men før et nyt Beviis
For, hvor man helst maa boe.

Hammer.

Paris, je te préfère;
Nulle autre ville ne contient
En dedans d' ses barrières
Tant de Parisiens.

Schönemann.

Hos os, det tør jeg mene, mene, mene,
Er Høflighedens Hjem:
Vi gjør' os saa gemene
At vandre hen til dem.

Meingau.

Si vous voulez erfare
Le résultat for Hver af os,
Sachez donc qu'il faut boire
For Usus publicos.

Chor.

Ja lad os Alle tømme vore Glas
For Usus publicos!
Dens Vexler kom tilpas,
Tilpas for Hver af os.

Hammer.

De Penge, som den giver,
Med Æren man betale bør,
Og man en Skyldner bliver,
Naar man det ikke gjør.

Schönemann.

Men vi, det tør jeg mene, mene, mene,
Vor Gjæld betale vil,
Ei Capital allene,
Men Renterne dertil.

Meingau.

Nu vel, saa lad os tømme
Vort Glas for Usus publicos,
Og glædedrukne drømme
Om hvad den faaer af os.

Chor.

Ja lad os Alle tømme vore Glas
For Usus publicos!
Dens Penge kom tilpas;
Den Hæder faaer af os.

(Under dette sidste Chor reiser Majoren sig; Alle klinke og drikke.)

Majoren.

Det er ikke meer end billigt, mine Herrer, at De i Udlandet drikke paa Fonden ad usus publicos's bestandige Sundhed og Velgaaende. Men Enhver af os har vistnok mange andre Erindringer i sit Fædreland. Ligesom nu De, mine Herrer, have forenet Kjærligheden til Danmark og til Frankrig i et fælleds Chor, saa foreslaaer nu jeg en ny Forbindelse af begge, nemlig en dansk Vise til en fransk Melodie, og beder Dem fylde Deres Glas, og stemme i med mig.

(De fylde Glassene, og gruppere sig om Majoren.)

Mel. Vive le Roi, vive la France.

1.

Majoren.

Ved fremmed Kyst, paa fjerne Strand,
Hvorhen os end vor Skjæbne sætter,
Man glemmer ei sit Fødeland,
Dets lyse Dag, dets mørke Nætter.

Til Danmark paa vor Barndoms Gang
Os knytted Uskylds første Glæder;
For det nu lyder Manddoms Sang:
Danmark! dig følge Held og Hæder!

Chor.

Danmark! dig følge Held og Hæder!

2.

Majoren.

I Rummet er din Grændse nu
En snæver Kreds af Hav og Volde;
Men fjernt i Tiden høres du
I Klang af Harper og af Skjolde.
I Tiden er din Strækning stor,
Og Saga frem fra Oldtid træder,
Og synger gjennem Seklers Chor:
Danmark! dig følge Held og Hæder!

Chor.

Danmark! dig følge Held og Hæder!

3.

Majoren.

Du mindes Fortids Helteleg
Ved store Dødes Helteskygger,
Mens første Christians Konge-Eg
Er den, hvorunder Livet bygger.
Hør, Nutid synger Oldtids Qvad,
Det lyder høit fra alle Steder,
Hvor Stammen breder ud et Blad:
Danmark! dig følge Held og Hæder!

Chor.

Danmark! dig følge Held og Hæder!

(De klinke.)

Niende Scene.

De Forrige. Therese og Juliette komme fra Haven.

Juliette.

Jo Moder, jo! Han maa være her! Ernest har seet ham gaae herind, men han har ikke turdet sige det.

Therese.

Gud! det er ham! min Mand! (Iler ham imøde.)

Majoren.

Therese! (Gjør en Bevægelse, som for at omfavne hende, men støder hende tilbage.) Nei! bort!

Adolf.

Hvad hører jeg! Er De Madame Thereses Mand?

Majoren.

Mad. Therese Jean-Brun er viet til Johannes Bruun.

De fem andre Danske.

Nei! er det muligt!

Schönemann.

Naa de fordømte franske Navne! De kan da maskere den ærligste Jydekarl.

Therese.

Men er du vanvittig? Støder du mig bort fra dig?

Majoren.

Med dig skal jeg tale under fire Øine. Men her staaer min Datter, min Juliette. Kom i mine Arme! (Omfavner hende.)

Tiende Scene.

De Forrige. Mad. Jaquelin og Ernest ere imidlertid komne ind fra Haven.

Ernest.

Jeg siger Dem, Tante, jeg tør ikke lade dem være allene med det rasende Menneske. (Seer Majoren omfavne Juliette.) Nu igjen! Nei, det gaaer for vidt!

Majoren (til Juliette.)

Min Datter! ikke sandt? Du vil ledsage din Fader til hans Fædreland?

Ernest.

Nei, Hr. Major! det vil hun ikke, paa ingen Maade.

Juliette.

Jeg har jo sagt dig, hvor gjerne jeg vilde til Danmark.

Majoren.

Har du?

Juliette.

Har jeg ikke sagt dig, hvor gjerne jeg vilde see Søen og Skibene og Sundet?

Majoren.

Hvorledes?

Mel. fra 1ste Act. Noch einmal die schöne Gegend.

Juliette.

O hvor gjerne saae jeg ikke
Sjællands høie Bøgelund,
Hvorfra længselfulde Blikke
Sendes over Øresund!

Majoren (som har hørt hende med stigende Forundring.)

Ha hvordan! mon ret jeg fatter?....
Det var dig,.... var dig, min Datter?....

Juliette.

Det er mig, som synger atter:
La la la ꝛc.

(Majoren kaster sig for Thereses Fødder.)

Majoren.

O nu fortryller hun mig med sin Sang!
Nu først forstaaer jeg den tryllende Klang.

(Fører Therese hen til Juliette; han stiller sig imellem dem, og omfavner dem Begge.)

Juliette.

La la la ꝛc

Majoren.

O nu fortryller ꝛc.

Therese.

Men bedste Ven, hvad var din Mening, da du før....

Majoren:

O tal ikke derom! Det var en Misforstaaelse, den urimeligste Misforstaaelse af Verden, uværdig for dig, uværdig for mig selv; jeg skal aldrig tilgive mig den.

Mad. Jaquelin (til Therese.)

Er han din Mand?

Ernest (til Juliette.)

Er han din Fader?

Mad. Jaquelin.

En Dansk!

Ernest.

Ja nu kan jeg begribe, at du ikke er bange for de Danske. Nu er jeg heller ikke længere bange, undtagen for at du skal forlade os.

Juliette.

Vilde du blive vred paa mig derfor?

Ernest.

Vred? Nei det veed Gud.... hvis det kunde fornøie dig....

Ellevte Scene.

De Forrige. Mikkel.

Mikkel.

Hr. Major! Her er Brevet fra Advocaten.

Majoren.

Jeg behøver ikke længer at læse det.

(River det istykker.)

Mikkel.

Seer man det! — Og Majorens Tøi er pakket ind.

Majoren.

Pak ud igjen, min Søn! Vi reise ikke for det Første.

Mikkel.

Naa, det er rigtignok Plaseer at bruge sin Tid saa vel som jeg har gjort idag. Brevet, som jeg har ventet paa, river Majoren itu, og Tøiet, som jeg har pakket ind, skal jeg nu pakke ud igjen.

Majoren.

Trøst dig! du skal snart faae Lov at pakke det ind igjen.

Mikkel.

Ja mange Tak! det er godt nok.....

Majoren.

Og saa reiser jeg med Kone og Barn til Kjøbenhavn.

Mikkel.

Med Kone og Barn! Nei hvor Tiden dog gaaer hurtigt i Paris!

Adolf

(til Majoren, idet han tager Juliettes Haand og kysser den.)

Nu mangler der intet Andet i Lykken, end at De tillader mig at reise med.

Majoren.

Hvorledes?

Therese.

Jeg har nok tænkt det.

Majoren.

En Landsmand! En flink Mand, en udmærket Kunstner! Det er jo en Himlens Styrelse.

(Forener Juliette og Adolf.)

Mad. Jaquelin.

Men han er jo en Spanier.

Adolf.

Nei, Madame, undskyld, at jeg har udgivet mig derfor. Jeg er Dansk.

Mad. Jaquelin.

Er det muligt? Jeg begynder at forlige mig

med de Danske; denne er i det mindste et overmaade maneerligt Menneske.

Schönemann, Falbinger, Bernerup, Meingau, Hammer.

Og vi da?

Mad. Jaquelin.

Hvorledes! Ere De ogsaa Danske?

Schönemann.

Alle uden Undtagelse.

Mad. Jaquelin.

Ih Gud forbarme sig!

Ernest

(som har staaet maalløs af Sorg, nærmer sig Juliette, og siger bebreidende):

Juliette!

Juliette (rækker ham Haanden.)

Min Ven!

Ernest.

O det har anet mig!

Mel. Boleroen i første Act.

Ernest.

Du bort fra mig dig fjerner;
Farvel! Forlad din Ven!

Adolf (til Juliette.)

Din Vei dig fører hen
I Lys af andre Stjerner.

Ernest og Adolf.

I Lys af andre Stjerner.

Juliette (med Ømhed til Ernest.)

Jeg bort fra dig mig fjerner;
Farvel! men bliv min Ven!

(Han omfavner hende hæftigt, vender sig derpaa bort og aftørrer sine Taarer.)

Slutnings-Chor.

Melodie af L. Zinck.

Majoren. Adolf. De andre danske Reisende.

Til Danmark nu!
Til Danmark staaer vor Hu.
Til Codans fjerne Bove
Styrer vor Tanke sin Flugt,
Didhen, hvor de grønne Skove
Speiles i Sund og i Bugt.
Mod Danmarks blomstrende Dale,
Dets Kilder og Nattergale,
Mod kjær Veninde, mod trofast Ven
Flagrer vor Længsel hen.

Nina,

eller

Den Vanvittige af Kjærlighed.

Skuespil i fem Acter.

Første Gang opført paa det kongelige Theater den 20de Marts 1824.

De Følelser, hvormed tilforn saa tidt
Mig Nina fængslede, med Ord jeg malte,
Men mærked, da det stod der, Sort paa Hvidt,
At Bigottinis Taushed bedre talte.

Da siden jeg den yngste Nina saae,
Mit Hjertes egen, meer end den, jeg digted,
Jeg saae mit Tankebilled for mig staae,
Men fatted klart, at Ord ei kunde naae
Det Udtryk, hvortil her de sig forpligted.

Personerne.

Greven af Saint=Hilaire.
Nina, hans Datter.
Generalen.
Blinval, hans Søn, Officeer.
Germeuil, Officeer ved samme Regiment, som Blinval.
Torcol, Forvalter.
Colette, hans Datter.
Victor, Gartner.
Cauchon, Birkedommer.
Muley, Sørøvernes Anfører.
Iphraim, Sørøver.
Ali, en ung Araber.
En Læge.
En Officeer.
En Sørøver.
Officeerer, Soldater, Bønderfolk, Musikanter, Sørøvere.

Handlingen foregaaer paa Grevens Slot, Saint=Hilaire, i Nærheden af Marseille, og i Egnen derom. Tidspunktet er henved Slutningen af Ludvig den Femtendes Regjering. Handlingen varer omtrent et Par Maaneder.

Første Act.

Slotshaven paa Saint-Hilaire.

Et Gitterværk, med en Port i, adskiller i Baggrunden Haven fra en Skovegn, som sees udenfor. Indenfor Gitteret, i Forgrunden, er paa den ene Side Forvalter Torcols Huus; og udenfor samme staaer et Træ, hvorunder et Steenbord og Bænke. Ligeoverfor, paa den anden Side, er en stor, tæt Løvhytte, med en Bænk i.

Første Scene.

Torcol og **Cauchon** sidde ved Steenbordet, og have Flasker og Glas foran sig. **Victor** og **Colette** sidde noget længere tilbage, og binde Krandse. En Gartner staaer paa en Stige, omringet af Bønderfolk, og hænger Blomsterguirlander op over Gitterporten. Musikanter staae i Baggrunden, og fortsætte Ouverturen med blæsende Instrumenter. **Germeuil** gaaer imidlertid omkring, og er behjelpelig ved Gartnerens Arbeide, som han synes at lede. Derpaa gaaer han ind i Løvhytten, og sætter sig tankefuld paa Bænken. Orchesteret falder ind, og ender Symphonien.

Torcol.

Ja, Birkedommer! det er ganske sandt.

Cauchon.

Hvad? Hvad er sandt?

Torcol.

Det, som I sagde.

Cauchon.

Jeg?

Jeg veed ei af, at jeg har aabnet Munden,
Undtagen for at drikke. Paa min Ære,
Den Viin er god.

Torcol.

Ja, det er ganske sandt.

Cauchon.

At eders Viin er god?

Torcol.

Nei, at min Datter
Er slem.

Cauchon.

Tys, Kjære, tys! Tal mindre høit.

Torcol.

Og at jeg faaer at jage Victor bort.

Cauchon.

Tys, Hr. Torcol! jeg har ei saadan meent det;
Tal mindre høit, hun kan det høre.

Torcol.

Seer I?

Nu sidde de ved Siden af hinanden
Igjen, uagtet jeg har strengt forbudt det.

Tauchon.

Saa kan I jo gaae hen, og stille dem;
Men siig kun ikke, jeg det Raad har givet.

Torcol.

Colette!

Colette.

Ja, Papa!

Torcol.

Kom, hør et Ord.
(Hun gaaer hen til dem.)
Her kan du sætte dig. (Hun sætter sig.)
Nei, tag dit Arbeid,
Hent dine Blomster, bind paa dine Krandse.

Colette (reiser sig hurtig.)

Saa maa jeg hente Victor med.

Torcol.

Nei, seer man?
Hvad har Hun med den Victor at bestille?

Colette.

Han holder Garnet for mig, mens jeg binder.

Torcol.

Det maa du vænne dig til selv at gjøre.

Colette.

Han søger mig de bedste Blomster ud.

Cauchon.

Det skal jeg gjøre, min Velsignede!

Colette.

Han ordner for mig....

Torcol.

Du kan ordne selv.

Cauchon.

Nei, Barn, den Knøs han ordner vistnok Intet;
Det er en slem Uorden, tvertimod,
At holde saadan til med unge Karle.

Colette.

Jeg taler ei med Ham, Herr Birkedommer!

Cauchon.

See, see! Saa jeg har ei et Ord at sige?
Er jeg din Brudgom ei?

Colette.

Med Himlens Bistand
Er Han det ikke.

Torcol.

Ti!

Cauchon.

Hun er velsignet,
Naiv, uskyldig!

Torcol.

Veed Hun vel, Mamsel,

At naar en agtbar Mand, som Herr Cauchon,
Vil gjøre slet og ret Mamsel Torcol
Til høifornem Madame Cauchon, saa takker
Hun Himlen og sin Fader....

Cauchon.

Og Cauchon.

Torcol.

Ja visselig! — Slaaer ei paa Næsen Rynker,
Gjør ingen Gloser, vaager om sit Rygte,
Som om sin bedste Medgift....

Cauchon.

Hvad? den bedste?

Torcol.

Hvor kan I spørge saa? Jeg er Forvalter
Paa Grevens Gods, og Rygtet skulde være
Min bedste Medgift?

(Vedblivende til Colette.)

Hvad jeg vilde sige —
Det klæder ilde for Mamsel Torcol,
En Datter af Torcol til Saint-Hilaire,
Forlovet med den høie Birkedommer
Cauchon, med Egnens første Magistrat,
At omgaaes med en Bonde, som i Rangen
Staaer Millioner Trin dybt under hende.
Altsaa herefterdags ei mindste Samqvem

Med Victor, ikke tale med ham, eller
Et Ord ham svare! Dermed nok! Forstaaer Hun?

(Colette giver sig til at græde. Forcol og Cauchon gaae hen i Mellemgrunden, og tale sagte med hinanden.)

Germeuil,

(i Løvhytten, efter at have lyttet til det Foregaaende.)

Mit Hjerte banker over denne Tale!
En Anden vilde lee deraf; men jeg! —
Mit Veir forgaaer mig, mine Pulse standse!
Jeg hører Greven alt det Samme sige
Til Nina, medens jeg mig selv maa tænke
I Victors Sted! — Og dog — hvad frygter jeg?
Som om den Hulde gav ham Grund dertil! —
Ak! jeg er ei saa lykkelig, som Victor!

Victor

(reiser sig hurtig, og løber hen til Colette.)

Colette, græder du?

Colette.

Tal ikke til mig!

Victor.

Hvorfor?

Colette.

Jeg tør ei svare dig.

Victor.

Hvorledes!

Du tør ei svare mig!

Colette.

Min Fader har
Forbudet mig at see dig.

Victor.

Jord og Himmel!
Hvad hører jeg!

Torcol.

Tag ikke saadan paa!
Den Ting kan ei forandres. Som min Datter
Har sagt ham, ønsker jeg, at Han herefter
Ei overhænger hende seent og tidligt,
De bedste Blomster vælger, holder Garnet,
Og hvad han ellers har for Paaskud.

Victor.

Paaskud?
Dem har jeg ikke nødig.

Torcol.

Med en Bonde
Skal ei min Datter giftes. Herr Cauchon
Er den bestemte Brudgom.

Victor.

Herr Cauchon?

Cauchon.

Ja, Herr Cauchon! Han maaber jo ved Navnet,
Som var det første Gang, Han hørte det.

Anden Scene.

De Forrige. Greven af Saint-Hilaire og Nina træde ind i Baggrunden, og betragte Anstalterne til Festligheden. Greven taler sagte med Gartneren. De handlende Personer i Forgrunden vedblive, uden at see Greven og Nina.

Victor.

Men Herr Torcol, hvad har I mod en Bonde?
I selv har været Bonde.

Torcol.

Været! været!
Jeg er det ikke. Jeg er nu Forvalter
Paa Grevens Slot; min Datter er en Dame.

Cauchon.

Ha ha ha ha! Den Tosse med sit Været!
Hvem spørger, hvad man var og hvad man bliver?
Det kommer an paa, hvad man er.

Victor (vedblivende til Torcol.)

Desuden,
Er ei en Bonde, som med Arbeid tjener
Sin Nødtørft og sin Velstand, ja, en Bonde
Som jeg, der kjender Gartnerprofessionen,
Jeg spørger jer: er han ei mere værd,
End Birkedommeren, der, som bekjendt,
Sig lader af Enhver, der vil, bestikke?

Cauchon.

Bestikke!

Torcol.

Hvad? Han vover?

Cauchon.

Understaaer sig!...

Victor.

Jeg vover Intet, thi jeg kan bevise,
Hvad jeg har sagt.

Cauchon.

Jeg stævner jer for Retten.

Torcol.

Gevalt!

Cauchon.

Jeg skal nok stække jer.

Torcol.

Gevalt!

Greven, (idet han nærmer sig.)

Hvad er paafærde?

Torcol.

Ha! Herr Greven!

Cauchon.

Greven!

Jeg har ei drømt om...

Torcol.

Jeg har ikke drømt om …

Cauchon.

At Greven var saa nær.

Torcol.

Ja, var saa nær.

Cauchon.

Jeg har ei glemt Respecten …

Torcol.

Ja, Respecten …

Cauchon.

Som jeg er Greven skyldig …

Torcol.

Greven skyldig.

Greven.

Hvad er det da?

Victor.

En Bagatel, Herr Greve!

Ei Andet, end …

Cauchon.

Jeg skal fortælle det!

(Til Victor.)

Ti, ti, min Dreng! Ti stille, søde Dreng!

Jeg kan jo tjene dig en anden Gang.

Cauchon.

Saa kan I jo gaae hen, og stille dem;
Men siig kun ikke, jeg det Raad har givet.

Torcol.

Colette!

Colette.

Ja, Papa!

Torcol.

Kom, hør et Ord.
(Hun gaaer hen til dem.)
Her kan du sætte dig. (Hun sætter sig.)
Nei, tag dit Arbeid,
Hent dine Blomster, bind paa dine Krandse.

Colette (reiser sig hurtig.)

Saa maa jeg hente Victor med.

Torcol.

Nei, seer man?
Hvad har Hun med den Victor at bestille?

Colette.

Han holder Garnet for mig, mens jeg binder.

Torcol.

Det maa du vænne dig til selv at gjøre.

Colette.

Han søger mig de bedste Blomster ud.

Cauchon.

Det skal jeg gjøre, min Velsignede!

Colette.

Han ordner for mig....

Torcol.

Du kan ordne selv.

Cauchon.

Nei, Barn, den Knøs han ordner vistnok Intet;
Det er en slem Uorden, tvertimod,
At holde saadan til med unge Karle.

Colette.

Jeg taler ei med Ham, Herr Birkedommer!

Cauchon.

See, see! Saa jeg har ei et Ord at sige?
Er jeg din Brudgom ei?

Colette.

Med Himlens Bistand
Er Han det ikke.

Torcol.

Ti!

Cauchon.

Hun er velsignet,
Naiv, uskyldig!

Torcol.

Veed Hun vel, Mamsel,

At naar en agtbar Mand, som Herr Cauchon,
Vil gjøre slet og ret Mamsel Torcol
Til høifornem Madame Cauchon, saa takker
Hun Himlen og sin Fader....

Cauchon.

Og Cauchon.

Torcol.

Ja visselig! — Slaaer ei paa Næsen Rynker,
Gjør ingen Gloser, vaager om sit Rygte,
Som om sin bedste Medgift....

Cauchon.

Hvad? den bedste?

Torcol.

Hvor kan I spørge saa? Jeg er Forvalter
Paa Grevens Gods, og Rygtet skulde være
Min bedste Medgift?

(Vedblivende til Colette.)

Hvad jeg vilde sige —
Det klæder ilde for Mamsel Torcol,
En Datter af Torcol til Saint-Hilaire,
Forlovet med den høie Birkedommer
Cauchon, med Egnens første Magistrat,
At omgaaes med en Bonde, som i Rangen
Staaer Millioner Trin dybt under hende.
Altsaa herefterdags ei mindste Samqvem

Med Victor, ikke tale med ham, eller
Et Ord ham svare! Dermed nok! Forstaaer Hun?

(Colette giver sig til at græde. Lorcol og Cauchon gaae hen i Mellemgrunden, og tale sagte med hinanden.)

Germeuil,

(i Løvhytten, efter at have lyttet til det Foregaaende.)

Mit Hjerte banker over denne Tale!
En Anden vilde lee deraf; men jeg! —
Mit Veir forgaaer mig, mine Pulse standse!
Jeg hører Greven alt det Samme sige
Til Nina, medens jeg mig selv maa tænke
I Victors Sted! — Og dog — hvad frygter jeg?
Som om den Hulde gav ham Grund dertil! —
Ak! jeg er ei saa lykkelig, som Victor!

Victor

(reiser sig hurtig, og løber hen til Colette.)

Colette, græder du?

Colette.

Tal ikke til mig!

Victor.

Hvorfor?

Colette.

Jeg tør ei svare dig.

Victor.

Hvorledes!

Du tør ei svare mig!

Colette.

Min Fader har
Forbudet mig at see dig.

Victor.

Jord og Himmel!
Hvad hører jeg!

Torcol.

Tag ikke saadan paa!
Den Ting kan ei forandres. Som min Datter
Har sagt ham, ønsker jeg, at Han herefter
Ei overhænger hende seent og tidligt,
De bedste Blomster vælger, holder Garnet,
Og hvad han ellers har for Paaskud.

Victor.

Paaskud?
Dem har jeg ikke nødig.

Torcol.

Med en Bonde
Skal ei min Datter giftes. Herr Cauchon
Er den bestemte Brudgom.

Victor.

Herr Cauchon?

Cauchon.

Ja, Herr Cauchon! Han maaber jo ved Navnet,
Som var det første Gang, Han hørte det.

Anden Scene.

De Forrige. Greven af Saint-Hilaire og Nina træde ind i Baggrunden, og betragte Anstalterne til Festligheden. Greven taler sagte med Gartneren. De handlende Personer i Forgrunden vedblive, uden at see Greven og Nina.

Victor.

Men Herr Torcol, hvad har I mod en Bonde?
I selv har været Bonde.

Torcol.

Været! været!
Jeg er det ikke. Jeg er nu Forvalter
Paa Grevens Slot; min Datter er en Dame.

Cauchon.

Ha ha ha ha! Den Tosse med sit Været!
Hvem spørger, hvad man var og hvad man bliver?
Det kommer an paa, hvad man er.

Victor (vedblivende til Torcol.)

Desuden,
Er ei en Bonde, som med Arbeid tjener
Sin Nødtørft og sin Velstand, ja, en Bonde
Som jeg, der kjender Gartnerprofessionen,
Jeg spørger jer: er han ei mere værd,
End Birkedommeren, der, som bekjendt,
Sig lader af Enhver, der vil, bestikke?

Cauchon.

Saa kan I jo gaae hen, og stille dem;
Men siig kun ikke, jeg det Raad har givet.

Torcol.

Colette!

Colette.

Ja, Papa!

Torcol.

Kom, hør et Ord.
(Hun gaaer hen til dem.)
Her kan du sætte dig. (Hun sætter sig.)
Nei, tag dit Arbeid,
Hent dine Blomster, bind paa dine Krandse.

Colette (reiser sig hurtig.)

Saa maa jeg hente Victor med.

Torcol.

Nei, seer man?
Hvad har Hun med den Victor at bestille?

Colette.

Han holder Garnet for mig, mens jeg binder.

Torcol.

Det maa du vænne dig til selv at gjøre.

Colette.

Han søger mig de bedste Blomster ud.

Cauchon.

Det skal jeg gjøre, min Velsignede!

Colette.

Han ordner for mig....

Torcol.

Du kan ordne selv.

Cauchon.

Nei, Barn, den Knøs han ordner vistnok Intet;
Det er en slem Uorden, tvertimod,
At holde saadan til med unge Karle.

Colette.

Jeg taler ei med Ham, Herr Birkedommer!

Cauchon.

See, see! Saa jeg har ei et Ord at sige?
Er jeg din Brudgom ei?

Colette.

Med Himlens Bistand
Er Han det ikke.

Torcol.

Ti!

Cauchon.

Hun er velsignet,
Naiv, uskyldig!

Torcol.

Veed Hun vel, Mamsel,

At naar en agtbar Mand, som Herr Cauchon,
Vil gjøre slet og ret Mamsel Torcol
Til høifornem Madame Cauchon, saa takker
Hun Himlen og sin Fader....

Cauchon.

Og Cauchon.

Torcol.

Ja vissélig! — Slaaer ei paa Næsen Rynker,
Gjør ingen Gloser, vaager om sit Rygte,
Som om sin bedste Medgift....

Cauchon.

Hvad? den bedste?

Torcol.

Hvor kan I sporge saa? Jeg er Forvalter
Paa Grevens Gods, og Rygtet skulde være
Min bedste Medgift?

(Vedblivende til Colette.)

Hvad jeg vilde sige —
Det klæder ilde for Mamsel Torcol,
En Datter af Torcol til Saint-Hilaire,
Forlovet med den høie Birkedommer
Cauchon, med Egnens første Magistrat,
At omgaaes med en Bonde, som i Rangen
Staaer Millioner Trin dybt under hende.
Altsaa herefterdags ei mindste Samqvem

Med Victor, ikke tale med ham, eller
Et Ord ham svare! Dermed nok! Forstaaer Hun?

(Colette giver sig til at græde. Torcol og Cauchon gaae hen i Mellemgrunden, og tale sagte med hinanden.)

Germeuil,

(i Løvhytten, efter at have lyttet til det Foregaaende.)

Mit Hjerte banker over denne Tale!
En Anden vilde lee deraf; men jeg! —
Mit Veir forgaaer mig, mine Pulse standse!
Jeg hører Greven alt det Samme sige
Til Nina, medens jeg mig selv maa tænke
I Victors Sted! — Og dog — hvad frygter jeg?
Som om den Hulde gav ham Grund dertil! —
Ak! jeg er ei saa lykkelig, som Victor!

Victor

(reiser sig hurtig, og løber hen til Colette.)

Colette, græder du?

Colette.

Tal ikke til mig!

Victor.

Hvorfor?

Colette.

Jeg tør ei svare dig.

Victor.

Hvorledes!

Du tør ei svare mig!

Colette.

Min Fader har
Forbudet mig at see dig.

Victor.

Jord og Himmel!
Hvad hører jeg!

Torcol.

Tag ikke saadan paa!
Den Ting kan ei forandres. Som min Datter
Har sagt ham, ønsker jeg, at Han herefter
Ei overhænger hende seent og tidligt,
De bedste Blomster vælger, holder Garnet,
Og hvad han ellers har for Paaskud.

Victor.

Paaskud?
Dem har jeg ikke nødig.

Torcol.

Med en Bonde
Skal ei min Datter giftes. Herr Cauchon
Er den bestemte Brudgom.

Victor.

Herr Cauchon?

Cauchon.

Ja, Herr Cauchon! Han maaber jo ved Navnet,
Som var det første Gang, Han hørte det.

Anden Scene.

De Forrige. Greven af Saint=Hilaire og Nina træde ind i Baggrunden, og betragte Anstalterne til Festligheden. Greven taler sagte med Gartneren. De handlende Personer i Forgrunden vedblive, uden at see Greven og Nina.

Victor.

Men Herr Torcol, hvad har I mod en Bonde?
I selv har været Bonde.

Torcol.

Været! været!
Jeg er det ikke. Jeg er nu Forvalter
Paa Grevens Slot; min Datter er en Dame.

Cauchon.

Ha ha ha ha! Den Tosse med sit Været!
Hvem spørger, hvad man var og hvad man bliver?
Det kommer an paa, hvad man er.

Victor (vedblivende til Torcol.)

Desuden,
Er ei en Bonde, som med Arbeid tjener
Sin Nødtørft og sin Velstand, ja, en Bonde
Som jeg, der kjender Gartnerprofessionen,
Jeg spørger jer: er han ei mere værd,
End Birkedommeren, der, som bekjendt,
Sig lader af Enhver, der vil, bestikke?

Cauchon.

Bestikke!

Torcol.

Hvad? Han vover?

Cauchon.

Understaaer sig!...

Victor.

Jeg vover Intet, thi jeg kan bevise,
Hvad jeg har sagt.

Cauchon.

Jeg stævner jer for Retten.

Torcol.

Gevalt!

Cauchon.

Jeg skal nok stække jer.

Torcol.

Gevalt!

Greven, (idet han nærmer sig.)

Hvad er paafærde?

Torcol.

Ha! Herr Greven!

Cauchon.

Greven!

Jeg har ei drømt om...

Torcol.

Jeg har ikke drømt om ...

Cauchon.

At Greven var saa nær.

Torcol.

Ja, var saa nær.

Cauchon.

Jeg har ei glemt Respecten ...

Torcol.

Ja, Respecten ...

Cauchon.

Som jeg er Greven skyldig ...

Torcol.

Greven skyldig.

Greven.

Hvad er det da?

Victor.

En Bagatel, Herr Greve!
Ei Andet, end ...

Cauchon.

Jeg skal fortælle det!

(Til Victor.)

Ti, ti, min Dreng! Ti stille, søde Dreng!
Jeg kan jo tjene dig en anden Gang.

Greven.

Vil Ingen tale?

Nina.

See, Colette græder!

Har man dig gjort Fortræd, mit Barn?

Colette.

Ak, Frøken!

Victor.

Ja, Frøken, I maa vide....

Cauchon.

Viid, Herr Greve,

Det var kun lidt naturlig Hidsighed,

Lidt Jalousie. Den eiegode Victor,

En herlig Knøs forresten, som jeg elsker

Af Hjertens Grund, er bleven hidsig paa mig,

Fordi jeg beiler til Colettes Haand.

Victor.

Nei, ikke derfor!

Cauchon (omfavnende Victor.)

Jo, vist var det derfor!

Min bedste Dreng, det var i Sandhed derfor!

Victor.

Naa, tryk mig ei fordærvet, Birkedommer!

Jeg fandt det kun lidt haardt, at Herr Forvaltren

Mig høre lod, jeg var en simpel Bonde.

Cauchon.

Deri har Herr Forvaltren megen Uret,
Thi Bonden er den hæderligste Klasse,
Er Landets Marv og Kjerne.

Victor.

Ja, forbød mig
At tale med Colette, selv at nærme
Mig hende, vi, som have kjendt hinanden,
Fra vi var' Børn, og gik i Skole sammen!

Greven.

Torcol, mig synes, I har Uret heri.
Hvorfor vel nægte dem at see hinanden?

Torcol.

Nei, det er sandt.

Greven.

Det hjelper eder intet.

Torcol.

Nei, det veed Gud!

Greven.

De finde snart paa Midler
Til hemmelig at mødes.

Torcol.

Ja, Gud bedre!
Det gjør de sagtens.

Greven.

Derfor maa I heller
Tillade dem, hvad ellers de vil gjøre
Mod eders Villie.

Torcol.

Det er ganske sandt! —
Heida, Colette! Victor! For det Første
Saa kan I blive sammen, flette Krandse,
Og gjøre hvad I vil.

Cauchon.

Men taler aldrig
Om Elskov! nævner ikke Kjærlighed!

Greven.

Er Herr Cauchon forlovet med Colette?

Colette.

Nei, Gud bevares!

Torcol.

Halv om halv, Herr Greve!
Han har mit Samtykke.

Greven.

Men mangler Pigens?

Cauchon.

Det kommer nok.

Greven (til Torcol.)

Det være langt fra mig
At dadle Valget, I har gjort.

Cauchon (bukker.)

Jeg takker!

Greven.

Ei heller vil jeg tale Victors Sag;
Det er en Ting, som han maa gjøre selv.
Saameget vil jeg sige blot: Ifald I
Har intet Andet, end hans Stand, imod ham,
Da synes mig, I kunde let jer sætte
Ud over den Betænkning, — hvis forresten
Han anstaaer jer og Pigen.

Torcol.

Men Herr Greve,
Jeg nyder jo dog Æren af at være
Forvalter her paa Godset, jeg er dog
Ophøiet over Bonden....

Cauchon.

Som forresten
Er en agtværdig Stand.

Greven.

Som hver en anden,
Naar selv man hædrer den. Saafremt en Yngling

Af Ære beiler til en Pige, tro mig,
Da bør ei usfel Fordom skille dem.

Nina, Victor og Colette.

O hvilket Held!

Germeuil.

O hvilket Held!

Greven (seer sig om.)

Hvad nu?
Er her et Echo?

(Gaaer hen til Lovhytten.)

Ha! Germeuil!

Germeuil (meget forlegen.)

Herr Greve!

Greven.

I øver jer paa Nymphen Echos Rolle?

Germeuil.

Det var et Udbrud kun....

Greven (falder ham i Talen.)

Hvoraf?

Germeuil.

Af Glæden
Ved Victors og Colettes Held — et Udbrud,
Jeg ikke kunde dæmpe.

Greven.

Nu, saaledes!

Saa kan jeg det forstaae.

(Affides.) For Pokker! Knægten

Har hørt paa min opbyggelige Præken.

Germeuil.

Herr Greve, jeg har endt min Tegning; her
Jeg bringer eder Kortet.

(Han gaaer ind i Løvhytten, og henter et sammenrullet Kort.)

Greven

(tager det, og ruller det op.)

Ah! I Sandhed,
Særdeles smukt! See, Nina, kan du huske
Det gamle Landkort over Saint-Hilaire,
Som hang i mit Archiv fra Arilds Tid,
Med Støv bedækket, fast ulæseligt?
Det har nu Herr Germeuil os copieret —
See kun, hvor smukt! — Her ligger Slottet, Haven
Sig strækker her; hist seer man tætte Skove,
Som række næsten lige til Marseille;
Her findes Agerland, her Olielunden,
Og rundt omkring sig sprede disse Huse,
Af lykkelige Mennesker beboede.
Men seer du her den større Bygning? Kjender
Du den paa Kortet? Det er Montbriseuil,
Som jeg dig har bestemt i Brudegave.
Der skal du boe.... Dog, en forgjæves Plan!

Maaskee du faaer en Brudgom, som dig fører
Langt ud i Verden, langt fra Fædrehjemmet.
Men hver en Sommer — ikke sandt — saa vil du
Dog komme hid, og boe her nogen Tid?
Gud veed, jeg mister dig kun saare nødigt;
Jeg har ei andre Børn, ei anden Lykke.

(Nina kysser hans Haand.)

I Sandhed, jeg er skamfuld, Herr Germeuil!
Det Arbeid har jer kostet megen Tid.

Germeuil.

Men jeg kan ikke bruge Tiden bedre;
Jeg har jo næsten hele Dagen fri.
Sex Uger har Lystleiren varet alt,
Og giver mig kun Lidet at bestille.
Min General har rundt omkring fordeelt os
I Egnen her; jeg selv var heldig nok
Et Huus at finde, hvor man viser mig
En Ære, som jeg ikke har fortjent,
Idet man omgaaes mig, ei som en Fremmed,
Men som et Medlem af Familien.
Hvad Under, at jeg da, for ret at nære
Det lykkelige Selvbedrag, mig blander
Med Virksomhed i Husets Interesse?
See, jeg har ogsaa ledet eders Gartner
Ved dette Arbeid, med at decorere

Indkjørselen til Slottet. Synes jer,
At disse Krandse hænge frit og smukt?
At her er hverken ødslet eller sparet
Paa broget Blomsterpragt? at Alt er ordnet
I maleriske Grupper til et Heelt?

Greven.

Ja, sandelig, en smagfuld Æreport!
De Laurbær, I har anbragt, tale her
Saa klart som Ord. Hvor skal det mig fornøie
At see min gamle Ven, ham, ved hvis Side
Jeg tidt har trodset Kuglerne! Jeg frygted,
At Generalen havde glemt den Mand,
Med hvem han var, som Lieutenant, fast forenet!
Da bringer mig Germeuil et Brev fra Leiren,
Som os forraader Generalens Plan,
At see sin Ven, der lever skilt fra Verden,
Paa dette Slot. Han vil mig overraske,
Men disse Laurbær, Roser og Oranger
Skal vise ham, at jeg recognoscerer
Endnu saa godt som før.

(Til Torcol.)

Har I besørget,
Hvad jeg har sagt jer?

Torcol.

Visselig, Herr Greve!

Her staae de bedste Musikanter, Egnen
Besidder, og som jeg med Flid har opspurgt;
De spilte nylig overmaade smukt.
Befaler I en Prøve?

Greven.

Nei, vist ikke!
Jeg tvivler ei paa deres Dygtighed.

Torcol.

Paa Broen vaier alt det store Flag,
Som ellers ligger vel forvart paa Loftet
Det hele Aar, og bruges kun paa Paaske=
Og Pindsedag. Paa Veien fire Karle,
Med Vandkander i Haanden, væde Jorden
Og Græsset, for at Blomsterne skal dufte,
Og Støvet ikke flyve.

Greven.

Det er Ret;
Kom, Herr Torcol, og lad os see, om Alt
I Orden er.

Torcol.

Alt er istand, Herr Greve!
(Greven og Torcol gaae. Bønderfolkene og Musikanterne ligeledes.)

Tredie Scene.

Nina. Germeuil. Victor. Colette. Cauchon.

Victor

(dandser rundt med Colette, og synger.)

Hop heisa! Jeg dandser til Bryllupsfærd
Afsted med min Skat!
Dagen forsvinder, Natten er nær,
Den forventede Nat!

Cauchon,

(som var paa Veien til at følge med de Andre, kommer tilbage.)

Fy, Victor, fy, syng ei gemene Viser!

Victor.

Gemene? Han maa være selv gemeen;
Det er en høist uskyldig Sang. Forresten
Saa kan jeg fleer end den. Dands med, Cauchon!

(Han tager ham om Livet, og svinger ham rundt, og synger.)

Kragen sidder paa Taget,
Og sørger for sine Unger.

(Han puffer ham i Dandsen ud af Gitterporten. Victor og Colette see efter ham, og lee. Derpaa komme de tilbage, og sætte sig paa en Bænk i Baggrunden.)

Fjerde Scene.

Nina. Germeuil. Victor. Colette.

Germeuil,

(til Nina, idet han peger paa Victor og Colette.)

See hvilken Lystighed!

Nina.

Ja det var heldigt!
Min Fader kom til en beleilig Tid,
Og stifted Fred.

Germeuil.

Min Frøken! eders Fader
Er af de Faa, man agte maa desmere,
Jo meer man kjender dem. Hvor sand, hvor rigtig
Var ei hans Yttring nys om Stand og Ære?

Nina,

(idet hun gaaer ind i Løvhytten, og sætter sig paa Bænken.)

Det kommer af, han været har i Krigen.
I Frankrig er enhver Soldat af Adel;
Han glemmer snart Fortjenesten af Fødslen,
For den, som han erhverver sig.

Germeuil,

(som har fulgt hende til Indgangen af Løvhytten, hvor han bliver staaende foran hende.)

I Sandhed,
Jeg troer, at eders Fader end bevarer
Sin Kjærlighed for Krigeren. Mig selv,
Skjøndt ung og uerfaren, omgaaes han
Dog med en Agtelse....

Nina.

Som jo medrette
Tilkommer selv den yngste Søn af Mars.

Jo yngre Alder, desto længer Tid
For sig at nærme til det fjerne Maal,
Og vinde Seirens velfortjente Laurbær.

Germeuil.

Ak, Frøken! Meget kommer an paa Lykken.

Nina.

Den elsker just den Modige, som griber
I Flugten selv den flygtende Gudinde.

Germeuil.

Men Modet mangler mig.

Nina.

I maa jer skamme;
Er I Soldat, og har ei Mod?

Germeuil.

O, var det
Blot Modet til at døe! Hvem har ei det,
Saasnart det gjælder? — Nei, men til at leve,
Og dog ei gjøre Fordringer til Livet,
Dertil behøves Mod.

Nina.

Saa gjør jer Fordring!

Germeuil.

Hvad nytter mig, at jeg en Regning skriver,
Som Ingen mig betaler?

Maaskee du faaer en Brudgom, som dig fører
Langt ud i Verden, langt fra Fædrehjemmet.
Men hver en Sommer — ikke sandt — saa vil du
Dog komme hid, og boe her nogen Tid?
Gud veed, jeg mister dig kun saare nødigt;
Jeg har ei andre Børn, ei anden Lykke.
(Nina kysser hans Haand.)
I Sandhed, jeg er skamfuld, Herr Germeuil!
Det Arbeid har jer kostet megen Tid.

Germeuil.

Men jeg kan ikke bruge Tiden bedre;
Jeg har jo næsten hele Dagen fri.
Sex Uger har Lystleiren varet alt,
Og giver mig kun Lidet at bestille.
Min General har rundt omkring fordeelt os
I Egnen her; jeg selv var heldig nok
Et Huus at finde, hvor man viser mig
En Ære, som jeg ikke har fortjent,
Idet man omgaaes mig, ei som en Fremmed,
Men som et Medlem af Familien.
Hvad Under, at jeg da, for ret at nære
Det lykkelige Selvbedrag, mig blander
Med Virksomhed i Husets Interesse?
See, jeg har ogsaa ledet eders Gartner
Ved dette Arbeid, med at decorere

Indkjørselen til Slottet. Synes jer,
At disse Krandse hænge frit og smukt?
At her er hverken ødslet eller sparet
Paa broget Blomsterpragt? at Alt er ordnet
I maleriske Grupper til et Heelt?

Greven.

Ja, sandelig, en smagfuld Æreport!
De Laurbær, I har anbragt, tale her
Saa klart som Ord. Hvor skal det mig fornøie
At see min gamle Ven, ham, ved hvis Side
Jeg tidt har trodset Kuglerne! Jeg frygted,
At Generalen havde glemt den Mand,
Med hvem han var, som Lieutenant, fast forenet!
Da bringer mig Germeuil et Brev fra Leiren,
Som os forraader Generalens Plan,
At see sin Ven, der lever skilt fra Verden,
Paa dette Slot. Han vil mig overraske,
Men disse Laurbær, Roser og Oranger
Skal vise ham, at jeg recognoscerer
Endnu saa godt som før.

(Til Torcol.)

Har I besørget,
Hvad jeg har sagt jer?

Torcol.

Visselig, Herr Greve!

Her staae de bedste Musikanter, Egnen
Besidder, og som jeg med Flid har opspurgt;
De spilte nylig overmaade smukt.
Befaler I en Prøve?

Greven.

Nei, vist ikke!
Jeg tvivler ei paa deres Dygtighed.

Torcol.

Paa Broen vaier alt det store Flag,
Som ellers ligger vel forvart paa Loftet
Det hele Aar, og bruges kun paa Paaske=
Og Pindsedag. Paa Veien fire Karle,
Med Vandkander i Haanden, væde Jorden
Og Græsset, for at Blomsterne skal dufte,
Og Støvet ikke flyve.

Greven.

Det er Ret;
Kom, Herr Torcol, og lad os see, om Alt
I Orden er.

Torcol.

Alt er istand, Herr Greve!

(Greven og Torcol gaae. Bønderfolkene og Musikanterne ligeledes.)

Tredie Scene.

Nina. Germeuil. Victor. Colette. Cauchon.

Victor

(dandser rundt med Colette, og synger.)

Hop heisa! Jeg dandser til Bryllupsfærd
Afsted med min Skat!
Dagen forsvinder, Natten er nær,
Den forventede Nat!

Cauchon,

(som var paa Veien til at følge med de Andre, kommer tilbage.)

Fy, Victor, fy, syng ei gemene Viser!

Victor.

Gemene? Han maa være selv gemeen;
Det er en heist uskyldig Sang. Forresten
Saa kan jeg fleer end den. Dands med, Cauchon!

(Han tager ham om Livet, og svinger ham rundt, og synger.)

Kragen sidder paa Taget,
Og sørger for sine Unger.

(Han puffer ham i Dandsen ud af Gitterporten. Victor og Colette see efter ham, og lee. Derpaa komme de tilbage, og sætte sig paa en Bænk i Baggrunden.)

Fjerde Scene.

Nina. Germeuil. Victor. Colette.

Germeuil,

(til Nina, idet han peger paa Victor og Colette.)

See hvilken Lystighed!

Nina.

Ja det var heldigt!

Min Fader kom til en beleilig Tid,

Og stifted Fred.

Germeuil.

Min Frøken! eders Fader

Er af de Faa, man agte maa desmere,

Jo meer man kjender dem. Hvor sand, hvor rigtig

Var ei hans Yttring nys om Stand og Ære?

Nina,

(idet hun gaaer ind i Løvhytten, og sætter sig paa Bænken.)

Det kommer af, han været har i Krigen.

I Frankrig er enhver Soldat af Adel;

Han glemmer snart Fortjenesten af Fødslen,

For den, som han erhverver sig.

Germeuil,

(som har fulgt hende til Indgangen af Løvhytten, hvor han bliver staaende foran hende.)

I Sandhed,

Jeg troer, at eders Fader end bevarer

Sin Kjærlighed for Krigeren. Mig selv,

Skjøndt ung og uerfaren, omgaaes han

Dog med en Agtelse....

Nina.

Som jo medrette

Tilkommer selv den yngste Søn af Mars.

Jo yngre Alder, desto længer Tid
For sig at nærme til det fjerne Maal,
Og vinde Seirens velfortjente Laurbær.

Germeuil.

Ak, Frøken! Meget kommer an paa Lykken.

Nina.

Den elsker just den Modige, som griber
I Flugten selv den flygtende Gudinde.

Germeuil.

Men Modet mangler mig.

Nina.

I maa jer skamme;
Er I Soldat, og har ei Mod?

Germeuil.

O, var det
Blot Modet til at døe! Hvem har ei det,
Saasnart det gjælder? — Nei, men til at leve,
Og dog ei gjøre Fordringer til Livet,
Dertil behøves Mod.

Nina.

Saa gjør jer Fordring!

Germeuil.

Hvad nytter mig, at jeg en Regning skriver,
Som Ingen mig betaler?

Maaskee du faaer en Brudgom, som dig fører
Langt ud i Verden, langt fra Fædrehjemmet.
Men hver en Sommer — ikke sandt — saa vil du
Dog komme hid, og boe her nogen Tid?
Gud veed, jeg mister dig kun saare nødigt;
Jeg har ei andre Børn, ei anden Lykke.
(Nina kysser hans Haand.)
I Sandhed, jeg er skamfuld, Herr Germeuil!
Det Arbeid har jer kostet megen Tid.

Germeuil.

Men jeg kan ikke bruge Tiden bedre;
Jeg har jo næsten hele Dagen fri.
Sex Uger har Lystleiren varet alt,
Og giver mig kun Lidet at bestille.
Min General har rundt omkring fordeelt os
I Egnen her; jeg selv var heldig nok
Et Huus at finde, hvor man viser mig
En Ære, som jeg ikke har fortjent,
Idet man omgaaes mig, ei som en Fremmed,
Men som et Medlem af Familien.
Hvad Under, at jeg da, for ret at nære
Det lykkelige Selvbedrag, mig blander
Med Virksomhed i Husets Interesse?
See, jeg har ogsaa ledet eders Gartner
Ved dette Arbeid, med at decorere

Indkjørselen til Slottet. Synes jer,
At disse Krandse hænge frit og smukt?
At her er hverken ødslet eller sparet
Paa broget Blomsterpragt? at Alt er ordnet
I maleriske Grupper til et Heelt?

Greven.

Ja, sandelig, en smagfuld Æreport!
De Laurbær, I har anbragt, tale her
Saa klart som Ord. Hvor skal det mig fornøie
At see min gamle Ven, ham, ved hvis Side
Jeg tidt har trodset Kuglerne! Jeg frygted,
At Generalen havde glemt den Mand,
Med hvem han var, som Lieutenant, fast forenet!
Da bringer mig Germeuil et Brev fra Leiren,
Som os forraader Generalens Plan,
At see sin Ven, der lever skilt fra Verden,
Paa dette Slot. Han vil mig overraske,
Men disse Laurbær, Roser og Oranger
Skal vise ham, at jeg recognoscerer
Endnu saa godt som før.

(Til Torcol.)

Har I besørget,
Hvad jeg har sagt jer?

Torcol.

Visselig, Herr Greve!

Her staae de bedste Musikanter, Egnen
Besidder, og som jeg med Flid har opspurgt;
De spilte nylig overmaade smukt.
Befaler I en Prøve?

Greven.

Nei, vist ikke!
Jeg tvivler ei paa deres Dygtighed.

Torcol.

Paa Broen vaier alt det store Flag,
Som ellers ligger vel forvart paa Loftet
Det hele Aar, og bruges kun paa Paaske=
Og Pindsedag. Paa Veien fire Karle,
Med Vandkander i Haanden, væde Jorden
Og Græsset, for at Blomsterne skal dufte,
Og Støvet ikke flyve.

Greven.

Det er Ret;
Kom, Herr Torcol, og lad os see, om Alt
I Orden er.

Torcol.

Alt er istand, Herr Greve!

(Greven og Torcol gaae. Bønderfolkene og Musikanterne ligeledes.)

Tredie Scene.

Nina. Germeuil. Victor. Colette. Cauchon.

Victor
(dandser rundt med Colette, og synger.)

Hop heisa! Jeg dandser til Bryllupsfærd
Afsted med min Skat!
Dagen forsvinder, Natten er nær,
Den forventede Nat!

Cauchon,
(som var paa Veien til at følge med de Andre, kommer tilbage.)

Fy, Victor, fy, syng ei gemene Viser!

Victor.

Gemene? Han maa være selv gemeen;
Det er en heist uskyldig Sang. Forresten
Saa kan jeg fleer end den. Dands med, Cauchon!
(Han tager ham om Livet, og svinger ham rundt, og synger.)

Kragen sidder paa Taget,
Og sørger for sine Unger.

(Han puffer ham i Dandsen ud af Gitterporten. Victor og Colette see efter ham, og lee. Derpaa komme de tilbage, og sætte sig paa en Bænk i Baggrunden.)

Fjerde Scene.

Nina. Germeuil. Victor. Colette.

Germeuil,
(til Nina, idet han peger paa Victor og Colette.)

See hvilken Lystighed!

Nina.

Ja det var heldigt!
Min Fader kom til en beleilig Tid,
Og stifted Fred.

Germeuil.

Min Frøken! eders Fader
Er af de Faa, man agte maa desmere,
Jo meer man kjender dem. Hvor sand, hvor rigtig
Var ei hans Yttring nys om Stand og Ære?

Nina,

(idet hun gaaer ind i Løvhytten, og sætter sig paa Bænken.)

Det kommer af, han været har i Krigen.
I Frankrig er enhver Soldat af Adel;
Han glemmer snart Fortjenesten af Fødslen,
For den, som han erhverver sig.

Germeuil,

(som har fulgt hende til Indgangen af Løvhytten, hvor han bliver staaende foran hende.)

I Sandhed,
Jeg troer, at eders Fader end bevarer
Sin Kjærlighed for Krigeren. Mig selv,
Skjøndt ung og uerfaren, omgaaes han
Dog med en Agtelse....

Nina.

Som jo medrette
Tilkommer selv den yngste Søn af Mars.

Jo yngre Alder, desto længer Tid
For sig at nærme til det fjerne Maal,
Og vinde Seirens velfortjente Laurbær.

Germeuil.

Ak, Frøken! Meget kommer an paa Lykken.

Nina.

Den elsker just den Modige, som griber
I Flugten selv den flygtende Gudinde.

Germeuil.

Men Modet mangler mig.

Nina.

I maa jer skamme;
Er I Soldat, og har ei Mod?

Germeuil.

O, var det
Blot Modet til at døe! Hvem har ei det,
Saasnart det gjælder? — Nei, men til at leve,
Og dog ei gjøre Fordringer til Livet,
Dertil behøves Mod.

Nina.

Saa gjør jer Fordring!

Germeuil.

Hvad nytter mig, at jeg en Regning skriver,
Som Ingen mig betaler?

Maaskee du faaer en Brudgom, som dig fører
Langt ud i Verden, langt fra Fædrehjemmet.
Men hver en Sommer — ikke sandt — saa vil du
Dog komme hid, og boe her nogen Tid?
Gud veed, jeg mister dig kun saare nødigt;
Jeg har ei andre Børn, ei anden Lykke.

(Nina kysser hans Haand.)

I Sandhed, jeg er skamfuld, Herr Germeuil!
Det Arbeid har jer kostet megen Tid.

Germeuil.

Men jeg kan ikke bruge Tiden bedre;
Jeg har jo næsten hele Dagen fri.
Sex Uger har Lystlairen varet alt,
Og giver mig kun Lidet at bestille.
Min General har rundt omkring fordeelt os
I Egnen her; jeg selv var heldig nok
Et Huus at finde, hvor man viser mig
En Ære, som jeg ikke har fortjent,
Idet man omgaaes mig, ei som en Fremmed,
Men som et Medlem af Familien.
Hvad Under, at jeg da, for ret at nære
Det lykkelige Selvbedrag, mig blander
Med Virksomhed i Husets Interesse?
See, jeg har ogsaa ledet eders Gartner
Ved dette Arbeid, med at decorere

Indkjørselen til Slottet. Synes jer,
At disse Krandse hænge frit og smukt?
At her er hverken ødslet eller sparet
Paa broget Blomsterpragt? at Alt er ordnet
I maleriske Grupper til et Heelt?

Greven.

Ja, sandelig, en smagfuld Æreport!
De Laurbær, I har anbragt, tale her
Saa klart som Ord. Hvor skal det mig fornøie
At see min gamle Ven, ham, ved hvis Side
Jeg tidt har trodset Kuglerne! Jeg frygted,
At Generalen havde glemt den Mand,
Med hvem han var, som Lieutenant, fast forenet!
Da bringer mig Germeuil et Brev fra Leiren,
Som os forraader Generalens Plan,
At see sin Ven, der lever skilt fra Verden,
Paa dette Slot. Han vil mig overraske,
Men disse Laurbær, Roser og Oranger
Skal vise ham, at jeg recognoscerer
Endnu saa godt som før.

(Til Torcol.)

Har I besørget,
Hvad jeg har sagt jer?

Torcol.

Visselig, Herr Greve!

Her staae de bedste Musikanter, Egnen
Besidder, og som jeg med Flid har opspurgt;
De spilte nylig overmaade smukt.
Befaler I en Prøve?

Greven.

Nei, vist ikke!
Jeg tvivler ei paa deres Dygtighed.

Torcol.

Paa Broen vaier alt det store Flag,
Som ellers ligger vel forvart paa Loftet
Det hele Aar, og bruges kun paa Paaske-
Og Pindsedag. Paa Veien fire Karle,
Med Vandkander i Haanden, væde Jorden
Og Græsset, for at Blomsterne skal dufte,
Og Støvet ikke flyve.

Greven.

Det er Ret;
Kom, Herr Torcol, og lad os see, om Alt
I Orden er.

Torcol.

Alt er istand, Herr Greve!

(Greven og Torcol gaae. Bønderfolkene og Musikanterne ligeledes.)

Tredie Scene.

Nina. Germeuil. Victor. Colette. Cauchon.

Victor
(dandser rundt med Colette, og synger.)

Hop heisa! Jeg dandser til Bryllupsfærd
Afsted med min Skat!
Dagen forsvinder, Natten er nær,
Den forventede Nat!

Cauchon,
(som var paa Veien til at følge med de Andre, kommer tilbage.)

Fy, Victor, fy, syng ei gemene Viser!

Victor.

Gemene? Han maa være selv gemeen;
Det er en høist uskyldig Sang. Forresten
Saa kan jeg fleer end den. Dands med, Cauchon!
(Han tager ham om Livet, og svinger ham rundt, og synger.)

Kragen sidder paa Taget,
Og sørger for sine Unger.

(Han puffer ham i Dandsen ud af Gitterporten. Victor og Colette see efter ham, og lee. Derpaa komme de tilbage, og sætte sig paa en Bænk i Baggrunden.)

Fjerde Scene.

Nina. Germeuil. Victor. Colette.

Germeuil,
(til Nina, idet han peger paa Victor og Colette.)

See hvilken Lystighed!

Nina.

Ja det var heldigt!
Min Fader kom til en beleilig Tid,
Og stifted Fred.

Germeuil.

Min Frøken! eders Fader
Er af de Faa, man agte maa desmere,
Jo meer man kjender dem. Hvor sand, hvor rigtig
Var ei hans Yttring nys om Stand og Ære?

Nina,

(idet hun gaaer ind i Løvhytten, og sætter sig paa Bænken.)

Det kommer af, han været har i Krigen.
I Frankrig er enhver Soldat af Adel;
Han glemmer snart Fortjenesten af Fødslen,
For den, som han erhverver sig.

Germeuil,

(som har fulgt hende til Indgangen af Løvhytten, hvor han bliver staaende foran hende.)

I Sandhed,
Jeg troer, at eders Fader end bevarer
Sin Kjærlighed for Krigeren. Mig selv,
Skjøndt ung og uerfaren, omgaaes han
Dog med en Agtelse....

Nina.

Som jo medrette
Tilkommer selv den yngste Søn af Mars.

Jo yngre Alder, desto længer Tid
For sig at nærme til det fjerne Maal,
Og vinde Seirens velfortjente Laurbær.

Germeuil.

Ak, Frøken! Meget kommer an paa Lykken.

Nina.

Den elsker just den Modige, som griber
I Flugten selv den flygtende Gudinde.

Germeuil.

Men Modet mangler mig.

Nina.

I maa jer skamme;
Er I Soldat, og har ei Mod?

Germeuil.

O, var det
Blot Modet til at døe! Hvem har ei det,
Saasnart det gjælder? — Nei, men til at leve,
Og dog ei gjøre Fordringer til Livet,
Dertil behøves Mod.

Nina.

Saa gjør jer Fordring!

Germeuil.

Hvad nytter mig, at jeg en Regning skriver,
Som Ingen mig betaler?

Nina.

Hvorfor troer I
Om eders Skyldnere saa slet?

Germeuil.

Ak, Frøken!
Jeg har ei Skyldnere, kan Intet fordre.

Nina.

Siig ikke det! I har maaskee i Stilhed
Beviist Velgjerninger, og skjænket bort,
Hvad I medrette fordre kan tilbage.

Germeuil.

Nei, Sligt var ingen Gave, kun et Laan;
Og jeg har Intet laant ud. Hvad jeg gav,
Det gav jeg ærlig, og af Hjertens Grund,
Og jeg skal aldrig fordre det tilbage.

Nina.

Hvorledes venter I da vel Erstatning,
Naar aldrig I vil fordre den?

Germeuil.

Jeg veed ei —

Nina (utaalmodig.)

I Sandhed! I forlanger altfor Meget!
I vil, at eders Skyldner selv skal bringe
Jer Summen, førend I har krævet den.

Germeuil.

O vidste jeg, at Gjælden ei blev afviist!

Nina.

Jeg mærker nok, I ønsker ei Betaling.
I vil, at Skyldneren skal stedse blive
I eders Gjæld, thi saa kan I beholde
Jer Ret til at behandle ham med Haardhed.

Germeuil (knælende.)

Min elskte Nina!

Nina.

Ha! hvad har jeg sagt!

Germeuil.

O min Tilbedede! Siig, er det muligt,
At du kan elske mig?

Nina.

Du tvivler neppe.

Germeuil,
(idet han sætter sig ved Siden af hende.)

Hvo er det Menneske, som ikke tvivler
Paa slig en grændseløs, uventet Lykke?
Som ikke, naar han pludselig er landet
I sine Længslers Havn, først seer omkring sig,
Og tænker: Er det ogsaa rigtig Landet,
Ei Luftbedrag, som foregjøgler Kysten?

Nina.

Nei, det er intet Luftbedrag, Germeuil!
Thi Luften ei bedrager, naar den bringer
Dit Øre denne Lyd: Dig elsker Nina.

Germeuil.

Mig elsker Nina! — Nina, tør jeg kysse
De Læber, som mig fødte sligt et Ord?

Nina.

O, Læben er ei Moderen til Ordet!
Den er ei Andet, end et Bud fra Hjertet.

Germeuil
(kysser hende hæftig.)

Trofaste Bud, jeg takker for dit Budskab!

Nina.

Men tak ei Budet altfor meget! Tænk dig,
Hvis Damen, som har sendt det, nu blev skinsyg?

Germeuil.

Siig, Læbe, til det Hjerte, som har sendt dig,
At jeg er Hjertet tro; at dig jeg kysser
Ei for din egen Skyld, endskjøndt du smiler
Tillokkende, nei, men fordi du bringer
En Hilsen fra det Hjerte, jeg tilbeder.

Nina.

Germeuil! Sex Uger har du været her,
Og først idag forstode vi hinanden!

Germeuil.

Klag ei, min Elskte! Tiden er ei spildt.
Om ei saa længe først jeg havde tvivlet,
Var Lykken mindre dyrebar maaskee.

Nina.

Ak, jo! den Tid er spildt. Hvert Øieblik,
Hvori jeg ikke seer dig, taler med dig,
Og føler hele Lykken af din Nærhed,
Er spildt, er stjaalet bort fra Ninas Liv!
Og hvis du nu forlod mig! O, min Ven!
Jeg kan ei leve, skilt fra dig, en Dag.
Hvis Generalen, som idag vi vente,
Befalte dig at reise bort, en anden
Bestemmelse dig gav? Saa døer din Nina!
Hun døer! hun kan ei leve dig foruden,
Fra Sol gaaer op, til Sol gaaer ned! O, længe
Har jeg bekæmpet denne Lidenskab,
Har undflyet dig, og bedet under Taarer
Til Gud, at frelse mig fra dette Vanvid!
Nu er det udbrudt, og nu kjender det
Ei nogen Skranke. Derfor, tilstaa mig,
At spildt er al den Tid, hvori jeg kæmped;
Jeg skulde strax mig have overgivet
Til Magten, som var mere stærk, end jeg.

Germeuil.

Besynderligt! Forskjellig er dog Qvindens
Fra Mandens Sjæl. Jeg føler mere roligt,
Skjøndt ikke mindre stærkt. Før var jeg hæftig;
Nu, da jeg veed, at du mig elsker, vugges
Min Aand i paradisisk salig Ro.
Og var jeg ogsaa nødt dig at forlade,
Om min Regjering sendte mig herfra
Til fjerne Lande — Tanken om, at Nina
Mig elsker, vilde følge mig, og skabe
Mig større Held, selv langt fra hendes Aasyn,
End Uvisheden nys i hendes Nærhed.

Nina.

O Gud! Hvor er det muligt! Nu, først nu
Kan jeg umuligt miste dig! Ifald du
Var reist i denne Morgenstund herfra,
Maaskee jeg end, med Tillid til min Gud,
Med Bøn til alle Helgne, havde glemt dig.
Men nu er det for sildigt! Jeg har elsket
Dig første Gang, jeg saae dig, men jeg nægted
Det for mig selv; snart maatte jeg det tilstaae.
Men først idag, dengang ei mig allene,
Men dig jeg tilstod det, fik Flammen Luft;
Nu blusser den mod Himlen, Nattens Dug

Kan ikke slukke den, saalidt som Regnen,
Der styrter ned i kolde Vinternætter.

Germenil.

Veed du, naar jeg begyndte dig at elske?
Det var ei første Gang, jeg saae dig, Nina!
Jeg gik dig i de første Dage næsten
Med Ligegyldighed og kold forbi.
Snart mærkede jeg dog, at du var ikke
Som De, jeg forhen havde seet. Jeg indsaae,
Du havde Hjerte, Vittighed, Forstand....

Nina.

Forstand og Vittighed! Gud hjelpe mig!
Nei, uforstandig og vanvittig er jeg,
Men Hjerte har jeg!

Germenil.

O, du har det Alt,
Min elskte Nina! — Snart jeg ogsaa mærked,
At du var skjøn, ja deilig — at din Skjønhed
Dog ei var den, som fængsler de Profane
Ved første Blik, men at den vandt, jo mere
Man saae den, og forstod den; at man maatte
Opdrages af dit Blik, dit Smiil, dit Ord,
For først at lære Sproget, som den taler.
I disse Tanker, men endnu dog uden
At elske dig, kom jeg en Dag i Haven.

Paa dette Sted omtrent, ei langt fra Bænken,
Hvor nu vi sidde — stod du hos Colette,
Iklædt en Kjole, hvid som falden Snee,
Og plukked, da jeg nærmed mig, en Rose,
Og sagde leende: Kom hid, Herr Ridder,
Der har I Ordnen af den røde Rose,
Til Løn for eders krigerske Bedrifter.
Jeg knælte, halv i Spøg, for dine Fødder;
Du fæsted Rosen i min Kjoleslip,
Og sagde: Gak, og strid, og viis jer værdig
Til slig udmærket Priis! — Da loe du høit,
Og jeg loe med; dog stod du for mit Øie
Bestandig, Nat og Dag, i sneehvid Kjole,
Og rakte til min Barm din hvide Haand,
Og fæstede med rosenrøde Fingre
Den røde Rose til mit Bryst. Du trylled
Mig ind i fordums Tider; jeg var Ridder,
Og du min Dame var; for dig til Kampen
Jeg iilte kjæk; som Seierens Gudinde,
Du svæved herlig for min Phantasie; min Rose
Var mig en Forsmag kun paa Seierskrandsen,
Der ventede min Isse, hvis jeg kæmped
Med Iver for det Hellige paa Jorden;
Og fra hiint Øieblik har jeg dig elsket.
(Han knæler for hende, og kysser hendes Haand med Heftighed.)

Femte Scene.

De Forrige. Greven.

Greven
(til Victor og Colette.)

Er ei min Datter her?

Victor (reiser sig hurtig.)

Herr Greve! jo,
Vist nok er Frøknen her.

(Han seer sig om.)

Colette.

Hun var her nylig.

Victor.

Hvor er hun bleven af?

Greven.

Ha ha ha ha!
I To, I lever i den femte Himmel,
Og veed ei af, hvad der paa Jorden hændes.
I maa dog være lidt fornuftige.

(Han er imidlertid kommen hen ved Løvhytten. Han gaaer derind, og seer Germeuil knælende for Nina. Han farer tilbage. Germeuil springer hurtig op.)

Greven.

Jeg beder om Forladelse! Jeg kommer
Nok til Uleilighed.

Nina.

Nei, det er intet Luftbedrag, Germeuil!
Thi Luften ei bedrager, naar den bringer
Dit Øre denne Lyd: Dig elsker Nina.

Germeuil.

Mig elsker Nina! — Nina, tør jeg kysse
De Læber, som mig fødte sligt et Ord?

Nina.

O, Læben er ei Moderen til Ordet!
Den er ei Andet, end et Bud fra Hjertet.

Germeuil
(kysser hende hæftig.)

Trofaste Bud, jeg takker for dit Budskab!

Nina.

Men tak ei Budet altfor meget! Tænk dig,
Hvis Damen, som har sendt det, nu blev skinsyg?

Germeuil.

Siig, Læbe, til det Hjerte, som har sendt dig,
At jeg er Hjertet troe at dig jeg kysser
Ei for din egen Skyld, endskjøndt du smiler
Tillokkende, nei, men fordi du bringer
En Hilsen fra det Hjerte, jeg tilbeder.

Nina.

Germeuil! Seх Uger har du været her,
Og først idag forstode vi hinanden!

Germeuil.

Klag ei, min Elskte! Tiden er ei spildt.
Om ei saa længe først jeg havde tvivlet,
Var Lykken mindre dyrebar maaskee.

Nina.

Ak, jo! den Tid er spildt. Hvert Øieblik,
Hvori jeg ikke seer dig, taler med dig,
Og føler hele Lykken af din Nærhed,
Er spildt, er stjaalet bort fra Ninas Liv!
Og hvis du nu forlod mig! O, min Ven!
Jeg kan ei leve, skilt fra dig, en Dag.
Hvis Generalen, som idag vi vente,
Befalte dig at reise bort, en anden
Bestemmelse dig gav? Saa døer din Nina!
Hun døer! hun kan ei leve dig foruden,
Fra Sol gaaer op, til Sol gaaer ned! O, længe
Har jeg bekæmpet denne Lidenskab,
Har undflyet dig, og bedet under Taarer
Til Gud, at frelse mig fra dette Vanvid!
Nu er det udbrudt, og nu kjender det
Ei nogen Skranke. Derfor, tilstaa mig,
At spildt er al den Tid, hvori jeg kæmped;
Jeg skulde strax mig have overgivet
Til Magten, som var mere stærk, end jeg.

Germeuil.

Besynderligt! Forskjellig er dog Qvindens
Fra Mandens Sjæl. Jeg føler mere roligt,
Skjøndt ikke mindre stærkt. Før var jeg hæftig;
Nu, da jeg veed, at du mig elsker, vugges
Min Aand i paradisisk salig Ro.
Og var jeg ogsaa nødt dig at forlade,
Om min Regjering sendte mig herfra
Til fjerne Lande — Tanken om, at Nina
Mig elsker, vilde følge mig, og skabe
Mig større Held, selv langt fra hendes Aasyn,
End Uvisheden nys i hendes Nærhed.

Nina.

O Gud! Hvor er det muligt! Nu, først nu
Kan jeg umuligt miste dig! Ifald du
Var reist i denne Morgenstund herfra,
Maaskee jeg end, med Tillid til min Gud,
Med Bøn til alle Helgne, havde glemt dig.
Men nu er det for sildigt! Jeg har elsket
Dig første Gang, jeg saae dig, men jeg nægted
Det for mig selv; snart maatte jeg det tilstaae.
Men først idag, dengang ei mig allene,
Men dig jeg tilstod det, fik Flammen Luft;
Nu blusser den mod Himlen, Nattens Dug

Kan ikke slukke den, saalidt som Regnen,
Der styrter ned i kolde Vinternætter.

Germeuil.

Veed du, naar jeg begyndte dig at elske?
Det var ei første Gang, jeg saae dig, Nina!
Jeg gik dig i de første Dage næsten
Med Ligegyldighed og kold forbi.
Snart mærkede jeg dog, at du var ikke
Som De, jeg forhen havde seet. Jeg indsaae,
Du havde Hjerte, Vittighed, Forstand....

Nina.

Forstand og Vittighed! Gud hjelpe mig!
Nei, uforstandig og vanvittig er jeg,
Men Hjerte har jeg!

Germeuil.

O, du har det Alt,
Min elskte Nina! — Snart jeg ogsaa mærked,
At du var skjøn, ja deilig — at din Skjønhed
Dog ei var den, som fængsler de Profane
Ved første Blik, men at den vandt, jo mere
Man saae den, og forstod den; at man maatte
Opdrages af dit Blik, dit Smiil, dit Ord,
For først at lære Sproget, som den taler.
I disse Tanker, men endnu dog uden
At elske dig, kom jeg en Dag i Haven.

Paa dette Sted omtrent, ei langt fra Bænken,
Hvor nu vi sidde — stod du hos Colette,
Iklædt en Kjole, hvid som falden Snee,
Og plukked, da jeg nærmed mig, en Rose,
Og sagde leende: Kom hid, Herr Ridder,
Der har I Ordnen af den røde Rose,
Til Løn for eders krigerske Bedrifter.
Jeg knælte, halv i Spøg, for dine Fødder;
Du fæsted Rosen i min Kjoleslip,
Og sagde: Gak, og strid, og viis jer værdig
Til slig udmærket Priis! — Da loe du høit,
Og jeg loe med; dog stod du for mit Øie
Bestandig, Nat og Dag, i snechvid Kjole,
Og rakte til min Barm din hvide Haand,
Og fæstede med rosenrøde Fingre
Den røde Rose til mit Bryst. Du trylled
Mig ind i fordums Tider; jeg var Ridder,
Og du min Dame var; for dig til Kampen
Jeg iilte kjæk; som Seierens Gudinde,
Du svæved herlig for min Phantasie; min Rose
Var mig en Forsmag kun paa Seierskrandsen,
Der ventede min Isse, hvis jeg kæmped
Med Iver for det Hellige paa Jorden;
Og fra hiint Øieblik har jeg dig elsket.
(Han knæler for hende, og kysser hendes Haand med Heftighed.)

Femte Scene.

De Forrige. Greven.

Greven
(til Victor og Colette.)

Er ei min Datter her?

Victor (reiser sig hurtig.)

Herr Greve! jo,

Vist nok er Frøknen her.

(Han seer sig om.)

Colette.

Hun var her nylig.

Victor.

Hvor er hun bleven af?

Greven.

Ha ha ha ha!

I To, I lever i den femte Himmel,

Og veed ei af, hvad der paa Jorden hændes.

I maa dog være lidt fornuftige.

(Han er imidlertid kommen hen ved Løvhytten. Han gaaer derind, og seer Germeuil knælende for Mina. Han farer tilbage. Germeuil springer hurtig op.)

Greven.

Jeg beder om Forladelse! Jeg kommer

Nok til Uleilighed.

Nina
(reiser sig, og gaaer hen til ham.)
O nei, min Fader!
Det kan du aldrig. — Kom, Germeuil! hvi staaer du
Forlegen og forsagt? Troer du, min Fader
Kan vredes for vor Kjærlighed? Vist ikke!
I det Minut, som nu forsvandt, tilstode
Vi første Gang vor Elskov for hinanden.
For dig, min Fader, vi den ikke skjulte
I længer Tid, end for os selv.

Greven.
Ei, ei!
Hvor I har nyttet Tiden!
(Til Victor og Colette.) Seer, I To!
Det har jeg for min gode Mening. Talen,
Jeg holdt til eders Bedste før, har virket
Paa disse Børn, som for at efterligne
Et friskt Exempel, alt begynde nu
At lege Kjærlighed og Sværmeri.
Jeg veed det nok, jeg kjender det ret vel:
Der er et Tidspunkt efter Barndomsaldren,
Naar Pigen henlagt har sin sidste Dukke,
Og Ynglingen sin første Plan for Livet,
Hvor Begge da, som fordum Diogen,
Med Lampen i sin Haand ved høi lys Dag,

Paa Torvet gaae, med Spørgen efter Hjerter
Og Leilighed til Længsel, Suk og Taarer.

Germeuil.

Herr Greve!...

Greven.

Tys! jeg har ei meent det ilde.
(Han tager dem Begge i Haanden, og leer.)
Men ikke sandt? I have Lidt af Barnet?
Er deri noget Ondt? Jeg mener kun,
I spille gjerne lidt Comedie...

Nina.

Hvordan! Comedie!

Greven.

Nei, du har Ret!
Tragedie jeg vilde sagt. I Sandhed,
I see mig Begge ganske tragisk ud,
Fortvivlede, reent hængefærdige. —
Jeg holder eders Hænder her i mine.
Hvad mener I? om ogsaa jeg tog Deel
I Skuespillet, og i Qvalitet
Af værdig Fader begge To forente?

Germeuil og Nina,
(knælende, Hver paa sin Side af Greven.)

O kjære Fader!

Sjette Scene.

De Forrige. Torcol, Cauchon og Bønderfolk styrte pludselig ind.

Torcol og Cauchon (raabe.)

Generalen kommer.

Greven.

Jeg iler ham imøde.

(Gaaer hurtig ud.)

(Nina og Germeuil reise sig langsomt.)

Germeuil.

Har din Fader

Foreent os, eller ei?

Nina.

Hvor kan du spørge?

Germeuil.

Den General han kommer ubeleilig.

Syvende Scene.

De Forrige. Greven, Generalen, Blinval og Officerer træde ind.

Greven.

Engang endnu velkommen! End engang
Lad mig omfavne jer, min gode, gamle
Krigskammerat, og takke jer, som ikke
Har glemt mig reent, men end beærer mig
Med jert Besøg.

Generalen.

Herr Greve, jeg forglemte
Det Venskab ei, som udgjør end min Stolthed;
Men mangeslags Forhindringer forsinked
Mit gamle Forsæt, at besøge jer.
Det næsten smerter mig, at Kongens Ærind
Mig sender til jer, inden jeg er kommen
Af egen Drift; at jeg maa først opfylde
Den Pligt, som Kongen mig har paalagt, inden
Jeg den, som Venskab fordrer, røgte kan.

(En af Officererne bringer ham et sammenlagt Papiir.)

Greven.

Hvad! Kongen har jer sendt?

Generalen.

Hans Majestæt,
Der skjønner paa de store Tjenester,
Som I har Landet viist i flere Krige,
Gjør jer til Stor-Officiant. Jeg bringer
Jer her Diplomet.

Greven.

Inderlig mig glæder
At skue dette Tegn paa Kongens Naade,
Og dobbelt, naar en Ven, som I, det bringer.

Generalen.

Tillad nu mig at være den af Alle,
Som først lykønsker jer. (Han omfavner ham.)

Bønderne.

Hurra for Greven!

(Germeuil, Blinval og de andre Officerer complimentere ham.)

Generalen.

Jeg forestiller eder her min Søn.

Greven.

Og jeg min Datter. — Nu lad os begive
Os op til Slottet. Ved et landligt Maaltid
Vi tale vil om gamle Tider, Slaget
Ved Fontenoy ...

Generalen.

Bergen op Zooms Beleiring.

Greven.

Og tømme ved et ægte Glas Burgunder
Den franske Krigers Skaal.

Generalen,
(idet han trykker hans Haand.)

Den franske Krigers!

(Alle gaae.)

Anden Act.

Skovegn ved Stranden.

Baggrunden er en Fjeldkyst, som gaaer steilt ned til Søen, saa at denne sees over Kysten, tabende sig i Horizonten. I Forgrunden er paa den ene Side et steilt Fjeldstykke, paa hvis Top staaer et lille Capel; paa den anden Side en Stakitport, som fører ind til Slotshaven.

Første Scene.

Greven og Generalen træde ind.

(Man hører et Flinteskud i Nærheden.)

Greven,

(viftende med sit Lommetørklæde, raaber ud til Siden.)

Holla! Paa dette Sted maa ikke skydes.

(Til Generalen.)

Det er nok Herr Blinval, saavidt jeg seer;
Han har forvildet sig fra Jægerfølget;
Han kjender ikke Stedets Hellighed,
Men troer, at Jagten her er tilladt.

Generalen.

Stedet

Er helligt, siger I?

Greven.

Saaledes er det,

Det gjælder idetmindste for det. Seer I
Capellet hist paa Klippen? Det er bygget
Til Ære for en Helgen, som tilbedes
Med Ærefrygt af vore Bønder. Derfor
Vi frede her om Stedet: intet Skud
Maa løses her; de vilde Dyr og Fugle
Tør grave deres Huler uforstyrret,
Og bygge deres Reder..... Smiler I?
Jeg ved det nok: ved Ludvigs fine Hof
Foragtes gamle Sagn og gammel Tro.

Generalen.

I tager feil; jeg billiger det ganske.
Man skal ei rokke Folkets Tro, saalænge
Man ikke kan Erstatning give for den.....
Men see, der har vi Synderen.

Greven.

Han syndede

Kun af Uvidenhed; saa gjør' de Fleste,
Og det kan nok tilgives.

Anden Scene.

De Forrige. Blinval, med Bøsse og Jagttaske.

Blinval.

I mig vinked,
Herr Greve? Vil I sige Noget?

Greven.

Intet,
Min unge Ven, undtagen bede jer
Om ei at lade falde noget Skud
Paa dette Sted; det er en gammel Skik,
Til Ære for det lille Bjerg=Capel.

Blinval.

Det har jeg ikke vidst.....

Greven.

Det kan jeg tænke;
Ulykken er ei heller stor. Men siig mig,
Hvorfor I vandrer paa saa eensom Jagt,
Fra jeres Kammerater skilt?

Blinval.

Jeg veed ei,
Hvordan jeg skiltes fra dem. Hist i Skoven
Jeg fandt en yndig Sti, der lokked mig,
Og før jeg vidste det, var Følget borte.

Generalen.

Aha! du gaaer i stille Drømmerier!

Blinval.

Ja sandelig, jeg drømmer! Maatte Drømmen
Kun blive virkelig!

Generalen (til Greven.)

Der kan I høre!
Hvad har jeg sagt?

Greven,
(idet han tager Generalen og Blinval, Hver i sin Haand.)

Hør, mine gode Venner!
Jeg tale vil oprigtigt med jer Begge.
Det Tilbud, I har gjort mig, smigrer mig;
Det Ønske, som I nære — ja, ved Himlen,
Det er ei mindre mit, end det er eders.
Men selv jeg Intet kan bestemme her.
Hvis I, Blinval, kan vinde Ninas Hjerte,
Da vil jeg takke jer derfor, saameget
Skal det mig glæde.

Blinval.

O min ædle Greve,
Det var et venligt Svar! det gjør mig stolt
Og lykkelig.

Generalen.

Min brave, gamle Ven!

Greven.

Men tvinge hende, kan jeg ikke. Dertil
Er hun mig altfor kjær.

Blinval.

Hvorledes! Tvinge?
Er der en Anden, som hun elsker?

Greven.

Nu,
Det har jeg ikke sagt; men om saa var,
Er vel en Fader ikke just den Første,
Der Sligt erfarer.

Blinval.

O! der kommer hun!

Greven.

Som sagt, see til at vinde hendes Hjerte,
Men gaa kun ei for pludselig tilværks;
Der maa lidt Tid dertil, Forsigtighed,.....
Dog I maa bedre vide det, end jeg.

Tredie Scene.

De Forrige. Nina.

Generalen.

I gjør en Valfart, Frøken, til Capellet,
Til Helgnen, som beskytter Egnens Folk?

Nina.

Ei denne Gang. Jeg saae jer fra mit Vindve,
Og gik for jer at møde. Herr Blinval,
I kommer ene hjem fra Jagten, seer jeg?
Hvor har I eders Følgeskab?

Blinval.

Min Jagtlyst
Har raset ud, jeg vender hjem med Glæde,
Skjøndt uden Bytte; tom er denne Taske.

Generalen.

Det troer jeg nok, han gaaer i andre Tanker,
I Drømmerier; det er godt for Vildtet,
Men slemt for ham. En Ulv han burde skudt,
Og lagt den ydmygt ned for Frøknens Fødder.

Nina.

O, det behøves ei, Herr General!
En Ulv er ei den Gave, som jeg ønsker.

Blinval.

Det kan jeg tænke. Hvis vi havde levet
I fordums Dage, dengang ogsaa Qvinden
Tog Deel i Jagtens Lyst, og hærded Hjertet
Ved mangt et blodigt Optrin, da maaskee
En slig Foræring kunde glædet jer;
Nu derimod behager den jer neppe.

Dengang var Kunsten, Damer at behage,
Langt mere let end nu.

Nina.

Nei, tvertimod!
Den er jo nu langt mere let end før.
Vi fordre nu saalidet Ulv og Bjørn,
Som døde Riddere, som Kæmpers Hoved.
Os smigrer ikke Saracenens Landse,
Og Tyrkens Hjelm, nei, kun beskeden Beilen,
Og den er sagtens lettere.

Blinval.

Nu vel,
Saa vil I da tillade mig at beile?

Nina.

Hvortil?

Blinval.

O til et Smiil fra eders Læbe!

Nina.

Ja hvorfor ei?

Blinval.

Og til et Ord fra Læben.

Nina.

O meer end eet!

Blinval.

Jeg er tilfreds med eet,
Naar selv jeg maa det bogstavere for jer.

Rina.

Det kan jeg gjøre selv! naar først kun Ordet
Er fundet, findes Bogstaven vel ogsaa.

Blinval.

Jeg frygter, I maa stave jer til Ordet.

Rina.

Nei, det behøves ikke.

(Rækker ham Haanden.)

Ven og Broder!
Saaledes lyder det. I skal mig være
Saa kjær, som eders Fader er for min.

Blinval (knælende.)

O Tak for dette Haab!

Rina.

Hvad mener I?

Blinval.

Hvordan? Vil I mig alt berøve Haabet?

Rina.

Hvad falder eder ind?

Greven (til Generalen.)

Han er for hurtig!
Det er ei nu den rette Tid.

Generalen.

Vist ikke!
Han er og bliver mig en Fusentast.

Blinval.

O, svar mig!

Nina.

Skal jeg svare jer? Hvorpaa?

Blinval.

Kan I mig elske?

Nina (leende.)

Nei, det kan jeg ikke!
(Med Alvor og stigende Hæftighed.)
Idag saalidet som imorgen, hverken
I Tiden eller Evigheden, og —
Jeg finder eders Spørgsmaal uforskammet!

Generalen.

Det var en reen Besked!

Blinval, (idet han reiser sig op.)

O giv mig ikke
Saa pludseligt et Afslag! Lov mig blot,
I vil betænke jer! See, vore Fædre
Er' enige, de vor Forening ønske.

Nina.

I tager feil! Min Fader har, i Sandhed,
Ei givet jer sit Samtykke.

Generalen.

Aha! du gaaer i stille Drømmerier!

Blinval.

Ja sandelig, jeg drømmer! Maatte Drømmen
Kun blive virkelig!

Generalen (til Greven.)

Der kan I høre!
Hvad har jeg sagt?

Greven,
(idet han tager Generalen og Blinval, Hver i sin Haand.)

Hør, mine gode Venner!
Jeg tale vil oprigtigt med jer Begge.
Det Tilbud, I har gjort mig, smigrer mig;
Det Ønske, som I nære — ja, ved Himlen,
Det er ei mindre mit, end det er eders.
Men selv jeg Intet kan bestemme her.
Hvis I, Blinval, kan vinde Ninas Hjerte,
Da vil jeg takke jer derfor, saameget
Skal det mig glæde.

Blinval.

O min ædle Greve,
Det var et venligt Svar! det gjør mig stolt
Og lykkelig.

Generalen.

Min brave, gamle Ven!

Greven.

Men tvinge hende, kan jeg ikke. Dertil
Er hun mig altfor kjær.

Blinval.

Hvorledes! Tvinge?
Er der en Anden, som hun elsker?

Greven.

Nu,
Det har jeg ikke sagt; men om saa var,
Er vel en Fader ikke just den Første,
Der Sligt erfarer.

Blinval.

O! der kommer hun!

Greven.

Som sagt, see til at vinde hendes Hjerte,
Men gaa kun ei for pludselig tilværks;
Der maa lidt Tid dertil, Forsigtighed,.....
Dog I maa bedre vide det, end jeg.

Tredie Scene.

De Forrige. Nina.

Generalen.

I gjør en Valfart, Frøken, til Capellet,
Til Helgnen, som beskytter Egnens Folk?

Nina.

Ei denne Gang. Jeg saae jer fra mit Vindue,
Og gik for jer at møde. Herr Blinval,
I kommer ene hjem fra Jagten, seer jeg?
Hvor har I eders Følgeskab?

Blinval.

Min Jagtlyst
Har raset ud, jeg vender hjem med Glæde,
Skjøndt uden Bytte; tom er denne Taske.

Generalen.

Det troer jeg nok, han gaaer i andre Tanker,
I Drømmerier; det er godt for Vildtet,
Men slemt for ham. En Ulv han burde skudt,
Og lagt den ydmygt ned for Frøknens Fødder.

Nina.

O, det behøves ei, Herr General!
En Ulv er ei den Gave, som jeg ønsker.

Blinval.

Det kan jeg tænke. Hvis vi havde levet
I fordums Dage, dengang ogsaa Qvinden
Tog Deel i Jagtens Lyst, og hærded Hjertet
Ved mangt et blodigt Optrin, da maaskee
En slig Foræring kunde glædet jer;
Nu derimod behager den jer neppe.

Dengang var Kunsten, Damer at behage,
Langt mere let end nu.

Nina.

Nei, tvertimod!
Den er jo nu langt mere let end før.
Vi fordre nu saalidet Ulv og Bjørn,
Som døde Riddere, som Kæmpers Hoved.
Os smigrer ikke Saracenens Landse,
Og Tyrkens Hjelm, nei, kun beskeden Beilen,
Og den er sagtens lettere.

Blinval.

Nu vel,
Saa vil I da tillade mig at beile?

Nina.

Hvortil?

Blinval.

O til et Smiil fra eders Læbe!

Nina.

Ja hvorfor ei?

Blinval.

Og til et Ord fra Læben.

Nina.

O meer end eet!

Blinval.

Jeg er tilfreds med eet,
Naar selv jeg maa det bogstavere for jer.

Nina.

Det kan jeg gjøre selv! naar først kun Ordet
Er fundet, findes Bogstaven vel ogsaa.

Blinval.

Jeg frygter, I maa stave jer til Ordet.

Nina.

Nei, det behøves ikke.

(Rækker ham Haanden.)

Ven og Broder!
Saaledes lyder det. I skal mig være
Saa kjær, som eders Fader er for min.

Blinval (knælende.)

O Tak for dette Haab!

Nina.

Hvad mener I?

Blinval.

Hvordan? Vil I mig alt berøve Haabet?

Nina.

Hvad falder eder ind?

Greven (til Generalen.)

Han er for hurtig!
Det er ei nu den rette Tid.

Generalen.

Vist ikke!

Han er og bliver mig en Fusentast.

Blinval.

O, svar mig!

Nina.

Skal jeg svare jer? Hvorpaa?

Blinval.

Kan I mig elske?

Nina (leende.)

Nei, det kan jeg ikke!

(Med Alvor og stigende Hæftighed.)

Idag saalidet som imorgen, hverken
I Tiden eller Evigheden, og —
Jeg finder eders Spørgsmaal uforskammet!

Generalen.

Det var en reen Besked!

Blinval, (idet han reiser sig op.)

O giv mig ikke
Saa pludseligt et Afslag! Lov mig blot,
I vil betænke jer! See, vore Fædre
Er' enige, de vor Forening ønske.

Nina.

I tager feil! Min Fader har, i Sandhed,
Ei givet jer sit Samtykke.

Generalen.

Aha! du gaaer i stille Drømmerier!

Blinval.

Ja sandelig, jeg drømmer! Maatte Drømmen
Kun blive virkelig!

Generalen (til Greven.)

Der kan I høre!
Hvad har jeg sagt?

Greven,
(idet han tager Generalen og Blinval, Hver i sin Haand.)

Hør, mine gode Venner!
Jeg tale vil oprigtigt med jer Begge.
Det Tilbud, I har gjort mig, smigrer mig;
Det Ønske, som I nære — ja, ved Himlen,
Det er ei mindre mit, end det er eders.
Men selv jeg Intet kan bestemme her.
Hvis I, Blinval, kan vinde Ninas Hjerte,
Da vil jeg takke jer derfor, saameget
Skal det mig glæde.

Blinval.

O min ædle Greve,
Det var et venligt Svar! det gjør mig stolt
Og lykkelig.

Generalen.

Min brave, gamle Ven!

Greven.

Men tvinge hende, kan jeg ikke. Dertil
Er hun mig altfor kjær.

Blinval.

Hvorledes! Tvinge?
Er der en Anden, som hun elsker?

Greven.

Nu,
Det har jeg ikke sagt; men om saa var,
Er vel en Fader ikke just den Første,
Der Sligt erfarer.

Blinval.

O! der kommer hun!

Greven.

Som sagt, see til at vinde hendes Hjerte,
Men gaa kun ei for pludselig tilværks;
Der maa lidt Tid dertil, Forsigtighed, ...
Dog I maa bedre vide det, end jeg.

Tredie Scene.

De Forrige. Nina.

Generalen.

I gjør en Valfart, Frøken, til Capellet,
Til Helgnen, som beskytter Egnens Folk?

Nina.

Ei denne Gang. Jeg saae jer fra mit Vindue,
Og gik for jer at møde. Herr Blinval,
I kommer ene hjem fra Jagten, seer jeg?
Hvor har I eders Følgeskab?

Blinval.

Min Jagtlyst
Har raset ud, jeg vender hjem med Glæde,
Skjøndt uden Bytte; tom er denne Taske.

Generalen.

Det troer jeg nok, han gaaer i andre Tanker,
I Drømmerier; det er godt for Vildtet,
Men slemt for ham. En Ulv han burde skudt,
Og lagt den ydmygt ned for Frøknens Fødder.

Nina.

O, det behøves ei, Herr General!
En Ulv er ei den Gave, som jeg ønsker.

Blinval.

Det kan jeg tænke. Hvis vi havde levet
I fordums Dage, dengang ogsaa Qvinden
Tog Deel i Jagtens Lyst, og hærded Hjertet
Ved mangt et blodigt Optrin, da maaskee
En slig Foræring kunde glædet jer;
Nu derimod behager den jer neppe.

Dengang var Kunsten, Damer at behage,
Langt mere let end nu.

Nina.

Nei, tvertimod!
Den er jo nu langt mere let end før.
Vi fordre nu saalidet Ulv og Bjørn,
Som døde Riddere, som Kæmpers Hoved.
Os smigrer ikke Saracenens Landse,
Og Tyrkens Hjelm, nei, kun beskeden Beilen,
Og den er sagtens lettere.

Blinval.

Nu vel,
Saa vil I da tillade mig at beile?

Nina.

Hvortil?

Blinval.

O til et Smiil fra eders Læbe!

Nina.

Ja hvorfor ei?

Blinval.

Og til et Ord fra Læben.

Nina.

O meer end eet!

Blinval.

Jeg er tilfreds med eet,
Naar selv jeg maa det bogstavere for jer.

Nina.

Det kan jeg gjøre selv! naar først kun Ordet
Er fundet, findes Bogstaven vel ogsaa.

Blinval.

Jeg frygter, I maa stave jer til Ordet.

Nina.

Nei, det behøves ikke.

(Rækker ham Haanden.)

Ven og Broder!
Saaledes lyder det. I skal mig være
Saa kjær, som eders Fader er for min.

Blinval (knælende.)

O Tak for dette Haab!

Nina.

Hvad mener I?

Blinval.

Hvordan? Vil I mig alt berøve Haabet?

Nina.

Hvad falder eder ind?

Greven (til Generalen.)

Han er for hurtig!
Det er ei nu den rette Tid.

Generalen.

Vist ikke!
Han er og bliver mig en Fusentast.

Blinval.

O, svar mig!

Nina.

Skal jeg svare jer? Hvorpaa?

Blinval.

Kan I mig elske?

Nina (leende.)

Nei, det kan jeg ikke!
(Med Alvor og stigende Hæftighed.)
Idag saalidet som imorgen, hverken
I Tiden eller Evigheden, og —
Jeg finder eders Spørgsmaal uforskammet!

Generalen.

Det var en reen Beskeed!

Blinval, (idet han reiser sig op.)

O giv mig ikke
Saa pludseligt et Afslag! Lov mig blot,
I vil betænke jer! See, vore Fædre
Er' enige, de vor Forening ønske.

Nina.

I tager feil! Min Fader har, i Sandhed,
Ei givet jer sit Samtykke.

Greven.

Han gjør det
Bestandig værre!
(Til Nina.) Ja, min Datter, jeg
Har talt om denne Plan med Generalen.
Og naar du hører, at to gamle Venner
Vil deres Børn forene, for i dem
At see det gamle Venskabsbaand fornyet,
Saa finder du det ei forunderligt.
Mit Barn, jeg veed ret vel, hvad du kan sige
Imod min Hensigt, men jeg skal dig siden
Forklare tydeligt min gode Mening.
Blinval dig elsker; men han har for hurtig
Erklæret sig; det kom dig for uventet.
Men nu kan du betænke dig derpaa;
Vi tales siden ved.

Nina.

Hvad siger du?
Du talte til mig? Men hvad var det da?
Jeg har ei hørt det, ei forstaaet det.....

Greven
(tager hende i sine Arme.)

Nina!
Du hørte det jo godt!

Nina.

Men siig mig.... Gud!....
Hvad mener du.... har du forglemt.... Min Fader!
(Hun falder ham med Taarer om Halsen.)

Greven.

Nina! vær dog fornuftig, fat dig, Barn!
Erindrer du hvad jeg forleden kaldte
Dit Hjertes Leg og Børnespil? Velan,
Saa glem nu dine Dukker, glem din Leg;
Thi Øieblikket er alvorligt.

Nina.

Slip mig!
(Han slipper hende, hun staaer vaklende.)
Ha! lad mig gaae!
(Hun gaaer langsomt ind ad Gitterporten; Greven seer efter hende.)

Fjerde Scene.

Greven. Generalen. Blinval.

Greven (til Blinval.)

Saaledes var just ikke
Vor Aftale.

Generalen (til Blinval.)

Hvor ubesindigt handlet!
Saa skjøn en Plan har du maaskee fordærvet
Ved din Fremfusenhed.

Greven.

Min stakkels Nina!

See, hvor hun langsomt gaaer, og græder stille!
Jeg maa dog see, at jeg kan trøste hende.
(Til Generalen.)
Kom med, og lad os overlægge Sagen!
(Greven og Generalen gaae ind ad Gitterporten.)

Femte Scene.

Blinval allene.

Blinval.

Her stikker Noget under; det er sikkert.
Hun har en Elsker, jeg har en Rival!
Men hvem, hvem er det? — Det er ham.... Germeuil!....
Han seer paa hende tidt, hun seer paa ham;
De vexle lønlige, forelskte Blikke!
Germeuil!.... Ha! jeg skal hævne mig! Jeg speider
Dem Begge fra den aarle Morgenstund
Til sildig Aften, ha — og selv fra Aftnen
Til Morgenen! Hvem veed? Maaskee de samles
Ved Midnat til forbuden Kjærlighed....
Jeg skal belure dem, jeg skal dem fange!
(Gaaer.)

Sjette Scene.

Germeuil kommer, med Bøsse og Jagttaske.

(Daglyset begynder umærkeligt at aftage.)

Germeuil.

Flyv, kjelne Due! jeg dig ei begjærer.
Frygt ikke Jægeren, han ei vil skyde.
Jeg kunde let dig have truffet nys;
Men da jeg saae din Rède hist paa Grenen,
Hvori din Mage sad, da holdt jeg inde.
Hvis jeg forstyrred eders ømme Pagt,
Fortjente jeg da selv saa navnløs Lykke? —

(Han støtter sig paa Bøssen og stirrer ind ad Stakitporten.)

Dybt inde mellem Skovens dunkle Kroner
Jeg skimter mine Drømmes Trylleslot.
Jeg seer et enkelt Vindue, som glindser
I Solens Straale. Der er Ninas Kammer.
Du svæver for mit indre Blik, Tilbedte!
Og har jeg længe stirret hen paa Ruden,
Saa troer jeg fast, min ydre Sands dig skuer.
Jeg troer at see din hvide Kjole flagre;
Du træder hen til Vindvet, stirrer ud,
Og tænker: Kommer dog ei snart Germeuil? —
Elskte! tilgiv mig, at jeg tøve kan,

At ei min Længsel bruger sine Vinger,
Men rolig og betænksom møder din!
Elskte! tilgiv mig, at jeg her mig finder
Saa lykkelig, som af din Arm omslynget!
Ak! naar mit Hjerte banker ved dit Hjerte —
Ak! naar min Læbe gløder ved din Læbe —
Da farer mig en Feber gjennem Blodet,
Og Dieblikkets Vellyst er saa mægtig,
At jeg formaaer den ikke heel at nyde.
Men naar jeg eensom vandrer om i Skoven,
Seer Himlens Hvælving, hører Fuglen synge,
Da først min Barm kan aande, da jeg nyder
I Tanken de forsvundne Saligheder —
Forsvundne — ja, men svundne, for at vende,
Om muligt, mere salige tilbage!
Paa denne Skulder hviilte hendes Hoved,
Og denne Barm har følt, lig Havets Klippe,
De tætte Pulseslag af hvide Bølger!
O! er det muligt! er jeg rigtig vaagen?
Gud! eller Himmelske, hvo du mon være,
Som gav mig Alt, o! giv mig Eet endnu:
Kraft til at nyde det med klar Bevidsthed,
Paa det ei Lykkens Byrde skal mig knuse!

Syvende Scene.

Germeuil. Victor.

Victor (speidende.)

Pst! Herr Germeuil!

Germeuil.

Hvem der? Ha, Victor! du?

Victor.

Jeg kommer hemmelig med tvende Breve,
Som jeg har lovet at besørge.

Germeuil.

Breve?
Fra hvem?

Victor.

Først et fra Greven.

Germeuil.

Ha! lad see!

(Tager Brevet og aabner det.)

Victor,

(medens Germeuil løber det første Brev igjennem.)

Dernæst er her et andet, som..... Ih nu!
I seer nok selv, fra hvem det er.

(Giver ham det.)

Germeuil,

(afsides, idet han aabner det.)

Fra Nina!

Victor,

(medens Germeuil løber det andet Brev igjennem.)

Og da jeg nu mit Ærinde har røgtet,
Saa maa jeg gaae; man venter mig paa Slottet.
Farvel!.....

(Afsides.)

Han seer og hører ikke..... Ganske
Betuttet staaer han der... Hvad kan det være?

(Gaaer.)

Ottende Scene.

Germeuil allene.

Germeuil.

O! hvilket Fald fra Glædens høie Himmel!

(Han seer i Grevens Brev.)

I mig forbyder eders Huus, Herr Greve?
I skriver, Generalen venter paa mig,
Med Ordre til at reise denne Nat
Til Leiren, og fra Leiren til Paris
Med vigtige Depecher. I mig beder
Om ei at tage med jer Datter Afsked,
Og ikke med jer selv. I mig forsikkrer
Om eders Venskab... Ha! det leer jeg af!

(Han kaster Brevet paa Jorden.)

Men du, min Nina! huldt du trøster mig,
Og viser mig i Mulmet Himlen aaben!

(Læser.)
"Germeuil! min Fader siger, du skal reise
"I denne Nat herfra; han nægter mig
"At see dig sidste Gang. O! vidste du,
"Hvad jeg er grændseløs ulykkelig!
"Hvad skal jeg finde paa? hvad Udvei har jeg?
"Ak! ingen! — Tiden er saa kort. — Jeg rødmer
"Ved Det, jeg nu vil skrive: Kunde du,
"Min elskte Ven — hvis andre Midler feile —
"Mig ikke foreslaae, med dig at flygte
"Hen til et fremmed Land? — Dog, jeg forstaaer jo
"Mig ei derpaa; det faldt mig saadan ind.
"Jeg har en Mængde Guld og Diamanter,
"Som kan os frelse fra den første Nød.
"O, bliv ei vred, fordi jeg raader dig!
"Vor Tid er knap, fat hurtig en Beslutning,
"Bestem din Ninas Skjæbne, som en Mand!" —

(Han kysser Brevet og stirrer tankefuld paa det.)

Niende Scene.

De Forrige. Muley, Iphraim og Ali træde ind fra Siden i Baggrunden.

Muley.

Det er ei godt at lande her paa Kysten;
Her er saa steilt.

Iphraim.

Kun her ved denne Klippe
Vi fandt en Sti. Men hvor skal vi nu hen?

Muley.

Der staaer en christen Hund; ham kan vi spørge.
(Til Germeuil.)
Gid Allah være med jer, og Propheten!
Vi ere stakkels Albanesere,
Som Stormen kastet har til Frankrigs Kyster.
Vi komme fra Mahon, og gaae til Malta.
Vor Proviant er sluppen; i Marseille
Forbyder Quarantainen os at lande.
Siig, om jeg Vand og nogle Levnetsmidler
Kan faae paa dette Sted for god Betaling.

Germeuil.

Ja Skoven her er rig paa friske Kilder,
Der kan I øse Vand; og naar I følger
Den Fodsti her, saa kommer I forbi
En Mængde Bønderhuse, hvor I sikkert
Kan faae tilkjøbs hvad I behøver.

Muley.

Tak
For god Besked! — Saa kom da, lad os vandre
Ad Stien, som den Herre har beskrevet.
Men Iphraim, gaa først ned til vor Baad,

Hent mere Mandskab, lad dem bringe Krukker
Og Kurve, til at gjemme hvad vi finde.

(Iphraim gaaer tilbage.)

Tiende Scene.

Germeuil. Muley. Ali.

Germeuil (afsides.)

Jeg faaer et Indfald. — Om vi toge Flugten
Med disse Folk? Det falder Ingen paa.
Paa Corsica jeg har en Fætter. Derhen
Os maae de bringe for det Første; siden
Vi finde vil paa Raad.

(Til Muley.)

Hør, gode Ven,
Hvor ligger eders Skib?

Muley.

Hist, bag ved Bugten.

Germeuil.

Naar vil I seile bort?

Muley.

Lidt efter Midnat.

Germeuil.

Vil I, for god Betaling, tage med jer
To Passagerer, og iland dem sætte
Paa Corsica?

Muley.

Ja, hvorfor ikke, Herre?
Vi har just Plads for To.

Germeuil.

Er ellers Ingen
Ombord paa Skibet?

Muley.

Ei en Kat.

Germeuil.

Desbedre!

Muley.

Og maa jeg spørge jer, hvem er de To?

Germeuil.

Min Søster og mig selv.

Muley.

Top! det er afgjort!
Skal vi jer hente?

Germeuil.

Nei, vi skal jer møde
Paa dette Sted, ved Midnat.

Muley.

Meget vel!

Germeuil.

Hvad er dit Navn?

Muley.

Mit Navn er Muley, Herre!

Germeuil.

Du fører Skibet?

Muley.

Ja.

Germeuil.

Farvel da, Muley!

Der har du nogle Guldstykker paa Haanden.

Muley.

Propheten signe jer!

Germeuil (affides.)

Og nu i Hast

Til Nina dette Brev!

(Tager sin Portefeuille op, og begynder at skrive paa et Blad, idet han gaaer ind ad Stakitporten.)

Ellevte Scene.

Muley. Ali. Iphraim kommer tilbage med nogle flere Sørøvere, som bære Krukker og Kurve.

Muley,

(idet han staaer og seer efter Germeuil.)

Den Fangst var god!

Han bider af sig selv paa Fiskekrogen,

Foruden Lokkemad! Ha hvilken Fisk!

Iphraim.

Hvad mener du?

Muley.

Hurra! Vor Lykke smiler.
Den fremmede Person, som her du saae,
Har tinget sig ombord hos os; han bringer
Sin Søster med; vi skal iland dem sætte
Paa Corsica.

Iphraim.

Er det vor hele Lykke?
Betaler han da godt?

Muley.

See her! han gav mig
Paa Haanden dette Guld.

Iphraim.

Det maa jeg lide!

Muley.

Og Den, som give kan saa Stort paa Haanden,
Har sagtens Meer i Lommen.

Iphraim,
(løftende Haanden til sin Turban.)

Min Captain,
Bliv ikke vred! Nu først forstaaer jeg dig:
Din Mening er, vi tage Mandens Penge,
Og siden kaste vi ham overbord.

Muley.

Heel rigtigt gjættet! Og ifald hans Søster
Er smuk, saa skal hun sælges til Seraillet
I Tunis.

Iphraim.

Men er ei den Handel farlig?

Muley.

O nei! Min Ven i Tunis, Abul Hassan,
Den rige Kjøbmand, har mig ofte solgt,
For eget Firma, hvad jeg saadan bragte.

Iphraim.

Men hvis uheldigviis hun nu er hæslig?
Hvad saa?

Muley.

Saa skal hun være vores Kone
Ombord paa Skibet.

Iphraim.

Ganske rigtig!

(Alle Sørøverne slaae en Latter op.)

Muley.

Lad os
Nu gaae tilskovs, og søge Proviant. (De gaae.)

Ninas Kammer.

(Tusmørke og Maaneskin.)

Tolvte Scene.

Nina kommer, med et Brev i Haanden.

Nina (læser.)

"Jeg venter dig ved Midnatstid, ved Stranden,
"Ved Bjergcapellet. Med en Albaneser,
"Som gaaer til Malta, vil vi seile bort.
"Han sætter os iland paa Corsica.
"En Ven og Fætter har jeg der, som vil os
"En Tilflugt aabne." —

(Hun putter Brevet ind paa Brystet.)

Og saa kommer der
En Præst, og vier os. Naar Himlen har
Lyst over Pagten sin Velsignelse,
Naar den er uopløselig, saa vende
Vi til min Fader hjem; han vil sig glæde,
Naar han sin tabte Datter faaer tilbage;
Thi han er god, men svag og ubestandig;
Han husker ikke meer sit givne Løfte;
Men skulde jeg da nu forglemme mit?
Germeuil, jeg har dig lovet trofast Elskov;
Det staaer ei i min Magt at bryde Løftet;
Jeg holder det, tiltrods for hver en Hindring....

O Gud! Jeg kjender ikke meer mig selv!
Jeg klosterlig opdragne Pige, nylig
Saa sky, som Skovens Hind, jeg trodser nu
Den faderlige Myndighed, bereder
Med egen Haand min Skjæbne!.... Kjærlighed,
Jeg gyser for den Kraft, som du mig skjænker!

(Hun sætter sig ved et Vindue i Forgrunden.)

Trettende Scene.

Nina, siddende. Greven. (I Haanden har han et Lys, som han sætter paa Bordet.)

Greven.

I mørke sidder du? allene?

Nina.

Nei,
Her er ei mørkt; her er jo lyst af Maanen.

Greven.

Du søger Eensomhed og Mørke, Nina,
Fordi du er bedrøvet. Græd kun, Barn,
Jeg fordrer ikke, du skal være lystig.
Den Tid vil komme snart, at du faaer udgrædt,
Og finder dig fornøiet med din Skjæbne.
Troer du, mit Barn, jeg vilde tvinge dig
Til Noget, som ulykkelig dig gjorde?
Du veed, jeg har bestandig elsket dig
Meer end min egen Sjæl. Kan du da tænke,

Jeg sigte vil til Andet end din Lykke?
Men jeg er vis derpaa, den Tid vil komme,
Da du dig sige vil: Min Fader vidste
Nok hvad han gjorde, da han bandt min Skjæbne
Til Sønnen af sin ældste Ven, en Mand,
Der ei blot elsker mig, men kan mig skabe
Den ydre Lykke, som er høist nødvendig
I Livet, for at sikkre sig den indre.
Og troer du da, din Elskov til Germeuil
Er evig? Ja, det troer du, thi saa tænke
Fast altid Elskende; men du har Uret;
Der er ei nogen Kjærlighed bestandig,
Undtagen Moderens til sine Børn,
Og min til dig. Snart har du glemt Germeuil,
Og snart han glemmer dig. Hvor daarligt derfor,
Om jeg opoffrede din sande Lykke
For et Phantom, som ei er til! At du
Kan tænke medsat, er naturligt, Rina;
Din Uerfarenhed tillader det;
Men om jeg gamle Mand, hvis Blod er kjølet,
Om ikke jeg som Fader raadte dig,
Siig, var det ret, var det forsvarligt handlet? —
Du siger, at jeg havde givet jer
Mit Samtykke? Det har jeg aldrig gjort.
Kun en Medlidenhed, som greb mit Hjerte,

Da jeg betragted eders Sorg, bevæged
Mig til utidig Eftergivenhed.
Jeg tog, for Spøg, en Rolle med i Spillet —
Thi kun som Spil og Spøg jeg det betragted.
Men i det Øieblik, jeg vilde just
En Uforsigtighed begaae, då kaldte
Mig Himlens Styrelse derfra, da netop
Min gamle Ven lod melde sig, og bragte
Den Brudgom med, som ene passer for dig. —
Dit Forhold til Germeuil er hidtil Intet,
Er som et usagt Ord, en ufødt Tanke.
Han er her ikke meer. I denne Nat
Er han, paa Generalens Ordre, reist.
Seer du ham ikke, glemmer du ham snart.
Desuden skal vi nok adsprede Barnet
Med Dands og Lystighed og maaskee snart
Med Tilberedelser til Bryllup. Tro mig,
En Pige paa din Alder, som sig gifter,
Hun faaer saa meget Nyt at tænke paa,
At Hjernen ei har Plads til Sværmeri. —
Nu vil jeg sige dig god Nat, mit Barn!
Jeg staaer, og holder her en Præken for dig,
Som ikke med et Ord du mig besvarer.
Du er dog ikke vred paa mig?.... Min Datter!
Mit kjære Barn! lad mig omfavne dig!

Lad mig dig trykke til mit Hjerte! lad mig
Til Afsked kysse dig!

Nina,
(springer op fra Stolen, og kaster sig i hans Arme.)
Ak ja! til Afsked!

Greven.
God Nat, mit elskte Barn! sov vel, min Datter!
(Gaaer, og tager Lyset med sig.)

Fjortende Scene.

Nina allene.

Nina.
Han gaaer! Naar seer jeg ham igjen? — Min Fader!
Din Datter vil berede dig en Sorg!
Men hun har intet andet Valg. O Nina!
Fat Mod, og skynd dig at bedrøve ham,
Paa det, at du desfør maa bringe Trøsten!
(Hun seer paa sit Uhr.)
Snart peger Viseren paa Midnatstimen;
Den flyttes synligt! Hvor mit Hjerte slaaer!
(Hun gaaer hen til Vinduet, og seer ud.)
Hvor underligt igjennem Vindvets Gitter
Fuldmaanen titter ind her i min Stue!
Dens blege Lue gjennem Aspen dirrer,
Og mig forvirrer med usikker Flammen.

Hvert Sagn, som Ammen fordum mig fortalte,
Om gamle, halte Dværge, sorte Drager
I Skov og Ager, rugende paa Skatten,
Hvortil om Natten Vandreren sig nærmer —
Alt Dette sværmer nu for mine Tanker;
Mit Hjerte banker, knap min Frygt jeg dæmper.
Jeg øiner Kæmper mellem dunkle Stammer;
Ved svovlblaae Flammer over Mosens Taager
Forrædersk vaager Ellepigen, rækker
Med Arm saa smækker et fortryllet Bæger
Til Skovens Jæger, som beruset følger. —
De tunge Bølger hist mod Stranden vælte;
Sit Straalebelte Maanen om dem slynger.
Henad dem gynger snart en dristig Snekke,
Som med os Begge flyer til fjerne Skove,
Hvor Søens Vove kysser Strandens Palmer,
Og Lyd af Psalmer kalder os til Templet.
Der Himlen Stemplet paa vor Pagt vil sætte.
Da skal ved dette de Profane kjende,
At hun blev skabt for ham, og han for hende.

(Hun gaaer langsomt ud.)

Egnen ved Bjergcapellet.

Femtende Scene.

Blinval, indhyllet i en Kappe, kommer fra Baggrunden.
Muley, Iphraim og Ali følge ham.

Blinval.

Han staaer alt paa sin Post?

Muley.

Ja, Herre; længe
Han alt har gaaet, og ventet her ved Porten;
Nu gik han utaalmodig ind i Haven.

Blinval,

(idet han kaster en Pung til Muley.)

Du seer, jeg holder Ord; der har du Penge.
Jeg giver dig endnu tre Gange mere,
Hvis du vil lyde mig i nogle Smaating.

Muley.

Min rige Herre! du har at befale.

Blinval.

Jeg har jer sagt, at det er ei hans Søster,
Som han vil føre bort, nei, men en Dame
Fra Slottet her, af høi og ædel Byrd.
I veed, at jeg vil bruge jer som Vidner.

Muley.

Ja, vi skal vidne paa Prophetens Bog.

B l i n v a l.

Velan, gaaer lidt tilside, skjuler jer
Bag disse Træer, og kommer, naar jeg kalder.

(Muley, Iphraim og Ali gaae.)

Sextende Scene.

Blinval. Greven og Generalen komme fra Haven.

G e n e r a l e n.

Nu er vi nok paa Pladsen.

G r e v e n.

Ja, min Ven!
Men hvad mon eders Søn dog har isinde,
Da han ved Midnatstide beder os
At møde her ved Indgangen til Slottet?

G e n e r a l e n.

Jeg veed det ikke, han har Intet sagt mig.
Jeg tænker, Officererne, som fulgte
Mig hid fra Leiren, vil os overraske
Med Sværmere, Raketter, Rattesole.

G r e v e n.

Fyrværkeri! Det kan jeg neppe troe;
Dertil er Natten altfor klar. Men stille!
Hvem kommer der?

Blinval
(slaaer sin Kappe ud.)
Blinval.

Generalen.
Ah! er det dig!

Greven.
Nu vel, her er vi.

Generalen.
Hvad skal her gaae for sig?

Blinval.
Tidsnok vil I erfare det.... Men tys!
Vort Skuespil begynder. Her er Scenen,
(peger paa Stakitporten.)
I maae den ei forstyrre ved jer Nærhed.
Gaaer lidt tilbage.... lad mig lede jer.
(De trække sig tilbage, og holde sig halvt skjulte.)

Syttende Scene.

De Forrige. Nina kommer fra Haven, bærende en lille Pakke under Armen.

Nina,
(idet hun bliver staaende i den aabnede Port.)
Saavidt er jeg da kommen. Men det Værste
Staaer end tilbage. Dette smalle Gitter
Er et uhyre Skillerum. Endnu
Er Ninas Levnet uden mindste Brøde;

Men har hun aabnet denne Port, og staaer hun
Først paa den anden Side denne Grændse,
Som skiller hendes faderlige Hjem
Fra den ukjendte Verden udenfor,
Saa har hun alt begaaet den første Synd.
Tilgiv mig, gode Himmel, denne første,
Og frist mig ei til at begaae den anden!

(Hun træder ud.)

Attende Scene.

De Forrige. Germeuil kommer fra Haven.

Nina.

Min Gud, hvem kommer der!

Germeuil.

Saa fandt jeg dig
Dog endelig, min Elskede! Nu hurtig
Til Baaden ned, hvor Mandskabet os venter!
Alt er istand; hist ligger Snekken klar;
Alt Vinden leger i de slappe Seil
Med gunstig Viften. Før imorgen Aften
Vi være kan paa Corsica. Kom, Elskte!
Hvad bærer du? Giv mig din Pakke.

Nina.

Der!
Du finder nogle Diamanter i den.

Germeuil.

Nu kom!

(Han fører hende mod Baggrunden. I det Samme træder Blinval frem, og standser dem.)

Blinval.

Nei- stands!

Germeuil.

Hvordan!

Blinval.

Din Plan er røbet,
Du kommer ikke bort.

Germeuil,

(idet han drager sin Kaarde.)

Ha ti! Hvem er du?
Afkast din Løgnerkappe, træk, forsvar dig!
Hvis ikke, støder jeg dig ned til Jorden.

Blinval

(afkaster sin Kappe.)

Her seer du, hvem jeg er. (Han drager sin Kaarde.)
Nu selv forsvar dig!

(De fægte.)

(Greven og Generalen træde hurtigt frem.)

Nina.

Til Hjelp!

Generalen.

Paa Timen, holder op at fægte!

Nina.

Adskiller dem!

Greven.

Til Hjelp!

Nittende Scene.

De Forrige. Victor kommer løbende fra Haven, Muley, Iphraim og Ali fra deres Skjul.

Victor, (idet han kommer.)

Hvad er paafærde?

(Han og de andre Tililende adskille de to Fægtende.)

Generalen.

Hvordan! Duel i Generalens Paasyn!
Lad Begge fængsles!

(Han tager Vaabnene fra dem.)

Greven (bebreidende.)

Nina!

Generalen.

Herr Germeuil!
Jeg studser! Neppe troer jeg mine Sandser!
I her? I har en Ordre til at reise
Til Leiren ufortøvet! — Veed I vel,
At den Ulydighed maaskee kan koste
Jert Liv?

Greven (til Germeuil.)

Fordømte Sendebud fra Helved,
Som et uskyldigt Barn forlokke vil,
Berøve Faderen sin Trøst, sin Lykke, —
Hvad kan du sige til dit Forsvar? Tal!

Germeuil (til Nina.)

Paa Jorden visnet er vor Lykkes Blomst,
Men hisset spirer den. Min Brud, farvel!

(Han iler hen i Baggrunden, og styrter sig i Søen.)

Greven.

Til Hjelp!

Nina.

Til Redning!

Generalen.

Frels ham hvo der kan!

(Ali og Iphraim springe ud efter ham. Muley og Blinval ile ned ved Baaden. Generalen og Victor bestige Pynten i Baggrunden, og see ned i Vandet. Nina, støttende sig paa Greven, staaer vaklende i Forgrunden, og seer ængstelig hen mod Søen.)

Generalen.

Ha, Vandet farves rødt!

Victor.

Et blodigt Hoved
Jeg op at dukke seer.

Generalen.

Det er Germeuil!

Victor.

Ja, det er ham! jeg seer hans lange Skjærf,
Som slæber efter ham. Der ere Skjær
I Vandene paa Kysten; han har truffet
Et af dem, og sig dræbt.

(Nina synker med et Skrig til Jorden.)

Victor, (vendende tilbage.)

Den arme Frøken!

Greven, (betragtende Nina.)

Ulykkelige Barn! tilgiv din Fader!

Tredie Act.

En Havestue paa Slottet.

(Baggrunden er aaben, og vender ud til Haven.)

Første Scene.

Nina ligger paa en Leibænk, og slumrer. Omkring hende staae **Colette**, en **Læge** og nogle af Godsets **Bønderpiger**. Noget borte sidder **Greven** i en nedbøiet Stilling.

Lægen,
(med dæmpet Røst til de Omkringstaaende.)

Her har hun det langt bedre; thi derinde
Var altfor hedt, for lummert. Her er Luften
Sval og behagelig, og naar hun vaagner,
Saa skuer hun den smilende Natur,
Og den vil qvæge hendes syge Sind.

Colette.

Hun aander neppe.

Lægen.

Hendes Søvn er dyb.
Men desto bedre! den vil styrke hende.

Greven (reisende sig.)

Herr Doctor! Giver I mig Haab?

Lægen.

Jeg troer det;
Hun har ei længer Feber. See, hun slumrer
Saa blidt og roligt, ret som En, der hviler
Paa stor Anstrengelse.

Greven.

Hvis nu hun vaagned
Igjen i den Affindighed, som før!

Lægen.

Nei, det er ikke rimeligt; det var kun
En Phantasie, nu hendes Blod er kjølet,
Den vilde Feberdrøm er vist forbi,
Og hendes fulde Samling vendt tilbage.

Greven.

Det var forfærdeligt! I har ei seet
Den første Paroxysmus. I sit Vanvid
Laae hun, og talte med sig selv; saa sprang hun
Af Leiet op, saa loe hun, sang og dandsde.
Om lidt begyndte hun at fælde Taarer;
Men stille var hun i sin hele Færd;

En indre Rolighed var udbredt over
Enhver af hendes Miner. Venlig talte
Hun med Colette, med de mange Piger,
Som stimled ind i Kamret. Men med Eet,
Da jeg Ulykkelige nærmed mig,
Blev hendes Øie vildt, en hæftig Rødme
Høit farved hendes Kinder; som i Krampe
Hun skjalv og zittred over alle Lemmer,
Og flygted, lig en Hind, forfulgt af Ulven,
Ind mellem disse Pigers tætte Flok,
Og raabte: "Frels mig, frels mig fra den Mand,
Som staaer mig efter Livet!" — Og jeg Arme,
Jeg, hendes Fader, maatte flye min Datter!

Lægen.

Herr Greve, tænk ei meer derpaa. Jeg indseer,
At eders Faderhjerte maatte bløde
Ved sligt et Optrin. Men en Feberdrøm
Betyder jo dog Intet. Daglig seer man
Jo Syge phantasere, dannende
Meer underlige Hjernespind, end dette.

Colette.

Hun vaagner!

Lægen (til Greven.)

Vig et Øieblik tilside,
Og lad mig først udforske hendes Tilstand.

(Greven stiller sig bag ved Bonderpigerne, og gjør sig Umage for at see Nina, uden selv at blive seet af hende. Nina vaagner, og reiser sig paa Leiet. Colette understøtter hende.)

Nina.

Hvor er jeg?

Colette.

I Colettes Arme.

(Nina seer op ad hende.) Her,
I Havestuen, eders Yndlingskammer.
See Blomsterne derudenfor i Haven!

Nina.

Hvad vil de mange Piger?

Colette.

De vil see jer,
Og spørge, hvordan I befinder jer.

Nina

(vender Hovedet til den anden Side, og seer stivt paa Lægen.)
Men du er jo min Faders gamle Læge,
Som jeg saa lang Tid ei har seet?

Lægen.

Ja Nina,
Jeg har dig ofte baaret paa min Arm,
Og leget med dig. Kan du huske det?

Nina.

Om jeg kan huske det! Min gode Ven,

Man glemmer ikke hvad som boer herinde,

(Hun lægger Haanden paa sit Hjerte.)

Men hvoraf kommer det, at du er her?

Lægen.

Man har mig hentet fra Marseille, Nina,
For dig at pleie, for at være hos dig.

Nina.

Ja saa! Er jeg da syg?

Lægen.

Du har det været;
Nu seer jeg, du er frisk. Du har havt Feber,
Og ligget i en lang, bevidstløs Slummer.
Nu er du i den Tilstand, som naar En
Har længe sovet haardt, og drømt uroligt,
Og pludselig nu vaagner op, og stræber
At huske hvad det var, han tænkte sidst,
Forinden Søvnen overrumpled ham:
Nu knytter han da hiin sin sidste Tanke
Til denne første; nu først skjelner han
Klart mellem Drømmen og det Virkelige.

Nina (eftertænksom.)

Ja, du har Ret! just saadan er min Tilstand;
Jeg grubler ogsaa for at finde....

(Hun holder lidt inde. Pludselig med et Skrig.)

Ha!

Lægen.

Mit Barn, tilgiv mig denne Grusomhed!
Den var nødvendig. Græd kun, stakkels Nina!
Udøs dit Hjerte, giv det Luft i Taarer!
Det kan det trænge til! Vær rolig, hviil dig,
Anstreng dig ei.

(Greven nærmer sig med usikkre Skridt, og seer med en spørgende Mine paa Lægen. Denne giver ham med Haanden Tegn til endnu at holde sig tilbage.)

Nina.

Men veed du hvad? jeg er dog
Ei saa ulykkelig, som først mig syntes.

Lægen.

Nei, sikkert ikke, kjære Barn! For dig
Der voxer mangen kraftig Lægedom.
Siig mig, hvad Tanke mildnede din Sorg?

Nina.

Jeg tænkte.... jeg har glemt det, hvad det var.
Hvad var det nu, hvorom vi talte?

Lægen.

Barn,
Du skal ei gruble.

Nina.

Nu jeg mindes det:
Dengang jeg vaagned op, og end ei havde
Min rette Samling, forekom det mig,

Som var min Fader død; jeg troer, han havde
I Søen druknet sig... men ikke sandt,
Han lever jo?

Lægen.

Jo visselig, han lever,
Og elsker dig, som før.

Nina.

Nu, Gud skee Lov!
Jeg veed ei, hvordan jeg er falden paa
De dumme Tanker. — Men jeg har en anden,
En anden Sorg, ak en, som ei er indbildt!

Lægen.

Jeg veed det, Nina.

Nina.

Ja, det veed du, men
Du veed i Sandhed ei hvad jeg har liidt,
Og hvad jeg lider end! Men jeg vil søge
At glemme det. Min Fader lever altsaa,
Og elsker mig? Ei sandt? Det har du sagt?
Saa vil jeg leve for at elske ham!
Thi elske maa jeg!

(Hun skjuler sit Hoved i sine Hænder, og græder. Greven nærmer sig med stigende Utaalmodighed. Lægen holder ham lidt tilbage; endelig slipper han ham.)

Lægen.

Nu, saa kom da kun!
Hun har jo nu sin Samling!

Greven.

Nina! Nina!

(Han kaster sig ned for hendes Fødder, og tager hendes Haand. Nina, idet hun seer ham, farer op med et vildt Skrig, og iler hen imellem Lægen og Colette. Greven bliver liggende, og giver Tegn paa den dybeste Sorg.)

Nina.

For Himlens Skyld! forsvar mig, skjul mig! seer I,
Der er igjen det Menneske, som stræber
Mig efter Livet!

Lægen,

(alvorlig, idet han holder fast paa hende.)

Nina, hør, jeg siger,
Det er din Fader!

Nina.

See, der ligger han,
Og vælter sig paa Jorden, som et Dyr,
Et vildt, blodtørstigt Dyr!

Lægen.

Forvorpne! knuses
Du ikke ved at see hans hvide Hoved
I Støvet for din Fod! Flux! kast dig ned!
Din Plads er der, ei hans!

Nina.

O Redning! Redning!

De myrde mig!

(Hun river sig løs, og iler ind imellem Bønderpigerne. Lægen gaaer hurtig hen til Greven, og hjelper ham op.)

Lægen.

Kom, reis jer!

Greven.

Nina! Datter!

Lægen.

Gaa, gaa! hun faaer et Krampeslag, ifald I
Ei gaaer jer Vei.

(Han leder ham til Udgangen. Greven gaaer.)

Anden Scene.

De Forrige, undtagen Greven. Nina træder ud af Pigernes Klynge, og seer sig om med Frygtsomhed.

Lægen,

(idet han tager hende ved Haanden, og fører hende frem.)

Hvor er det muligt, Nina,
At du kan være saa urimelig?
At flye din Fader? ham, som elsker dig
Saa hoiligen? Hvorledes kan du ville
Den Græmmelse forvolde ham, og lægge
Slig Byrde paa hans Isse? Ja jeg kunde
Forternes paa dig, om du ei var syg!

Nina.

O, ti dog, ti! Du veed ei hvad jeg veed!

Lægen.

Jeg siger dig, lad disse Griller fare!
Nu drømmer du paanye med vaagent Øie.
Kald din Forstand til Hjelp, og lad den jage
De sære Phantasier væk! Du kan det,
Naar kun du vil; din Sygdom er ei længer
I Legmet; det er sundt og frisk, som før;
Nu ligger den i Tanken og i Villien.

Nina.

Hør, vel jeg veed, at du har Aar og Kundskab
Langt fremfor mig; dog veed jeg Et og Andet,
Hvorom du neppe drømmer. — Denne Mand —
Tys! han er dog vel borte? hvis han hørte,
Hvad nu jeg vil betroe dig, var jeg dødsens! —
Jeg siger: denne Mand, som nylig krøb
Saa hæsligt om paa Gulvet....

Lægen.

Nina, tænk dog....

Nina.

Ti, ti, lad mig dog ende! Denne Mand
Han lister sig omkring, for mig at dræbe!
Han bærer paa sit Bryst en blodig Dolk;
Hvergang I vende Ryggen til ham, drager

Han den af Barmen ud, og viser mig den,
Med fæle, rustne Pletter tæt besat;
Men Odden den er sleben frisk, og blinker.
Og førend I faae Tid at vende jer,
Saa har han hurtig skjult den i sin Barm,
Og staaer igjen med sammenfoldte Hænder,
Med fromt, bedrøvet Blik — den gamle Stimand!

Lægen.

Hør, Nina....

Nina.

Hør først mig, jeg er ei gal,
Er ei affindig, veed nok hvad jeg siger.
Den samme Mand med Dolken.... vilde dræbe —
(undseelig)
En Yngling, som jeg kjender.... Det er sandt,
I Alle kjende jo Germeuil?

Colette.

Ja, Frøken.

Nina.

Nu vel, Germeuil! Det er om ham, jeg taler.
Ham ogsaa har den Gamle villet dræbe,
Og troer, at det ham lykkedes. I Alle
Troe nok det Samme? Men I tage feil;
Germeuil er ikke død, han lever!

Læge n.

Nina!....

Nina.

Hør mig tilende, skaan mig for din Tvivlen!
Naar pleier jeg at lyve for jer? Siig,
Hvad Fordeel har jeg vel deraf? Den Ting,
Jeg vil fortælle jer, den har jeg seet
Med eget Øie, seet den, som jeg eder
Seer i det Øieblik, jeg taler med jer.
Det var ved Stranden, paa et Klippestykke,
Som luded brat ud over Bølgens Afgrund.
Der stod Germeuil, og denne gamle Mand
Han listede sig ganske sagte hen,
Og stødte til ham, saa han styrted ned.
Men i det Samme saae jeg, at en Engel,
En stærk Cherub, med store hvide Vinger,
Steg ned fra Himlen, tog ham i sin Favn,
Og svang sig med ham gjennem Himlens Skyer.
Da satte han ham paa en Ø i Havet,
En deilig Ø, et jordisk Paradiis,
Begroet med Daddelpalmer og Oranger.
Men troer I, han har Lyst at dvæle der?
O nei, han længes evig efter Nina!
Hans Fartøi rede staaer; den første Medbør
Til Frankrig fører ham; der henter han mig,

Og bort mig fører til sin Ø, den skjønne;
Der er' vi sikkre for den Gamles Rænker.

(Til Lægen.)

Du Vantroe! staaer du der igjen, og ryster
Paa Hovedet? Nu vel, jeg skal bevise
Med Sort paa Hvidt hvad jeg har sagt..

(Hun tager Germeuils Brev frem.)

Men først
I maae mig love helligt, ei at røbe
Min Hemmelighed! — Seer I dette Brev?

(Hun aabner det.)

Og kjender I den Haand? Det er hans Skrift,
Hans egen Skrift.

(Hun viser det omkring til Alle.)

Nu hører hvad han skriver.

(Hun læser.)

"Jeg venter dig ved Midnatstid, ved Stranden,
"Ved Bjergcapellet. Med en Albaneser,
"Som gaaer til Malta, vil vi seile bort.
"Han sætter os iland paa Corsica.
"En Ven og Fætter har jeg der, som vil os
"En Tilflugt aabne." —

Har I nu faaet Troen
I Hænderne? — Ha ha! jeg vidste nok,
Jeg kunde jer bevise det. Men Kjære!
For Himlens Skyld! bevarer mig nu Taushed,

At ikke mig min Ærlighed skal angre!
I denne Nat, naar Midnatsklokken slaaer,
Saa vandrer jeg til Stranden ned, til Stedet,
Han har bestemt mig; og saa kommer han,
Saa stiger jeg ombord, og seiler bort,
Og kommer aldrig meer til Frankrigs Kyster.

I gode Piger, hvorfor vil I græde?
Mig ogsaa gjør det ondt jer at forlade,
Dig fremfor Alt, Colette; men saafremt I
Kun vide, jeg er lykkelig, hvorfor
Vil I da græde? Graaden gjør vor Afsked
Kun mere tung! Nei, lystig, Børn! og hurtig
I Haven ud! En Krands jeg flette maa
Til min Germeuil, og ham den række, naar han
Fra Skibet staaer iland. O hjelper mig
At vælge smukke Blomster! Hver mig bringe
Den bedste, som hun finder! Intet er
For godt, for skjønt for min Germeuil!
(Til Lægen.) Og du,
Du vil ei følge med? Du staaer der ene,
Og grubler saa bekymret? Munter, Gamle!
Hvis du har Nina kjær, maa du dig glæde,
Naar hun er glad, og dele hendes Lykke!

(Hun gaaer ud i Haven, fulgt af Colette og de andre Piger.)

Tredie Scene.

Lægen. Strax efter: Greven.

(Det begynder at blive Tusmørke.)

Lægen (allene.)

Min Kunst staaer stille her. Det Vanvid synes
At have dybe Rødder. Stakkels Barn! ....
Der kommer Greven. Hvad skal jeg ham sige?
Hvormed ham trøste?

Greven, (idet han kommer.)

Da jeg seer, min Datter
I Haven gaaer, og plukker Blomster, tør jeg
Maaskee mig, ubemærkt af hende, snige
I Salen ind, for jer at spørge, Doctor,
Hvad Haab jeg have kan, hvad Frygt.

Lægen.

Ak! ingen
Af Delene jeg veed! Saa meget seer jeg,
At Jordens Urter og Metaller ei
Helbrede denne Sygdom. Hendes Legem
Er sundt, ja blomstrende; men Sjælen lider
Af mægtigt Vanvid; det er ikke længer
En Feberphantasie, nei, tvertimod,
Det er en Sundhedstilstand. Sjælens Sygdom,
Saavidt jeg seer, er Medicin for Legmet;
Thi dette, som er fiint og svagt hos hende,

Det maatte døe, hvis hun med fuld Bevidsthed,
Med klar Forstand sin Ulykke betragted.
Død eller Vanvid, intet andet Valg
Naturen havde her.

Greven.

Ha! Legmets Død
Er mindre rædsom, end Fornuftens Ligfald.

Lægen.

Man siger dog, hvor der er Liv, er Haab.

Greven.

Hvad tør jeg haabe, siig?

Lægen.

Af Kunsten Intet,
Alt af Naturen. Jeg er overflødig,
Jeg siger jer Farvel.

Greven.

I mig forlader!

Lægen.

Jeg nødes til det; det er sildig Aften,
Og i Marseille ventes jeg før Midnat.....
Der kommer Nogen, lad os gaae herfra,
Jeg har endnu et Ord at sige jer.

(De gaae ud af en Sidedør.)

Fjerde Scene.

Generalen, **Blinval** og **Victor** komme fra den modsatte Side.

Victor.

Herr General, der gik han ud af Døren.
Nu skal jeg kalde paa ham.

Generalen.

Nei, lad være!
Jeg vil ham ei forstyrre. Naar jeg rigtig
Betænker det, er det endogsaa bedre,
At ei han seer mig. I den tunge Stemning,
Hvori han er, vil Synet af en Ven,
En Ven, som kom med en uheldig Stjerne,
Vel neppe være ham behageligt.
Siig ham, at jeg er reist, at med det Første
Jeg vil erkyndige mig om hans Tilstand;
At jeg vil skrive til ham, hvis det ikke
Ham ukjært er; at til min sidste Time
Mit Hjerte dele skal hans tunge Skjæbne.
Gaa, siig ham det, naar I ham seer.

Victor.

Velan,
Som I befaler, skal jeg gjøre.

(Gaaer.)

Femte Scene.

Generalen. Blinval.

Generalen.

Kom,
Nu reise vi.

Blinval.

Min Fader, hør min Bøn!

Generalen.

Har du endnu i Hjertet Plads til Ønsker?

Blinval.

O ti! Du mig bebreided ei min Brøde,
Saafremt du vidste, hvad mit eget Hjerte,
Hvad min Samvittighed mig siger. Lad mig —
Da Ulykken dog ikke kan forandres —
Lad mig ved Virksomhed adsprede mig!
Tillad, at ikke jeg i Leiren bliver,
Hvor kun en indbildt Krig man leger; lad mig
I virkelige Farer øve Modet.

Generalen.

Hvad mener du? For Øieblikket er der
Ei Leilighed, ei Krig.

Blinval.

Nei, Krig vel ikke,
Dog Leilighed til end at friste Faren.
To Bataillоner skal jo commanderes

Til om at streife her paa disse Kyster,
Og rense dem for Mængden af Pirater,
Som gaae iland og plyndre. Du, min Fader,
Udnævner Officerer til den ene,
Lad Valget falde da paa mig.

Generalen.

Blinval!
Jeg ikke havde ventet, at din Attraa
Stod til en Post, hvorved der er saa ringe,
Saa saare ringe Hæder at erhverve.
Imidlertid, da saadant er dit Ønske,
Saa vil jeg dig til Høistbefalende
Udnævne ved den Bataillon, jeg sender.

Blinval.

O, tak, min Fader!

Generalen.

Lad os ile bort,
Før Greven møder os. Fra Leiren skal jeg
Udfærdige din Ordre, som du ønsker.

(De gaae.)

Egnen ved Bjergcapellet.

(Det er Nat; Maanen skinner paa Vandet.)

Sjette Scene.

Nina og Colette træde ind. Nina bærer en Blomsterkrands i Haanden.

Nina.

Jeg veed det vel, jeg kommer alt for tidlig;
Det er ei Midnat end. Men det er bedre
At komme lidt før Tiden, end at lade
Ham vente paa min Ankomst. Ikke sandt?

Colette.

Jo, Frøken!

Nina.

Hvilken deilig Nat! See Glandsen
Af Maanen, hvor den bryder sig i Vandet,
I lange Sølverstriber, som sig bugte,
Og følge Gangen af de stærke Bølger!

Colette.

Paa Søen blæser det.

Nina.

Saa meget bedre!
Thi Vinden staaer paa Land, hans Skib vil komme
Desnarere til Kysten. See de mange,

Af Maanen svagt belyste, fjerne Snekker,
Som følge Horizontens krumme Bue,
Og flyve rask forbi, lig hvide Fugle!
O, vidste jeg kun, hvilken bringer ham!
De andre, ladede med indisk Pragt,
Med alle Skatte, som Levanten eier,
Hvad sperger jeg om dem! — Colette, kom,
Lad os bestige Klippen; ved Capellet
Man overskuer frit den hele Bugt;
Saa kan vi see, naar Skibet nærmer sig.

(De gaae.)

Syvende Scene.

Greven kommer, indhyllet i en Kappe.

Greven.

Hist gik hun ud; saa tør jeg her mig nærme.
Jeg selv skal være Den, som vogter hende,
Som hende følger — ubemærkt! i Afstand!
Ved Maanens blege Lys hun ei vil kjende
Sin Fader, som hun afskyer. Denne Kappe
Skal skjule hende mit forhadte Aasyn.....
Jeg hører hende..... nu hun staaer deroppe
Ved Bjergcapellet. Lad mig her mig skjule!

(Han stiller sig ved Foden af Bjerget.)

Ottende Scene.

Greven, skjulende sig ved Foden af Bjerget. Nina og Colette træde frem oppe ved Capellet.

Nina, (efter at have seet ud over Søen.)

Jeg seer slet ingen Skibe nær ved Kysten.

Colette.

Jeg heller ikke.

Nina.

Det er underligt.
Han lovede saa vist at komme; Vinden
Er god; hvad venter han da paa?
(Hun seer paa sit Uhr.) Og see kun,
Der er ei langt til Midnat. Hvis han kom
Den Time, han har lovet, maatte vi
Jo længe have seet hans Skib sig nærme.
Langt borte seer jeg rigtignok en Mængde —

Colette.

Ja vist, men alle styre jo forbi,
Og intet kommer ind i Bugten.

Nina.

Ak!
Hvad skal jeg troe? Han holder dog sit Ord,
Sit Løfte, som han gav mig? O, bestemt!

Colette.

Men Frøken! man kan ei paa Søen raade
For Klokkeslettet.

Nina.

Ja, maaskee har Vinden
Forhindret ham; maaskee den er ugunstig.

Colette.

Ak! I kan troe, han har en stor Forhindring.

Nina.

Det har han sikkert. Troer du da, Colette,
At han er langt herfra?

Colette.

Ja, langt herfra!

Nina.

Men veed du hvad? Mig falder Noget ind.
Hør, du kan troe, han landet er bag Skoven,
Og at hans Snekke ligger der i Læ.
Maaskee han alt er gaaet iland imorges,
For ei at lade Nina vente paa sig,
Og kommer nu ved Midnat her i Skoven,
Og henter hende. Hurtig! lad os ile
I Skoven ned, for at han ei skal komme,
Og søge mig forgjæves.

(De gaae.)

Niende Scene.

Greven allene.

G r e v e n.

Arme Barn!
Hun puster paa den usle Gnist af Haabet,
Og holder Livet i den ved sin Aande.
Men om et Øieblik maa den dog slukkes;
Da vil tilgavns det arme Hjerte saares.
O maatte da dets høie Jammerskrig
Vække Fornuften af dens dybe Slummer!....
Hun kommer!.... Jeg maa skjule mig paanye.

(Stiller sig i Baggrunden mellem nogle Træer.)

Tiende Scene.

Greven, skjult bag Træerne. **Nina** og **Colette** komme ned paa Scenen. Nina seer sig om til alle Sider.

N i n a.

Colette, kan du see, der kommer Nogen
Derinde mellem Træerne?

C o l e t t e.

Hvorinde?

N i n a.

Derinde, hvor jeg peger, ved den store,
Knudrede Træstub?

Colette.

Det er Maanen, Frøken,
Som leger mellem Skovens Stammer.

Nina.

Ak!
Det var en Skygge, som bevæged sig!
Jeg saae ham dog saa tydeligt — men stille!....
Jeg synes, at jeg hørte Nogen gaae.

Colette.

Det Vinden er, som leger mellem Løvet.

Nina.

Det var hans Gang, hans Fodtrin, hans saa ganske!
Og nu!.... det var hans Stemme, synes mig —
Han raabte: Nina! — hørte du det ikke?

Colette.

Nei, Frøken!

Nina.

Det er underligt.
(Raaber.) Germeuil!
Er du der? — Nei, saa har jeg taget feil!
Ak! det er ei besynderligt! Min Tanke
Er saa fuldkommen opfyldt af den Elskte,
At idelig jeg seer og hører ham.
Og min Forventning er saa spændt; jeg haaber
Med hver Secund at favne ham; mit Hjerte

Det slaaer saa stærkt; jeg synes, før han kommer,
Maa Alt hvad mig omringer, ham bebude.

Jeg synes, at naar han, jeg elsker, kommer
Tilbage til sin smægtende Veninde,
Da maa den svundne Vaar, den første Sommer
Tilbagevistes af de milde Vinde:
At hver en Blomst, af Morgenen udklækket,
Men myrdet under Dagens Flammepile,
Til nyt, til gjenfødt Liv maa blive vækket,
I Sporet, hvor den Elskede mon ile....
Ak! men forgjæves søge disse Blikke —
Jeg seer ham ei! den Elskte kommer ikke!

Og Fuglenes uendelige Klynge
Vil kappes om, med Sang ham at behage.
Da først vil Nattergal og Drossel synge,
Og smelte Hjertet med forelsket Klage.
Og Kilderne vil risle mere klare,
Og meer fortroligt vifte Nattens Vinde,
Og Echo selv ham trøstende vil svare,
Naar han har spurgt: Hvor er min Elskerinde?...
Ak! men forgjæves lytter dette Øre —
Hans kjære Stemme lader ei sig høre!

(Hun staaer lidt og grubler. Greven har imidlertid nærmet sig; hun vender sig om, og seer ham.)

Der er han!

(Hun iler imod ham, men standser pludselig.)

Nei, det er ei ham!

(Viger tilbage.)

Colette (hurtig.)

Kom, Frøken!

Kom, lad os gaae!

Nina.

Hvorfor? Jeg troer, du frygter
Den gamle Mand? — O, det er ingen Røver!
Han seer saa god og saa ærværdig ud;
Hans hvide Haar er som af Sorgen bleget;
See, hvor han staaer nedbøiet, næsten krum;
Der hviler vist en Byrde paa hans Skuldre.

(Hun gaaer hen til ham.)

Hør, Gamle, jeg kan see, du er bedrøvet;
Du har en Sorg, en ret alvorlig Sorg.

Greven.

Det har jeg!

Nina.

Ak! jeg har det ogsaa! Siig mig,
Hvad er din Sorg?

Greven.

Et Haab, som ei blev opfyldt.

Nina.

Ak, mit slog ogsaa feil! I denne Time
Jeg vented dets Opfyldelse.

Greven.

Den samme
Ulykkelige Time bragte mig
Et dødfødt Haab til Verden.

Nina.

Har du, Gamle,
Endnu saa store Fordringer paa Livet,
At Øieblikkets Ugunst eller Gunst
Din Lykke skabe kan, og knuse den?

Greven.

Enhver har ikke Kraft til at forsage.
Vel er jeg gammel, men jeg føler ungt,
Jeg kan mig i mig selv ei indeslutte;
Der gives Dem, som leve meest i Andre.

Nina.

Ja, deri har du Ret; det føler jeg
Saa klart, som Nogen. Men har du endnu
Saa varm en Følelse, som Kjærlighed?
Er den ei ene forbeholdt de Unge?

Greven.

Dit Spørgsmaal siger mig, at Kjærligheden
Blot kjendes af dig i en enkelt Yttring.

Men har du da forglemt det Baand, som knytter
Børn til Forældre? Nægted dig Naturen
En Datters Hjerte? Mangle dig Forældre?

Nina.

Jeg har en Fader.

Greven.

Elsker du ham ikke?

Nina.

O, hvilket Spørgsmaal! Om jeg elsker ham?
Ja, som jeg elsker mine egne Øine!
Jeg mister heller Livet, end jeg taber
Det kjære Syn.

(Greven griber hendes Haand, og kysser den.)

Nei, gamle Mand, hvad gjør du?
Du kysser jo min Haand med Hæftighed,
Og væder den med Taarer? Nei, lad være,
Det sømmer sig ei for dig! Jeg er ung,
Du er en Olding; mig tilkommer det
Din Haand at kysse.

(Hun kysser hans Haand, og knæler for ham.)

Giv, Ærværdige,
Giv mig Velsignelsen! En Oldings Bøn
Er stedse gavnlig, og jeg trænger til den,
Meer end du tænker.

Greven
(lægger sine Hænder paa hendes Hoved.)
Himlen dig beskytte!

Nina.
O Tak! det lettede mit Sind! —
(Hun reiser sig.)
Hvorledes?
Du græder? — Stakkel! du har vist en Datter,
Som gjør dig Sorg?

Greven.
Nei, nei! hun elsker mig!
Og hendes Kjærlighed er al min Lykke!

Nina.
Af Glæde da du græder?

Greven.
Ak! af Glæde!

Nina.
Hvi sagde du da før, du var bedrøvet?

Greven.
O, Sorg og Glæde blandes i min Sjæl!

Nina.
Naar seer jeg dig igjen?

Greven.
Saasnart du vil!

Nina.
Imorgen Nat?

Greven.

Du kommer da?

Nina.

Jeg kommer!
Jeg nødes til det. Haabet, som har glippet
I denne Nat, vil sikkert i den næste
Mig skjænke sin Erstatning. Altsaa kan vi,
Hvis du vil møde, sees engang endnu;
Saa kan du blive Vidne til min Lykke,
Og see, hvorvidt Velsignelsen har frugtet.
O, maatte jeg da see dig ret fornøiet,
Fri for den Sorg, som nu betynger dig!

Greven.

Ja, gid du maatte!

Nina.

Følgelig imorgen,
Paa dette Sted, ved Midnat!

Greven.

Jeg skal komme.

Nina (rækker ham Haanden.)

Farvel saalænge!

Greven.

Kjære Barn, farvel!

(De gaae bort til forskjellige Sider.)

Fjerde Act.

Tyk Skov.

Første Scene.

Tidlig Morgen før Solens Opgang. **Muley** og flere Sørøvere ligge og sove. I Forgrunden ligger **Germeuil**, støttet mod en Træstub. Ved hans Fødder sidder Ali, og spiller paa en Guitar.

Ali (synger.)

1.

Hvor sig Dagen langsomt sniger
For bedrøvet Kjærlighed!
Lykken ingen Timer veed,
Sorgen hver Minut, som viger.
Jordens Skjød har intet Raad,
Haabløst Havets Bølger blaane;
Hellige Prophet! din Maane
Skuer kold min tause Graad.

Germeuil,
(idet han reiser sig halvt overende, foran Ali.)

Ja, rigtig! hvor sig Dagen langsomt sniger,
Og ikke mindre Natten! Ak, min Ali!
Den Vise passer altfor godt!

Ali (seer sig om.)

Vær stille!

Der Noget rørte sig! Tal ikke til mig!
Lad, som du sov! de Andre slumre snart.

(Synger.)

2.

Zalma, kan du see min Smerte
Fra dit glade Paradiis?
Mindes du, paa jordisk Viis,
Løftet, som mig gav dit Hjerte?
I min Faders Urtegaard
Planted jeg en lille Ceder;
Træet staaer, som mine Eder,
O, men Gartneren forgaaer!

(Han seer sig om.)

Nu, troer jeg, er' vi sikkre..... — Ja, de sove.
Nu kunde man maaskee sig snige bort.....
Ak, men derude staae de vaagne Poster!

(De reise sig Begge.)

Germeuil.

Saa hilser jeg igjen min Fædrejord!
Venlige Storm! du kasted os tilbage
Til Frankrigs Kyster!

Ali.

Lovet være Stormen!

Mig vinker dette skjønne Land, som var det
Meer end Prophetens eget Paradiis.

Jeg skuer Templer for en større Gud,
Og Boliger for bedre Mennesker.
Jeg selv skal vorde bedre her. Ei sandt,
Du vil mig heller ikke her forlade?

Germeuil.

Hvorledes? Dig, som reddede mit Liv,
Dig skulde jeg forlade? Nei, min Ali,
Jeg glemmer ikke, det var dig, som sprang
I Søen ud, og greb mig, dengang feig
I Raseri jeg vilde dræbt mig selv.

Ali.

Kun Tilfælde det var, at jeg dig frelste,
Thi ogsaa Iphraim sprang efter dig.

Germeuil.

Forring ei din Fortjeneste: Din Hensigt
Var, mig at redde; hans, at plyndre mig.

Ali.

Han fik sin Straf derfor: sit Hoved knuste
Han paa et Skjær i Vandet. O hvor gjerne
Jeg havde svømmet med dig hen til Kysten!
Men Strømmen var for stærk, den drev mig udad,
Da Muley, som i Baaden havde fulgt os
Til Skibet, tog os op, og lod i Hast
Sit Anker lette, thi han voved ikke

At tøve længere; han frygted for
At kaldes til Forhør, og blive røbet.

Germeuil.

Og netop Dette var min Lykke. Var jeg
Tilbage kommen, havde mine Fiender
Kun triumferet, jeg paanye fortvivlet.

Ali.

Men ikke sandt? Nu er du glad, fordi
Din Skjæbne har bestemt det anderledes?
Nu haaber du at undslye Røverne?

Germeuil.

Ak! Tiden, Ali, er en virksom Læge.
Jeg haaber, ja! hvi skulde jeg det ikke?
Mit Liv har Himlen frelst; o! skulde den
Mig ei bevare da min Elskede?
Maaskee hun end er fri? Jeg maa derhen,
Maa hende see, erfare hendes Skjæbne;
Hun bliver min endnu!... Du seer, jeg haaber;
Jeg Mod har til at haabe; der er Ingen
Saa frygtsom, at han mangler dette Mod,
Thi det er Eet med Modet til at leve.

Ali.

Lyksalige! din Elskte lever end,
Saa tør du sagtens haabe. Mig berøved

Den grumme Død min Brud, den skjønne Zulma,
Og jeg maa leve, skjøndt foruden Haab.

Germeuil.

Du gjør mig bange; tør jeg selv da haabe?
Hvem veed, hvad i den lange Tid er skeet?
Hun selv kan Intet om min Skjæbne vide.....
O! men hun troer dog vist, at jeg er reddet,
Og venter, at jeg komme vil tilbage.
Ha jeg forgaaer af Utaalmodighed!
Hvad skal jeg gjøre, for at komme bort?

Ali.

Hist ude staae jo Vagterne, som speide,
Og Alle see os med mistænksomt Blik.

(Det er imidlertid blevet lyst. Muley vaagner, og reiser sig op.)

Muley.

Ha! det er allerede høi lys Dag.
Op! vaagner, alle Mand, og gaaer til Arbeid!

(Sørøverne springe op.)

Gaaer til de Andre ned, og hjelper dem
At bøde paa den Læk, vort Skib har faaet.
Vi kan ei tøve meer, vi maae afsted,
Om saa vor Skude synke vil tilbunds;
Thi kommer Alt til Alt, er det dog bedre,
Om hist vi drukne, end om her vi hænges.
Afsted! (Sørøverne gaae.)

Anden Scene.

Muley. Ali. Germeuil.

Muley (til de to Andre.)

Hvad gjør I To? Bestandig staaer I,
Og stikker Hov'der sammen. Ved Propheten!
Jeg troer, I lægge Raad op? Men det Første,
Jeg gjøre skal, naar jeg til Tunis kommer,
Det er, at sælge denne christne Hund;
Og naar vi først er' blevne Denne qvit,
Skal vi nok siden spæge dig, min Ali.

Ali.

Men, strenge Muley, hvorfor skjænder du?
Hvad har jeg gjort?

Muley.

Hvad du har gjort? Slet Intet!
Det er just Ulykken. Gid du var bleven
Paa Havsens Bund, med Pandeskallen knuset,
Og Iphraim var frelst! Det var en Karl!
I ham vort Selskab mistede sin Støtte.
Den Første var han til at entre Skibet,
Den Første til at plyndre hver en Mand,
Den Første til at favne hver en Qvinde.
Kan du vel rose dig af slige Dyder?

Ali.

Jeg praler ikke.

Muley.

Deri gjør du vel.
Du er en Lediggænger, har et dovent,
Arabisk Blod.

Ali.

Hvi lod du mig ei fare,
Den Aften, da jeg sad ved Nilens Udløb,
Og stirred ud paa Middelhavets Bølger,
Og tænkte paa min Eensomhed i Verden,
Da Døden havde røvet mig den Elskte?
Da landede din Snekke just ved Kysten;
Du steg iland, du spurgte mig, hvorfor jeg
Der sad, og græd; da sagde jeg dig Grunden;
Men du....

Muley.

Ja vist, den Ting jeg godt erindrer.
Jeg svarte: Muselmand, hvi vil du sørge?
Din Elskte, hun er nu en deilig Houris,
Og meget bedre tjent med Muhammed,
End om hun havde deelt din tynde Lykke.
Jeg veed, jeg trøstede dig, som en Dervisch.

Ali.

Det gjorde du, men du bedrog mig, Muley.
Du sagde mig, du var en tyrkisk Kjøbmand,
At til Arabien, mit Fødeland,

Du vilde bringe mig; jeg troede dig,
Du lokked mig ombord, dog siden nægted
Du mig at drage bort igjen.

Muley.

Ih nu,
Jeg hvervede just brave Folk til Skibet,
Hvor jeg dem fandt; dit Ansigt mig behaged;
Men en Araber bør man aldrig troe;
Det er en dorsk Nation. Du var og blev
En daarlig Karl; du kan dig ei berømme
Af nogen kjæk Bedrift. Vi Andre handle
Paa kraftig Viis, du gaaer omkring saa stille,
Seer op til Maanen, stirrer ned i Vandet,
Og synger ømme Viser.

Ali.

Strenge Muley!
Af Allahs Skaberhaand udgik den Ene
Den Anden ulig: Jeg kan synge, men
Uskyldige forstaaer jeg ei at plyndre;
Du plyndre kan, men du kan ikke synge.

Muley.

See, see! Saa mener du? — Forresten er det
Just ei urigtigt hvad han siger. Ja,
Jeg lider vel, at her er En ombord,
Som os engang imellem kan forlyste

Med sin Musik om Aftenen paa Dækket,
Især naar man er træt af Dagens Arbeid,
Og ved et fordeelagtigt Bytte har
Lagt Grund til munter Stemning i sit Sind.
Jeg kommer ret vel ud deraf med dig,
Med dig allene; men den Anden der
Han bringer dig aflave; du er ikke
Den Samme, som du var, fra den Tid af,
Han kom ombord. Men jeg skal hjelpe paa det;
I Tunis skal jeg sælge ham, hvis ikke
Du, før jeg kommer did, mig giver Lyst
Ham overbord at kaste.

Ali.

Muhammed!
Og Christus, nye Gud, som knap jeg kjender!
O redder os! (Man hører Geværskud i Nærheden.)

Muley.

Hvad nu?

Tredie Scene.

De Forrige. En Sørøver.

Sørøveren.

Til Vaaben, Muley!
Soldater har omringet os i Skoven.

Muley.

Ha, Død og Helved! Alle Mand! til Vaaben!

(Iler ud med Sørøverne.)

Ali (til Germeuil.)

Der kom vor Frelse. Hurtig! lad os flye!

Fjerde Scene.

Fra den modsatte Side kommer en Flok af Sørøverne, forfulgte af Soldater, som drive dem over Scenen. Udenfor hører man Skud og Tummel.

Femte Scene.

Germeuil og Ali komme tilbage, den Første med en dragen Sabel.

Germeuil.

Jeg tog med Magt den Sabel fra en Røver.

Følg rolig med, jeg skal forsvare dig.

Kom, lad os vandre til de franske Tropper.

Ali.

Der komme flere.

Siette Scene.

De Forrige. Blinval træder ind med Soldater.

Blinval.

Her vi vente kan,

Thi Kampen alt er endt. Anføreren

Paa Pladsen ligger skudt med mange Flere.
De Fleste have givet sig paa Naade.
(Han seer Ali og Germeuil.)
Der staaer et Par endnu; dem vil jeg strax
Til Fange gjøre.
(Han gaaer med dragen Kaarde løs paa Ali.)

Germeuil
(stiller sig med sin Sabel imellem.)
Giennem mig gaaer Veien
Til denne Barm.

Blinval.
Hvo tør saa dristig tale?

Germeuil.
Hvo tør saa dristig spørge?

Blinval.
Ha! hvad seer jeg?

Germeuil.
Blinval! Hvad seer jeg?

Blinval.
Ha, Germeuil! I lever!

Germeuil.
Medrette bør det undre jer: I røved
Mig Alt hvad der til Livet bandt min Hu.
Betydningsfuld er denne Stilling, hvori
Jeg møder eder her. Da sidst vi skiltes,

Da stode vi med Vaaben mod hinanden;
Den første Gang, vi mødes, vore Klinger
Fornye vil det afbrudte Bekjendtskab.

(Blinval stikker taus sin Kaarde i Skeden.)

Germeuil,

(idet han kaster sin Sabel bort.)

I foregaaer mig med et godt Exempel.
Jeg bør mig skamme ved mit første Forsæt.
Jeg seer jer, og min første Tanke skulde
El være den, at takke jer, fordi
Mit Liv I redded ud af hine vilde
Barbarers Kløer? — Men siig mig, lad mig høre:
Er dette Liv, som her I skjænked mig,
Som denne Ven, der ved min Side staaer,
Mig forhen skjænkte, siig, er dette Liv
En byrdefuld Foræring, eller ikke? —
I tier? O besvar mig! jeg bønfalder
Jer inderlig derom! fordølg mig ikke
Den rene Sandhed! giv mig den aldeles,
Fuldkommen, som den er! Ei mindste Sminke
Af Skaansel skjule mig dens sande Træk!
Ja skulde jeg af Rædsel selv forstenes,
Jeg dog betragte maa Medusas Hoved.
I veed det Baand, som mig til Livet bandt,
Det eneste, som end mig binder til det,

Siig mig — og I maa kunne sige det,
I maa det vide; det er ei tilfældigt,
Jeg **eder** derom spørger — er det Baand
Aldeles overskaaret, eller holder
Det fast endnu ved en og anden Traad?
Svar! giv mig Døden eller atter Livet!

Blinval.

Germeuil! jeg mærker, I befrygter Noget,
Som ei fandt Sted; saa Meget kan jeg sige,
Saa Meget jer forsikkre. Men forstaan mig
For flere Spørgsmaal. Hvad I frygter, det
Er ikke skeet; men hvad der skeete, kan I
Med Grund befrygte. Giv mig eders Haand;
Tilgiv hvad Deel jeg har i Ulykken;
Jeg gjerne med mit Liv erstatted den,
Ifald den stod til at erstatte.

Germeuil.

Ti!

Jeg har alt gjættet denne mørke Tale!
Og jeg besværger dig: udtal ei Ordet!
Det er for rædsomt; ved dets blotte Lyd
Forøges selv den grændseløse Rædsel,
Som dets Begreb opvækker i vor Sjæl.
Dæk venlig Askekrukken med et Slør,
Strø Blomster over Graven!

Da stode vi med Vaaben mod hinanden;
Den første Gang, vi mødes, vore Klinger
Fornye vil det afbrudte Bekjendtskab.

(Blinval stikker taus sin Kaarde i Skeden.)

Germeuil,

(idet han kaster sin Sabel bort.)

I foregaaer mig med et godt Exempel.
Jeg bør mig skamme ved mit første Forsæt.
Jeg seer jer, og min første Tanke skulde
Ei være den, at takke jer, fordi
Mit Liv I redded ud af hine vilde
Barbarers Kløer? — Men siig mig, lad mig høre:
Er dette Liv, som her I skjænked mig,
Som denne Ven, der ved min Side staaer,
Mig forhen skjænkte, siig, er dette Liv
En byrdefuld Foræring, eller ikke? —
I tier? O besvar mig! jeg bønfalder
Jer inderlig derom! fordølg mig ikke
Den rene Sandhed! giv mig den aldeles,
Fuldkommen, som den er! Ei mindste Sminke
Af Skaansel skjule mig dens sande Træk!
Ja skulde jeg af Rædsel selv forstenes,
Jeg dog betragte maa Medusas Hoved.
I veed det Baand, som mig til Livet bandt,
Det eneste, som end mig binder til det,

Siig mig — og I maa kunne sige det,
I maa det vide; det er ei tilfældigt,
Jeg **eder** derom spørger — er det Baand
Aldeles overskaaret, eller holder
Det fast endnu ved en og anden Traad?
Svar! giv mig Døden eller atter Livet!

Blinval.

Germeuil! jeg mærker, I befrygter Noget,
Som ei fandt Sted; saa Meget kan jeg sige,
Saa Meget jer forsikkre. Men forskaan mig
For flere Spørgsmaal. Hvad I frygter, det
Er ikke skeet; men hvad der skeete, kan I
Med Grund befrygte. Giv mig eders Haand;
Tilgiv hvad Deel jeg har i Ulykken;
Jeg gjerne med mit Liv erstatted den,
Ifald den stod til at erstatte.

Germeuil.

Ti!

Jeg har alt gjættet denne mørke Tale!
Og jeg besværger dig: udtal ei Ordet!
Det er for rædsomt; ved dets blotte Lyd
Forøges selv den grændseløse Rædsel,
Som dets Begreb opvækker i vor Sjæl.
Dæk venlig Askekrukken med et Slør,
Strø Blomster over Graven!

Blinval.

Ak, Germeuil!

Har I mig ei forstaaet?

Germeuil.

Jo, jo tilvisse!

Forstaan mig for din nærmere Forklaring!
O! jeg er hurtig af Begreb, jeg fatter
Den halv udtalte Mening, løser Gaader,
Som ere mindre lette. — Tag min Haand,
Ja, jeg tilgiver dig! Hvor kan jeg andet?
Forklarte Sjæl, din Nærhed sporer jeg!
Du luttrer til Forsoning dette Hjerte.

Blinval,
(afsides, medens han holder Germeuils Haand.)

Hvad skal jeg gjøre? skal jeg ham oplyse
Om hans Vildfarelse? Hvad er det Værste,
Død eller Vanvid?

Syvende Scene.

De Forrige. En Officeer.

Officeren.

Herr Blinval, I ventes
Ved Røverskibet, thi man fundet har
Ombord derpaa de største Kostbarheder,

Guld, Ædelstene, rede Penge. Kom,
Man ønsker jer Nærværelse.

Blinval (til Germeuil.)

Fat eder,
Og vent mig lidt; jeg har jer Meer at sige.

(Han gaaer med Officeren. Soldaterne følge.)

Ottende Scene.

Germeuil. Ali.

Germeuil.

Død er hun altsaa! Nu er Ordet nævnet!
O skrækkelige Tanke: hun er død!

Ali.

Nu har vor Skjæbnes Grumhed gjort os Begge
Til Ligemænd; nu har vi samme Sorg.

Germeuil.

Hvad gjør da du for at udholde Livet?
Lær mig hvad Kunst du bruger for at leve?
Hvor er den Brønd, hvorfra du Styrke henter?

Ali.

Min Ven, jeg havde troet, du vidste det;
Jeg haabede, du havde gjættet Kunsten,
Jeg bruger, kjendt den Brønd, hvoraf jeg øser.
Det Venskab er: Min Ven, det er dit Venskab!

Germeuil.

O, tilgiv, hvis jeg saaret har dit Hjerte!
Ja, kjære Ven, dit Raad det vil jeg følge;
Jeg leve vil for dig!

Ali.

Forlad mig ikke!
Jeg er en stakkels Ranke, fremmed her
I dette Clima; jeg forgaaer, hvis ikke
Jeg tør mig om din Stamme slynge.

Germeuil, (omfavnende ham.)

Bedste,
Eneste Ven! ja, lad os ved hinanden
For evig holde fast.

Ali.

I Liv og Død!

Germeuil.

Saa følg mig da, min Ven, til hine Steder!
See, uden Opher stræbe mine Blikke
Og mine Tanker mod den Egn af Himlen
Hist ude. Hvorfor er hiint Verdenshjørne
For Øinene, for Sjælen en Magnet?
Hist ligger Saint-Hilaire. Jeg kan ei
Modstaae min Attraa: nei, jeg maa derhen.
Vil du den stakkels Pillegrim ledsage
Til Landet, det forjættede, som gjemmer

Hans Ønskers Støv og hans begravne Haab?
Du kjender ei det Væsen, som jeg dyrker;
Men har man ikke forhen seet en Maurer,
Af Venskab for en Christenhedens Ridder,
At følge ham paa Valfarten?

Ali.

Jeg følger.

Germeuil.

Velan, saa lad os vandre! Jeg maa kysse
Den Jord, som gjemmer hendes Been, og aande
Den Luft, som modtog hendes sidste Suk.
I Løvhytten, hvor hun mig første Gang
Sin Elskov tilstod, vil jeg knæle — knæle,
Som om det var for Alteret i Kirken! —
Kom, jeg har Hastværk! Veien er ei lang,
Og har vi Maalet naaet, kan vi jo hvile —
I Skygger af Cypres og Grædepile. (De gaae.)

Ved Stranden, ved Bjergcapellet.

Niende Scene.

Greven træder ind.

(Man hører Musik i Afstand.)

Greven.

Nu stod hun atter oppe ved Capellet.
Hun kan ei vente, til det Midnat er;

Da stode vi med Vaaben mod hinanden;
Den første Gang, vi mødes, vore Klinger
Fornye vil det afbrudte Bekjendtskab.
(Blinvak stikker taus sin Kaarde i Skeden.)

Germeuil,
(idet han kaster sin Sabel bort.)

I foregaaer mig med et godt Exempel.
Jeg bør mig skamme ved mit første Forsæt.
Jeg seer jer, og min første Tanke skulde
Ei være den, at takke jer, fordi
Mit Liv I redded ud af hine vilde
Barbarers Klør? — Men siig mig, lad mig høre:
Er dette Liv, som her I skjænked mig,
Som denne Ven, der ved min Side staaer,
Mig forhen skjænkte, siig, er dette Liv
En byrdefuld Foræring, eller ikke? —
I tier? O besvar mig! jeg bønfalder
Jer inderlig derom! fordølg mig ikke
Den rene Sandhed! giv mig den aldeles,
Fuldkommen, som den er! Ei mindste Sminke
Af Skaansel skjule mig dens sande Træk!
Ja skulde jeg af Rædsel selv forstenes,
Jeg dog betragte maa Medusas Hoved.
I veed det Baand, som mig til Livet bandt,
Det eneste, som end mig binder til det,

Siig mig — og I maa kunne sige det,
I maa det vide; det er ei tilfældigt,
Jeg eder derom spørger — er det Baand
Aldeles overskaaret, eller holder
Det fast endnu ved en og anden Traad?
Svar! giv mig Døden eller atter Livet!

Blinval.

Germeuil! jeg mærker, I befrygter Noget,
Som ei fandt Sted; saa Meget kan jeg sige,
Saa Meget jer forsikkre. Men forskaan mig
For flere Spørgsmaal. Hvad I frygter, det
Er ikke skeet; men hvad der skeete, kan I
Med Grund befrygte. Giv mig eders Haand;
Tilgiv hvad Deel jeg har i Ulykken;
Jeg gjerne med mit Liv erstatted den,
Ifald den stod til at erstatte.

Germeuil.

Ti!
Jeg har alt gjættet denne mørke Tale!
Og jeg besværger dig: udtal ei Ordet!
Det er for rædsomt; ved dets blotte Lyd
Forøges selv den grændseløse Rædsel,
Som dets Begreb opvækker i vor Sjæl.
Dæk venlig Askekrukken med et Slør,
Strø Blomster over Graven!

Blinval.

Ak, Germeuil!

Har I mig ei forstaaet?

Germeuil.

Jo, jo tilvisse!

Forstaan mig for din nærmere Forklaring!
O! jeg er hurtig af Begreb, jeg fatter
Den halv udtalte Mening, løser Gaader,
Som ere mindre lette. — Tag min Haand,
Ja, jeg tilgiver dig! Hvor kan jeg andet?
Forklarte Sjæl, din Nærhed sporer jeg!
Du luttrer til Forsoning dette Hjerte.

Blinval,
(afsides, medens han holder Germeuils Haand.)

Hvad skal jeg gjøre? skal jeg ham oplyse
Om hans Vildfarelse? Hvad er det Værste,
Død eller Vanvid?

Syvende Scene.

De Forrige. En Officeer.

Officeren.

Herr Blinval, I ventes
Ved Røverskibet, thi man fundet har
Ombord derpaa de største Kostbarheder,

Guld, Ædelstene, rede Penge. Kom,
Man ønsker jer Nærværelse.

Blinval (til Germeuil.)

Fat eder,
Og vent mig lidt; jeg har jer Meer at sige.

(Han gaaer med Officeren. Soldaterne følge.)

Ottende Scene.

Germeuil. Ali.

Germeuil.

Død er hun altsaa! Nu er Ordet nævnet!
O skrækkelige Tanke: hun er død!

Ali.

Nu har vor Skjæbnes Grumhed gjort os Begge
Til Ligemænd; nu har vi samme Sorg.

Germeuil.

Hvad gjør da du for at udholde Livet?
Lær mig hvad Kunst du bruger for at leve?
Hvor er den Brønd, hvorfra du Styrke henter?

Ali.

Min Ven, jeg havde troet, du vidste det;
Jeg haabede, du havde gjættet Kunsten,
Jeg bruger, kjendt den Brønd, hvoraf jeg øser.
Det Venskab er: Min Ven, det er dit Venskab!

Germeuil.

O, tilgiv, hvis jeg saaret har dit Hjerte!
Ja, kjære Ven, dit Raad det vil jeg følge;
Jeg leve vil for dig!

Ali.

Forlad mig ikke!
Jeg er en stakkels Ranke, fremmed her
I dette Clima; jeg forgaaer, hvis ikke
Jeg tør mig om din Stamme slynge.

Germeuil, (omfavnende ham.)

Bedste,
Eneste Ven! ja, lad os ved hinanden
For evig holde fast.

Ali.

I Liv og Død!

Germeuil.

Saa følg mig da, min Ven, til hine Steder!
See, uden Ophør stræbe mine Blikke
Og mine Tanker mod den Egn af Himlen
Hist ude. Hvorfor er hiint Verdenshjørne
For Oinene, for Sjælen en Magnet?
Hist ligger Saint-Hilaire. Jeg kan ei
Modstaae min Attraa: nei, jeg maa derhen.
Vil du den stakkels Pillegrim ledsage
Til Landet, det forjættede, som gjemmer

Hans Ønskers Støv og hans begravne Haab?
Du kjender ei det Væsen, som jeg dyrker;
Men har man ikke forhen seet en Maurer,
Af Venskab for en Christenhedens Ridder,
At følge ham paa Valfarten?

Ali.

Jeg følger.

Germeuil.

Velan, saa lad os vandre! Jeg maa kysse
Den Jord, som gjemmer hendes Been, og aande
Den Luft, som modtog hendes sidste Suk.
I Løvhytten, hvor hun mig første Gang
Sin Elskov tilstod, vil jeg knæle — knæle,
Som om det var for Alteret i Kirken! —
Kom, jeg har Hastværk! Veien er ei lang,
Og har vi Maalet naaet, kan vi jo hvile —
I Skygger af Cypres og Grædepile. (De gaae.)

Ved Stranden, ved Bjergcapellet.

Niende Scene.

Greven træder ind.

(Man hører Musik i Afstand.)

Greven.

Nu stod hun atter oppe ved Capellet.
Hun kan ei vente, til det Midnat er;

Ved Dagens Lys hun mønstrer Horizonten,
For alt iforveien at see det Skib,
Som hendes Taalmod har paa Prøve sat.....
Men tys! hvad er det for en Støi og Tummel?

(Seer ud.)

En Bryllupsprocession!.... Det er Colette,
Som gaaer med Birkedommeren til Kirken.....
Saa lad mig undflye! Hist jeg skjult, i Afstand,
Vil Øie holde med min Nattevandrer.

(Gaaer.)

Tiende Scene.

En landlig Bryllupsprocession træder ind. Musikanter aabne Toget; derefter komme Torcol, Colette, Cauchon, Victor og Bønderfolk. Colette og Cauchon have Hver en Bouquet i Brystet. Musiken holder op; Alle danne en Gruppe paa Scenen.

Cauchon.

Saa slaaer dog endelig din Lykkes Time,
O, næsten altfor salige Cauchon!
Snart glemmer du ved Elskovs Favnetag
Tvist, Klager, Stævninger, Processer, Alt,
Undtagen din tilbedede Colette. —
Men hvad er det? hvor er vi? her ved Stranden?
Nu vaagner jeg af Kjærlighedens Ruus,
Og seer til min Forundring, at jeg ikke
I Kirken staaer.

Torcol.

I veed, Herr Birkedommer,
Det er i Egnen en ældgammel Skik,
At alle Brudepar henvandre først
Til Bjergcapellet, før de gaae til Kirken.
De bede der til Helgenen, og lægge
Hver sin Bouquet som Offer paa hans Alter.

Cauchon.

Ah! det er sandt! Jeg husker ei fra Næsen
Til Munden, som man siger. Det er dig,
Ja dig, Colette, det er dig, din Strik,
Som faaer en agtbar Magistratsperson
Til reent at glemme sin Hukommelse.

Torcol.

Og naar man først har glemt Hukommelsen,
Saa staaer man Fare for at glemme Resten.

Cauchon (til Colette.)

Saa lad os da bestige dette Tempel.
Jeg veed, at Veien er lidt steil, men Amor
Vil jævne Høiden under vore Spor;
Han staaer og puffer til mig; snart jeg skyder
En saadan Fart, som gik det ned af Bakke.
Kom da, min Deilige!

(Da Colette gjør Modstand.)

Du ei behøver

At holde mig tilbage; vær du rolig,
Jeg brækker ei min Hals.

(Idet han vil drage hende med sig, møde de Nina, som standser dem.)

Ellevte Scene.

De Forrige. Nina. Strax efter: **Greven**, som holder sig skjult i Baggrunden.

Nina.

Hvor skal I hen?

Cauchon

(forskrækket, slipper Colette, springer tilside, og siger afsides.)

O vee! det kalder man uheldigt Varsel!
Den Gale skal os møde just paa Veien
Til vor Lyksalighed! Nu gaaer det galt,
Det er jeg bange for!

Nina.

Colette, siig da,
Hvor skal du hen?.... Saa tal!

Colette.

Ak, gode Frøken!
Til Bjergcapellet, for at bede der,
Og bringe min Bouquet.

Nina.

O min Colette,
Min gode Pige! lad mig favne dig!

Din Lykke deler jeg, thi du — det veed jeg —
Du deler ogsaa min. Du var mig tro;
Du fulgte mig saa tidt ved Midnatstund
Til Bjergcapellet, bad til Stedets Helgen
For mig og for min Lykke. Nu skal jeg
Ledsage dig derhen, og gjøre Bønner
For dig, Colette!

Cauchon (afsides.)

Saa! det mangled kun!
Nu har den Gale faaet os rigtig fat!

Nina.

Men hvorfor seer du saa bedrøvet ud?
O! jeg skal være glad den Dag, jeg vandrer
Med ham, jeg elsker, op til Bjergcapellet,
Og lægger min Bouquet for Helgnens Alter.
Vær glad, min gode Pige!.... Victor, kom,
Lad mig forene jer!

(Hun lægger Victor og Colettes Hænder sammen.)

Cauchon (afsides.)

Saa! Nu begynde
De rette Løier!

Torcol
(med Forlegenhed, til Nina.)

Undskyld, naadige Frøken!
I tager feil af Brudgommen.

Cauchon.

Saa gaaer det,

Naar gale Mennesker vil præsidere

Ved Høitiden.

Nina (til Torcol.)

Hvad mener du dermed?

Troer du, jeg kjender Victor ei?

Torcol.

Men Victor

Er ikke Brudgommen.

Nina.

Hvem er det da?

Torcol (pegende paa Cauchon.)

Herr Birkedommeren.

Nina.

Ha! det er sandt!

Nu kan jeg huske det!

(Hun betænker sig et Øieblik; derpaa vender hun sig pludselig til Torcol.)

Nei, gjør det ikke!

Lad ei din Datter tvinges! Er du Fader,

Saa hav en Faders Hjerte!

(Hun lægger Haanden paa sit Hjerte.)

O det smerter,

Det smerter dybt at miste Den, man elsker!

(Hun bliver staaende lidt i denne Stilling. Pludselig til Torcol.)

Nei, gjør det ikke, du kan ikke vide,
Hvad Følger det kan have....
Men jeg seer nok,
Det er din Spøg; du mener ei dermed;
Du Fader er, og føler som en Fader.
Glæd dig, Colette! Det er ei Enhver,
Som har en kjærlig Fader!
(Til Victor og Colette, idet hun tager dem i Haanden.)
Mine Venner!
Jeg gaaer iforveien til Bjergcapellet,
Og venter jer. Jeg til den fromme Helgen
Vil bede varmt for eders Lykke.
(Hun gaaer.)

Tolvte Scene.

De Forrige, undtagen Nina.

Cauchon,
(idet han vil skille Victor fra Colette.)
Victor!
Afveien! Vig nu Pladsen for den Rette!
Comedien er ude.

Greven,
(idet han pludselig træder frem, og tager Victor og Colette i Haanden.)
Kjære Børn!
I skal ei skilles; jeg forener jer.

Cauchon.

Hvordan?

Torcol.

Herr Greven!

Greven.

See, Torcol, din Datter
Bedrøvet vandre til en Glædesfest!
Og Victor? Kan hans Sorg ei røre dig?
Et Ord af dig, og Begge vorde glade.
Man Sandheden erfare skal af Børn
Og af Vanvittige. Her lød en Stemme....
O! hørte du den ei?.... Den var prophetisk!
Forstod du ei dens Ord?.... O jeg forstod dem!
Og for din egen Skyld jeg raader dig,
Jeg beder: lad ei disse Hjerter skilles!

Cauchon (afsides.)

Nu troer jeg, Greven selv er fra Forstanden.

Torcol.

I veed, Herr Greve, Birkedommeren
Mit Løfte har.

Greven.

Men ei din Datters Løfte.

Torcol.

Han desforuden er en holden Mand,
Men Victor derimod....

Greven.

Jeg Victor giver

I Medgift hvad der mangler ham.

Victor (i største Glæde.)

Herr Greve!

Colette.

Min anden Fader!

Torcol,

(puffende til Colette, afsides.)

Skam dig! siig: min første!

En Mand som Greven er ei Nummer to.

Victor (omfavnende Colette.)

Colette! du er min!

Colette.

O tør jeg troe det?

Cauchon.

Men Gud bevares....

Torcol (til Cauchon.)

Stille! lad mig tale!

Cauchon.

Saa tal, men tal fornuftigt!

Torcol (til Greven.)

Som jeg mærker,

Er det Herr Grevens Alvor.... Det forstaaer sig,

At naar mit høie Herskab ønsker Noget

Er det min Pligt at rette mig derefter....
Saavidt som muligt. Altsaa, naar I troer,
At det er saadan bedst.... velan, lad gaae!

Cauchon (til Torcol.)

Men er I fra Forstanden?

Torcol.

Lad mig tale!
Jeg er ei færdig.

Greven,
(tagende Victor og Colette i Haanden.)

Altsaa, kjære Børn,
Gaaer nu til Bjergcapellet, hvor min Datter
Jer venter.

Victor.

Men Colette! jeg har ingen
Bouquet... hvad skal jeg gjøre?

Torcol.

Muligviis
Herr Birkedommeren jer laaner sin.

Cauchon.

For Djævlen! var det Resten af jer Tale?

Colette.

Jeg dele kan med Victor min Bouquet,
Det bringer bedre Lykke.

Greven.

Kommer da!
(Greven gaaer, fulgt af Victor og Colette.)

Trettende Scene.

Torcol. Cauchon. Brudefølget.

Torcol.

Hør, lad mig nu forklare jer....

Cauchon.

For Fanden!

Det er for silde nu med jer Forklaring!
Men troer I, jeg vil være Nar for jer?
Jeg blæser jer et Stykke! Jeg kan sagtens
En Pige faae, saa god som jeres Datter.

Torcol.

Men naar jeg ikke komme maa til Orde,
Saa kan jeg Intet jer forklare.

Cauchon.

Hvorfor

Har I paa rette Tid ei talt? Nu bryder
Jeg mig kun lidt om jeres Passiar....
See Bønderne, som grine mig i Skjægget!
Jeg staaer her som en Nar! Hu! jeg forgaaer
Af Ærgrelse!.... Nu veed jeg, hvad jeg gjør:
Jeg gaaer til Ferney; Reisen er ei lang;
Der boer den største Philosoph i Frankrig,
Og Kammerjunker hos Hans Majestæt,
Herr de Voltaire; jeg til ham betroer mig.
Han til mit Forsvar skrive vil en Bog....

Endskjøndt.... jeg veed dog ei.... han er ei høflig;
Han kom for nylig hist igjennem Byen,
Men da jeg ham imøde gik, og raabte:
"O store Mand!" han svarte: "Dosmer, ti!" —
Det var ei høfligt.... Men hvad gjør jeg da?....
Ja for det Første vil jeg gaae min Vei. (Gaaer.)

(Man har imidlertid seet Victor og Colette, fulgte af Nina, komme frem ved Capellet, hvor de knæle for Helgenbilledet. Victor og Colette foran, Nina bagved.)

Fjortende Scene.

Torcol og Brudefølget (paa Scenen.) Victor, Colette, Nina (ved Capellet.)

Torcol (afsides.)

Nu har jeg gjort ham vred! Det er dog slemt!
En Birkedommer er jo dog en Mand,
Med hvem man ikke gjerne bryder Venskab.
Men det forstaaer sig, naar Herr Greven vil det....
Ham skylder jeg at lyde blindt; det burde
Cauchon dog indsee. Men han blev saa hidsig,
Jeg fik ei Lov at sige mine Grunde.

(Victor og Colette lægge deres Bouquetter ved Alteret, og reise sig; Nina reiser sig med det Samme; de gaae alle Tre bort.)

Torcol (til Brudefølget.)

Nu vandrer Brudeparret bort! Nu lad os

Ved Nedgangen fra Bjerget hente dem,
Og følge dem i Procession til Kirken.

(Torcol og Brudefølget gaae ud paa den Side, hvor Capellet ligger. Udenfor hører man Musiken begynde; den bliver svagere og svagere, til Tegn paa, at Toget fjerner sig.)

Femtende Scene.

Germeuil og Ali træde ind fra den modsatte Side.

Germeuil.

En Bryllupsprocession, saavidt jeg seer?

Ali.

Det er anseelig, Følget er jo stort.

Germeuil.

Den kommer fra Capellet, kan jeg tænke;
Thi Brudeskarer vandre først derhen,
Før de til Kirken gaae. Hvor tidt, hvor ofte
Om dette Sted min Phantasie har svævet,
Og mig i søde Drømme foregjøglet
Den lykkelige Stund, naar her jeg skulde
Med Nina knæle!

Ali.

Husker du, Germeuil,
Jeg saae dig første Gang paa dette Sted?
Her var det, hvor jeg steg iland med Muley.

Cauchon.

Hvordan?

Torcol.

Herr Greven!

Greven.

See, Torcol, din Datter
Bedrøvet vandre til en Glædesfest!
Og Victor? Kan hans Sorg ei røre dig?
Et Ord af dig, og Begge vorde glade.
Man Sandheden erfare skal af Børn
Og af Vanvittige. Her lød en Stemme....
O! hørte du den ei?.... Den var prophetisk!
Forstod du ei dens Ord?.... O jeg forstod dem!
Og for din egen Skyld jeg raader dig,
Jeg beder: lad ei disse Hjerter skilles!

Cauchon (afsides.)

Nu troer jeg, Greven selv er fra Forstanden.

Torcol.

I veed, Herr Greve, Birkedommeren
Mit Løfte har.

Greven.

Men ei din Datters Løfte.

Torcol.

Han desforuden er en holden Mand,
Men Victor derimod....

Greven.

Jeg Victor giver

I Medgift hvad der mangler ham.

Victor (i største Glæde.)

Herr Greve!

Colette.

Min anden Fader!

Torcol,

(puffende til Colette, afsides.)

Skam dig! siig: min første!

En Mand som Greven er ei Nummer to.

Victor (omfavnende Colette.)

Colette! du er min!

Colette.

O tør jeg troe det?

Cauchon.

Men Gud bevares....

Torcol (til Cauchon.)

Stille! lad mig tale!

Cauchon.

Saa tal, men tal fornuftigt!

Torcol (til Greven.)

Som jeg mærker,

Er det Herr Grevens Alvor... Det forstaaer sig,

At, naar mit høie Herskab ønsker Noget,

Er det min Pligt at rette mig derefter....
Saavidt som muligt. Altsaa, naar I troer,
At det er saadan bedst.... velan, lad gaae!

Cauchon (til Torcol.)

Men er I fra Forstanden?

Torcol.

Lad mig tale!
Jeg er ei færdig.

Greven,
(tagende Victor og Colette i Haanden.)

Altsaa, kjære Børn,
Gaar nu til Bjergcapellet; hvor min Datter
Jer venter.

Victor.

Men Colette! jeg har ingen
Bouquet; hvad skal jeg gjøre?

Torcol.

Muligviis
Herr Birkedommeren jer laaner sin.

Cauchon.

For Djævlen! var det Resten af jer Tale?

Colette.

Jeg dele kan med Victor min Bouquet,
Det bringer bedre Lykke.

Greven.

Kommer da!
(Greven gaaer, fulgt af Victor og Colette.)

Trettende Scene.

Torcol. Cauchon. Brudefølget.

Torcol.

Hør, lad mig nu forklare jer....

Cauchon.

For Fanden!

Det er for silde nu med jer Forklaring!
Men troer I, jeg vil være Nar for jer?
Jeg blæser jer et Stykke! Jeg kan sagtens
En Pige faae, saa god som jeres Datter.

Torcol.

Men naar jeg ikke komme maa til Orde,
Saa kan jeg Intet jer forklare.

Cauchon.

Hvorfor

Har I paa rette Tid ei talt? Nu bryder
Jeg mig kun lidt om jeres Passiar....
See Bønderne, som grine mig i Skjægget!
Jeg staaer her som en Nar! Hu! jeg forgaaer
Af Ærgrelse!.... Nu veed jeg, hvad jeg gjør:
Jeg gaaer til Ferney; Reisen er ei lang;
Der boer den største Philosoph i Frankrig,
Og Kammerjunker hos Hans Majestæt,
Herr de Voltaire; jeg til ham betroer mig.
Han til mit Forsvar skrive vil en Bog....

Endskjøndt.... jeg veed dog ei.... han er ei høflig;
Han kom for nylig hist igjennem Byen,
Men da jeg ham imøde gik, og raabte:
"O store Mand!" han svarte: "Dosmer, ti!" —
Det var ei høfligt.... Men hvad gjør jeg da?....
Ja for det Første vil jeg gaae min Vei. (Gaaer.)

(Man har imidlertid seet Victor og Colette, fulgte af Nina, komme frem ved Capellet, hvor de knæle for Helgenbilledet. Victor og Colette foran, Nina bagved.)

Fjortende Scene.

Torcol og Brudefølget (paa Scenen.) Victor, Colette, Nina (ved Capellet.)

Torcol (affides.)

Nu har jeg gjort ham vred! Det er dog slemt!
En Birkedommer er jo dog en Mand,
Med hvem man ikke gjerne bryder Venskab.
Men det forstaaer sig, naar Herr Greven vil det....
Ham skylder jeg at lyde blindt; det burde
Cauchon dog indsee. Men han blev saa hidsig,
Jeg fik ei Lov at sige mine Grunde.

(Victor og Colette lægge deres Bouquetter ved Alteret, og reise sig; Nina reiser sig med det Samme; de gaae alle Tre bort.)

Torcol (til Brudefølget.)

Nu vandrer Brudeparret bort! Nu lad os

Ved Nedgangen fra Bjerget hente dem,
Og følge dem i Procession til Kirken.

(Torcol og Brudefølget gaae ud paa den Side, hvor Capellet ligger. Udenfor hører man Musiken begynde; den bliver svagere og svagere, til Tegn paa, at Toget fjerner sig.)

Femtende Scene.

Germeuil og Ali træde ind fra den modsatte Side.

Germeuil.

En Bryllupsprocession, saavidt jeg seer?

Ali.

Det er anseelig, Følget er jo stort.

Germeuil.

Den kommer fra Capellet, kan jeg tænke;
Thi Brudeskarer vandre først derhen,
Før de til Kirken gaae. Hvor tidt, hvor ofte
Om dette Sted min Phantasie har svævet,
Og mig i søde Drømme foregjøglet
Den lykkelige Stund, naar her jeg skulde
Med Nina knæle!

Ali.

Husker du, Germeuil,
Jeg saae dig første Gang paa dette Sted?
Her var det, hvor jeg steg iland med Muley.

Germeuil.

O ja! Det mindste Spor paa disse Steder
Til kjære Minder leder mine Tanker.

Sextende Scene.

De Forrige. Nina træder atter frem ved Capellet, og seer ud over Søen.

Ali.

Men see! Der staaer en Pige hist paa Toppen
Af Bjerget! Hvor hun stirrer ud paa Søen!

Germeuil.

O Himmel! — Ali!....

(Han staaer vaklende, og er nær ved at falde. Ali holder paa ham.)

Var det ingen Drøm?

(Han seer op til Capellet; da hans Øine anden Gang falde paa Nina, iler han hen ved Foden af Bjerget.

O Nina! lever du, min evig Elskte!

Nina,

(betragtende ham stivt og ubevægeligt.)

Besynderligt! det Ansigt kjender jeg.

Germeuil.

Jeg havde troet, o Nina, du var død.
Jeg kom hertil, for paa din Grav at knæle —
O Himmel! og jeg levende dig skuer!

Nina.

Den Røst er mig bekjendt, den gaaer til Hjertet.

Germeuil.

Forstaaer du ei, min Elskte, hvad jeg siger?
Du hører ei mit Ord? Hvi skal det volde,
Det haarde Fjeld vort Favnetag forhindre?
Jeg iler til dig op!

Nina (hurtig.)

Nei, nei! bliv nede!

Germeuil.

Du flyer mig, Nina!

Nina.

Nei, jeg flyer dig ikke;
Nei, tvertimod, jeg seer ret gjerne paa dig.
Dernede staaer du jo saa godt.

Germeuil.

Min Gud!
Med hvilken Kulde svarer du din Ven!
Siig, elsker du mig ikke meer?

Nina.

Om Elskov
Du taler? Veed du da, hvad Elskov er?

Germeuil.

Nei, hvis du spørge kan, saa har jeg glemt det!

Nina.

Du har din Lærdom glemt? Saa gak i Skole.

I Skolen i vor Løvhytte... forstaaer du?
Hvad der du lærer, vil du aldrig glemme.

Germeuil.

Den kolde Spot, hvormed du mig behandler,
Er grusom, og i Sandhed ei fortjent.
Siig mig, med Alvor, som det sømmer sig
I denne saa lidt spøgefulde Time,
At du har alt en Brudgom. Siig mig det
Reent ud, men leg ei med min bittre Smerte.

Nina.

Ak nu! det kan jeg gjerne sige dig.
Jeg troede, du og hele Verden vidste,
At jeg en Brudgom har. Hvis du vil see ham,
Saa bliv! Han kommer for at hente mig.

Germeuil.

Farvel! saa vil jeg gaae.

Nina.

Det haster ikke;
Han kommer først ved Midnat.

Germeuil.

Først ved Midnat?

Nina.

Nei, ikke før; men det er ganske sikkert.

Germeuil.

Jeg tvivler ei derpaa.

Nina.

Kan du mig sige,
Hvad Klokken er? Mit Uhr for langsomt gaaer,
Bestandig gaaer mit Uhr for langsomt.

Germeuil.

Solen
Er ved sin Nedgang. Tre til fire Timer
Er end til Midnat.

Nina.

Tre til fire Timer!
Saa længe! Bliv da her imidlertid!
Mig synes, Tiden gaaer lidt mere hurtig,
Naar dig jeg seer. Dit Ansigt og din Stemme
Opvækker i min Sjæl jeg veed ei hvilke
Forglemte Tanker, underlige Drømme.

Germeuil.

Ja saa? Det forekommer ogsaa mig,
Som om jeg havde seet dit Ansigt forhen,
Din Stemme hørt. Ja, i Særdeleshed
Det egne Blik af dine smukke Øine
Er mig forunderlig bekjendt. Maaskee jeg
Engang i Drømme har — jeg ved ei naar —
Et Væsen seet, som havde Lighed med dig.

Nina.

Ei sandt? Den samme Følelse har jeg,

Er det min Pligt at rette mig derefter....
Saavidt som muligt. Altsaa, naar I troer,
At det er saadan bedst.... velan, lad gaae!

Cauchon (til Torcol.)

Men er I fra Forstanden?

Torcol.

Lad mig tale!
Jeg er ei færdig.

Greven,
(tagende Victor og Colette i Haanden.)

Altsaa, kjære Børn,
Gaar nu til Bjergcapellet, hvor min Datter
Jer venter.

Victor.

Men Colette! jeg har ingen
Bouquet; hvad skal jeg gjøre?

Torcol.

Muligviis
Herr Birkedommeren jer laaner sin.

Cauchon.

For Djævlen! var det Resten af jer Tale?

Colette.

Jeg dele kan med Victor min Bouquet,
Det bringer bedre Lykke.

Greven.

Kommer da!
(Greven gaaer, fulgt af Victor og Colette.)

Trettende Scene.

Torcol. Cauchon. Brudefølget.

Torcol.

Hør, lad mig nu forklare jer....

Cauchon.

For Fanden!
Det er for silde nu med jer Forklaring!
Men troer I, jeg vil være Nar for jer?
Jeg blæser jer et Stykke! Jeg kan sagtens
En Pige faae, saa god som jeres Datter.

Torcol.

Men naar jeg ikke komme maa til Orde,
Saa kan jeg Intet jer forklare.

Cauchon.

Hvorfor
Har I paa rette Tid ei talt? Nu bryder
Jeg mig kun lidt om jeres Passiar....
See Bønderne, som grine mig i Skjægget!
Jeg staaer her som en Nar! Hu! jeg forgaaer
Af Ærgrelse!.... Nu veed jeg, hvad jeg gjør:
Jeg gaaer til Ferney; Reisen er ei lang;
Der boer den største Philosoph i Frankrig,
Og Kammerjunker hos Hans Majestæt,
Herr de Voltaire; jeg til ham betroer mig.
Han til mit Forsvar skrive vil en Bog....

Endskjøndt.... jeg veed dog ei.... han er ei høflig;
Han kom for nylig hist igjennem Byen,
Men da jeg ham imøde gik, og raabte:
"O store Mand!" han svarte: "Dosmer, ti!" —
Det var ei høfligt.... Men hvad gjør jeg da?....
Ja for det Første vil jeg gaae min Vei. (Gaaer.)

(Man har imidlertid seet Victor og Colette, fulgte af Nina, komme frem ved Capellet, hvor de knæle for Helgenbilledet. Victor og Colette foran, Nina bagved.)

Fjortende Scene.

Torcol og **Brudefølget** (paa Scenen.) **Victor, Colette, Nina** (ved Capellet.)

Torcol (afsides.)

Nu har jeg gjort ham vred! Det er dog slemt!
En Birkedommer er jo dog en Mand,
Med hvem man ikke gjerne bryder Venskab.
Men det forstaaer sig, naar Herr Greven vil det....
Ham skylder jeg at lyde blindt; det burde
Cauchon dog indsee. Men han blev saa hidsig,
Jeg fik ei Lov at sige mine Grunde.

(Victor og Colette lægge deres Bouquetter ved Alteret, og reise sig; Nina reiser sig med det Samme; de gaae alle Tre bort.)

Torcol (til Brudefølget.)

Nu vandrer Brudeparret bort! Nu lad os

Ved Nedgangen fra Bjerget hente dem,
Og følge dem i Procession til Kirken.

(Torcol og Brudefølget gaae ud paa den Side, hvor Capellet ligger. Udenfor hører man Musiken begynde; den bliver svagere og svagere, til Tegn paa, at Toget fjerner sig.)

Femtende Scene.

Germeuil og Ali træde ind fra den modsatte Side.

Germeuil.

En Bryllupsprocession, saavidt jeg seer?

Ali.

Det er anseelig, Følget er jo stort.

Germeuil.

Den kommer fra Capellet, kan jeg tænke;
Thi Brudeskarer vandre først derhen,
Før de til Kirken gaae. Hvor tidt, hvor ofte
Om dette Sted min Phantasie har svævet,
Og mig i søde Drømme foregjøglet
Den lykkelige Stund, naar her jeg skulde
Med Nina knæle!

Ali.

Husker du, Germeuil,
Jeg saae dig første Gang paa dette Sted?
Her var det, hvor jeg steg iland med Muley.

Germeuil.

O ja! Det mindste Spor paa disse Steder
Til kjære Minder leder mine Tanker.

Sextende Scene.

De Forrige. Nina træder atter frem ved Capellet, og seer ud over Søen.

Ali.

Men see! Der staaer en Pige hist paa Toppen
Af Bjerget! Hvor hun stirrer ud paa Søen!

Germeuil.

O Himmel! — Ali!....

(Han staaer vaklende, og er nær ved at falde. Ali holder paa ham.)

Var det ingen Drøm?

(Han seer op til Capellet; da hans Øine anden Gang falde paa Nina, iler han hen ved Foden af Bjerget.

O Nina! lever du, min evig Elskte!

Nina,

(betragtende ham stivt og ubevægeligt.)

Besynderligt! det Ansigt kjender jeg.

Germeuil.

Jeg havde troet, o Nina, du var død.
Jeg kom hertil, for paa din Grav at knæle —
O Himmel! og jeg levende dig skuer!

Nina.

Den Røst er mig bekjendt, den gaaer til Hjertet.

Germeuil.

Forstaaer du ei, min Elskte, hvad jeg siger?
Du hører ei mit Ord? Hvi skal det kolde,
Det haarde Fjeld vort Favnetag forhindre?
Jeg iler til dig op!

Nina (hurtig.)

Nei, nei! bliv nede!

Germeuil.

Du flyer mig, Nina!

Nina.

Nei, jeg flyer dig ikke;
Nei, tvertimod, jeg seer ret gjerne paa dig.
Dernede staaer du jo saa godt.

Germeuil.

Min Gud!
Med hvilken Kulde svarer du din Ven!
Siig, elsker du mig ikke meer?

Nina.

Om Elskov
Du taler? Veed du da, hvad Elskov er?

Germeuil.

Nei, hvis du spørge kan, saa har jeg glemt det!

Nina.

Du har din Lærdom glemt? Saa gak i Skole.

I Skolen i vor Løvhytte... forstaaer du?
Hvad vi du lærer, vil du aldrig glemme.

Germeuil.

Den kolde Spot, hvormed du mig behandler,
Er grusom, og i Sandhed ei fortjent.
Siig mig, med Alvor, som det sømmer sig
I denne saa lidt spøgefulde Time,
At du har alt en Brudgom. Siig mig det
Reent ud, men leg ei med min bittre Smerte.

Nina.

Ah nu! det kan jeg gjerne sige dig.
Jeg troede, du og hele Verden vidste,
At jeg en Brudgom har. Hvis du vil see ham,
Saa bliv! Han kommer for at hente mig.

Germeuil.

Farvel! saa vil jeg gaae.

Nina.

Det haster ikke;
Han kommer først ved Midnat.

Germeuil.

Først ved Midnat?

Nina.

Nei, ikke før; men det er ganske sikkert.

Germeuil.

Jeg tvivler ei derpaa.

Nina.

Kan du mig sige,
Hvad Klokken er? Mit Uhr for langsomt gaaer,
Bestandig gaaer mit Uhr for langsomt.

Germeuil.

Solen
Er ved sin Nedgang. Tre til fire Timer
Er end til Midnat.

Nina.

Tre til fire Timer!
Saa længe! Bliv da her imidlertid!
Mig synes, Tiden gaaer lidt mere hurtig,
Naar dig jeg seer. Dit Ansigt og din Stemme
Opvækker i min Sjæl jeg veed ei hvilke
Forglemte Tanker, underlige Drømme.

Germeuil.

Ja saa? Det forekommer ogsaa mig,
Som om jeg havde seet dit Ansigt forhen,
Din Stemme hørt. Ja, i Særdeleshed
Det egne Blik af dine smukke Øine
Er mig forunderlig bekjendt. Maaskee jeg
Engang i Drømme har — jeg ved ei naar —
Et Væsen seet, som havde Lighed med dig.

Nina.

Ei sandt? Den samme Følelse har jeg,

Ganske den samme! Det er underligt. —
— Hør, veed du hvad? jeg kan godt lide dig.

Germeuil.

Nei, det er ei til at udholde længer!
Din Spot er alt for djævelsk, den er hentet
Fra Helveds egen Afgrund. Er da Samqvem
Imellem Satan og en Engel mulig?

Nina.

Han bliver vred! jeg veed ei ret, hvorfor.
Han gjør mig bange. Lad mig tage Flugten!
(Hun iler bort.)

Syttende Scene.

Germeuil. Ali.

Germeuil.

Er jeg da vaagen? har jeg ikke drømt?
Er Nina død? Nei. — Lever hun? Hun lever,
Men som en Andens Brud. — Vel! hertil kan jeg
Min grændseløse Ulykke begribe! —
Men nu! hun spotter mig? leer ad min Smerte? —
Her først begynder Mørket. Nei, jeg bør ei
Troe hvad jeg saae; paa hvad jeg hørte, bygge.
Hun elsker mig ei meer? — den Ting er mulig.
Hun har en Anden ægtet? — det kan være.
Men lystig hun mit Hjerte sønderriver?

Med djævelsk Spotten af min arme Troskab?
Med Helveds Latter over min Fortvivlen?
Det er umuligt! Ja, trods alle Sandser,
Erklærer min Fornuft: det er umuligt!

(Han bliver staaende i en grublende Stilling, med Hænderne for Øinene.)

Attende Scene.

De Forrige. Greven.

Greven.

Nu gaaer hun ned fra Bjerget; jeg maa skjule
Mig her, for at hun ei skal møde mig.

(Seer Germeuil og Ali.)

Hvad er vel det for Fremmede?

(Idet Germeuil vender sig mod Greven.)

Min Gud!

Germeuil!

Germeuil.

Det er mig selv.

Greven.

Du lever!

(Han iler hen, og kaster sig i hans Arme, i den største Lidenskab.)

O, lad mig holde dig for evig fast!
Lad dette sorgbetyngte Hoved støtte
Sig til din kjære Skulder! Græd med mig,
Og lad os græde begge To, som Børn!

Germeuil.

Herr Greve! Favner I mig ømt og kjærligt?
Jeg havde troet jer vred og opbragt paa mig.

Greven.

Nei, nei, Germeuil! jeg trænger til dit Venskab.
(Han slipper ham, og betragter ham stivt.)
Ulykkelige! hvilket Underværk
Har frelst dit Liv?

Germeuil (pegende paa Ali.)

Der staaer min Redningsmand. —
Hvi kalder I mig en Ulykkelig?
(Greven vil svare, men holder inde.)
O, det er ei nødvendigt, det at sige!
Jeg skaaner jer for Svaret — thi jeg veed det.

Greven.

Du veed det?

Germeuil.

Ja, hun har en Anden ægtet!

Greven.

Nei, nei, Germeuil!

Germeuil.

Hvorledes? I det nægter?
Men har jeg ikke selv....

Greven.

Nei, nei, hun bindes
Ved intet Baand, hun elsker dig allene.

Germeuil.

Herr Greve, jeg forstaaer ei eders Tale.
Troer I, jeg være kan ulykkelig,
Naar Nina har sin Frihed, og mig elsker?

Greven.

Germeuil! der gives meer end een Ulykke!

Germeuil.

Det Ord, som I har sagt mig, indeholder
Den hele Lykke som min Sjæl kan attraae;
Alt er deri, og Intet udenfor.

Greven.

For sildigt kommer du tilbage, Søn!
Han, som har frelst dit Liv, har ilde tjent dig.
Ønsk, at du ikke stod her levende,
Men at de salte Havets Bølger skylled
Høit op paa Stranden dine hvide Knokler!

Germeuil.

Hvad mener I? I faaer mig til at skjælve!
Hvad Ondt kan være hændet?

(Greven seer taus ned paa Jorden.)

Ha! der hviler

Et rædsomt Slør paa Alt hvad mig omgiver.
Før saae jeg Nina...

Greven.

Du har hende seet!

Germeuil.

Hun stod paa Bjerget oppe ved Capellet;
Hun stirrede saa vildt, saa fremmed paa mig...
Som om hun neppe kjendte mig.

Greven.

O Gud!

Germeuil.

Er jeg da saa forandret? Har min Sorg
Mig gjort ukjendelig?

Greven.

Ti, ti, min Søn!

Germeuil.

Hun sagde mig, at hun sin Brudgom vented
Ved Midnat; at hun som en Drøm mig husked;
Det var, som om hun spotted mig... Jo mere
Jeg hendes Ord og Adfærd overveier,
Desmeer besynderlige synes de,
Forvirrede...

Greven.

Søn, du har nævnet Ordet!

Germeuil.

Hvordan? hvad har jeg sagt? At Ninas Tale
Og Adfærd var besynderlig — forvirret —
Min Gud! Forvirret, har jeg sagt, forvirret!
Siig, var det Ordet? var det Ordet? siig!

(Greven skjuler sit Ansigt i sine Hænder.)

Barbar! det er dit Værk! Du, du har myrdet
Det ædleste blandt alle Jordens Væsner!
Nu gaaer dets blege Gjenfærd om, og spøger,
Til Skræk for alle Levende. De Tanker,
Som speiled nys Fornuftens klare Billed,
Dem har du mærket nu med Vanvids Stempel.
Det Uhrværk, hvori alle Hjul og Kjeder
Indgreb til een, harmonisk, lige Gang,
Beregnet af den evighøie Mester,
Det har du fra hinanden skilt, og kastet
Tilsammen, uden Orden, Fjer og Skruer.
Kun Uroen deri, det ædle Hjerte,
Den har du ei formaaet at knuse; stedse
Den slaaer de vante Slag, men Viseren
Henpeger vildsom paa forkeerte Timer.
Jeg kræver dig til Ansvar for Guds Domstol.
Den Evige, som hersker over Stjerner,
Som skabte dem og hende, mig og dig,

Et rædsomt Slør paa Alt hvad mig omgiver.
Før saae jeg Nina...

Greven.

Du har hende seet!

Germeuil.

Hun stod paa Bjerget oppe ved Capellet;
Hun stirrede saa vildt, saa fremmed paa mig...
Som om hun neppe kjendte mig.

Greven.

O Gud!

Germeuil.

Er jeg da saa forandret? Har min Sorg
Mig gjort ukjendelig?

Greven.

Ti, ti, min Søn!

Germeuil.

Hun sagde mig, at hun sin Brudgom vented
Ved Midnat; at hun som en Drøm mig huskede;
Det var, som om hun spotted mig... Jo mere
Jeg hendes Ord og Adfærd overveier,
Desmeer besynderlige synes de,
Forvirrede...

Greven.

Søn, du har nævnet Ordet!

Germeuil.

Hvordan? hvad har jeg sagt? At Ninas Tale
Og Adfærd var besynderlig — forvirret —
Min Gud! Forvirret, har jeg sagt, forvirret!
Siig, var det Ordet? var det Ordet? siig!

(Greven skjuler sit Ansigt i sine Hænder.)

Barbar! det er dit Værk! Du, du har myrdet
Det ædleste blandt alle Jordens Væsner!
Nu gaaer dets blege Gjenfærd om, og spøger,
Til Skræk for alle Levende. De Tanker,
Som speiled nys Fornuftens klare Billed,
Dem har du mærket nu med Vanvids Stempel.
Det Uhrværk, hvori alle Hjul og Kjeder
Indgreb til een, harmonisk, lige Gang,
Beregnet af den evighøie Mester,
Det har du fra hinanden skilt, og kastet
Tilsammen, uden Orden, Fjer og Skruer.
Kun Uroen deri, det ædle Hjerte,
Den har du ei formaaet at knuse; stedse
Den slaaer de vante Slag, men Viseren
Henpeger vildsom paa forkeerte Timer.
Jeg kræver dig til Ansvar for Guds Domstol.
Den Evige, som hersker over Stjerner,
Som skabte dem og hende, mig og dig,

Skal dømme dig, fordi du sønderslog
Det bedste Værk, som udgik fra hans Haand.

Greven.

Ras ud! Naar du har endt, vil jeg dig svare.
Du sønderslog din Skabers bedste Værk,
Du ikke jeg. Hvis ei hun havde kjendt dig,
Hun havde levet brødefri, uskyldig,
Og sund paa Sjælen, som paa Legemet.
Du er den Første, som har plantet Spiren
Til Vanvid i den forhen klare Sjæl.
Ved Helvedes Forførelser du døved
Fornuftens Røst, som hun bestandig adlød.
Du løsnede Naturens faste Baand
Imellem Faderen og Barnet. Hun,
For hvem jeg forhen var saa kjær, som Livet,
Hun glemte mig for dig, hun vilde flygte
Bort fra mig, hemmelig, og overlade
Mig til den bittre Sorg. Det var det første,
Det allerførste Vanvid, som hun yttred.
Men Dette var ei nok. For fuldelig
At krone Værket, saa begik du Selvmord,
Forbudt af Himlens og af Jordens Love.
Og du tør fremstaae for mig, og mig kræve
Til Ansvar for Retfærdighedens Throne? —
Forsvar dig selv, naar Dommen kalder dig! —

Hvis jeg har feilet — store Gud, som skuer
Hver Synders Hjerte! du allene veed,
Hvad Feilen mig har kostet! Dine Stjerner
Fra Nattens Hvælving have seet min Graad,
Naar snart jeg søvnløs vælted mig paa Leiet,
Snart iilte til det sørgelige Møde,
Min elskte Nattevandrer mig bestemte.
Alt forhen var mit Hoved graanet; derfor
Har denne Sorg ei klædt mig i sit Sølvmor.
Evige Dommer! du har straffet mig!
Tungt har jeg paa min Isse følt din Haand!
Skal da tillige Mennesker, som jeg,
Svage, som jeg, mig afskye, mig forbande?
Skal han, hos hvem min Anger søgte Fristed,
Han, i hvis Favn mit Øie vilde græde,
Han, ved hvis Barm mit Hoved vilde hvile,
Skal ogsaa han forskyde mig!

Germeuil,
(kastende sig ned for hans Fødder.)
Min Fader!
Hvad har jeg sagt? O lad det være glemt!

Greven
(reiser ham op med Venlighed.)
Germeuil! Bebreidelsernes vrede Time

Bør aldrig slaae for os! Vi trænge Begge
Gjensidig til hinandens Trøst. Saa lad os
Da holde sammen! lad os dele Sorgen
Og Trøsten med hinanden!

Germeuil.

O min Fader!

Ali, (trædende imellem dem.)

Lad og den stakkels Ali dele dem!

Femte Act.

Slotshaven.

Ligesom i første Act. I Løvhytten hænger en Blomsterkrands.

Første Scene.

Generalen og Blinval træde ind ad Gitterporten.

Generalen.

Med Bæven jeg betræder dette Sted.

Blinval.

Af Frygt jeg skjælver for at møde Nogen.

Generalen.

Fast mod min Villie staaer jeg atter her -
Paa denne Plet, hvor i det aarle Foraar
Man modtog os med Jubel, med Musik
Og Blomsterkrandse. Nu er Alt forandret.
Ei mere man sig trænger os imøde,
Det muntre Jagthorn lyder ikke længer....

Blinval,
(pegende paa Gitterporten.)

Endnu dog ere Krandsene tilbage.

Generalen.

Ja, see, de hænge der endnu! men Solen
Den stærke Sommersol har dem forbrændt.

Blinval.

Saadan fortære stærke Lidenskaber
Det unge, friske, haabefulde Liv.

Generalen.

End har os Ingen seet. Endnu vi kunne
Tilbage gaae til Vognen, vi lod holde,
Flye fra det Sted, hvis Nærhed os forførte,
Rask ile til Marseilles Havn, og vente
Den første Vind, som bringer til Neapel.

Blinval.

Det er for seent at tage den Beslutning,
Thi see, Germeuil og Greven alt sig nærme.

(De trække sig lidt tilbage.)

Anden Scene.

De Forrige. Germeuil træder hurtig ind, fulgt af Greven.

Germeuil.

Nei, nei! jeg kan det ikke!

Greven.

Hør mig, Søn!

Germeuil.

Nei, lad mig flygte! hold mig ei tilbage!

Greven.

Du mig forlade vil!

Germeuil.

Men kan jeg Andet?
Kan jeg udholde, dagligen at see
Min Brud, som Drømmerske, som Nattevandrer,
At gaae mig kold forbi, med fremmed Mine,
Og ikke vækkes, naar jeg kalder hende?
Jeg er kun Menneske; mig gav Naturen
Ei Kæmpestyrke. Jeg vil eengang end,
Eengang og sidste Gang betragte hende,
Det kjære Lig, hiint Gjenfærd af min Lykke.
Saadan betragter man afsjælte Rester
Af Den, man elsket har, dem favner kjærlig
Eengang endnu, før Jordens Muld dem skjuler,
Og siger dem sit evige Farvel.
Men hurtig da fra Kirkegaarden flyer man —
Lad mig da flye, naar jeg har skuet hende
Eengang endnu! Hvor er, hvor kommer hun?

Greven.

Min Søn, dit Ønske kan jeg let opfylde:
Her Stedet er; om faa Minuter kommer
Hun med en Kurv med Blomster, sætter sig

I Løvhytten, og binder dig en Krands.
Saaledes gjør hun hver en Aften. Selv
Naar Regnen styrter ned i stærke Strømme,
Hun gaaer alligevel, og sanker Blomster,
Og binder Krandsen, bærer den til Stranden,
Naar Midnatstimen slaaer, men bringer den
Med skuffet Haab tilbage her til Stedet,
Og hænger den i Løvhytten derinde.
Hvor selsomt, at saa fiint et Legem seirer
I ulig Kamp med Elementers Vrede!
Og jeg, som og er svag, hvem Aldren tynger,
Jeg har bestandig hende fulgt. Os Begge
Betrygge, troer jeg, Sjælens Lidelser,
Saaledes, at vi Legemets forglemme.

Germeuil.

Hvor det bevæger mig at see det Sted,
Hvor Nina daglig kommer, hvor hun tænker
Paa sin Germeuil, og binder Krandse til ham!
Jeg troer at aande Luften, som hun aander;
Rundt er den opfyldt af de Hjertesukke,
Hvormed hun hilser Mindet af sin Ven.
Paa denne Bænk hver Aftenstund hun sidder,
Og kalder paa Germeuil! Der sad hun ogsaa,
Da første Gang af hendes hulde Læber

Tilstaaelsen jeg hørte. — See, der hænger
Den kjære Krands.

(Han tager den ned.)

Jeg tør vel tage den;
For mig er den jo flettet.

(Han betragter den.)

O hvor yndig!
Hvor simpel! hvor betydningsfuld! Den taler
Et Sprog til Hjertet, som kun Hjertet fatter.
Den er et yndigt Digt: de dunkle Ord,
Som Blomsten taler, har en Mesterinde
Forenet til en klar og hellig Mening.

(Han sætter sig paa Bænken i Lovhytten. Krandsen beholder han i Haanden.)

Greven.

Snart kommer hun. For mig er ingen Bliven.

(Han vender sig om, og seer Generalen og Blinval; han studser.)

Generalen

(iler hurtig hen til ham, og tager hans Haand.)

Jeg reiser til Neapel, som Gesandt.
Jeg gaaer over Marseilles Havn. Da Veien
Mig førte hid, saa kunde jeg min Attraa
Ei modstaae, blot ad Porten ind at titte,
For at erkyndige mig om jer Tilstand.

Greven, (efter at have fattet sig.)

I vil dog ikke gjøre mig Undskyldning

For jert Besøg? Jeg beder jer, følg med mig
Til Slottet op, og hviil jer efter Reisen.

Generalen.

Hvis det kun ikke var jer altfor ukjært...

Greven.

Kom!

(Til Blinval, som bliver tilbage.)

Herr Blinval, jeg beder jer, følg med!

(Han gaaer med Generalen; Blinval følger langsomt efter.)

Tredie Scene.

Germeuil i Løvhytten. Nina kommer med en Blomsterkurv.

Nina.

I Sandhed, jeg har aldrig havt saa smukke,
Saa sjeldent smukke Blomster. Disse Roser,
Dem sætter jeg i Midten; de betyde
Min Kjærlighed; den udgjør stedse Midten
Af mine Tanker. Om dem ordner jeg
Evighedsblomster; deres Blik skal sige:
Bestandig er min Kjærlighed. Reseda,
Heliotrop, Violer og Kjærminder,
Alt skal jeg kløgtig ordne til et Heelt,
Hver Blomst skal tale til den Elsktes Hjerte.

(Hun vil gaae ind i Løvhytten, men standser, idet hun seer Germeuil; hun betragter ham længe taus, uden at han bemærker hende.)

Det er jo ham... ham... ja, hvem er det nu?...
Hvad hedder han?... hvor har jeg seet ham?... nylig?...
Idag?... igaar?... han saa bekjendt mig synes...
Han sidder der... besynderligt!... just der...
Paa denne Bænk.... Han har en Krands i Haanden...

(Hun nærmer sig.)

Min Krands!... ja, det er min, den, som jeg fletted!

(Hun træder ham ganske nær, for at betragte Krandsen. Germeuil bliver hende vaer, springer hurtig op, og gaaer baglænds nogle Skridt ud. Han bliver staaende, og seer paa hende med en uvis Mine. Hun, uden at røre sig, bliver staaende ved Indgangen til Løvhytten, og betragter ham stivt. Han fjerner sig langsomt nogle Skridt.)

Hvorfor vil du gaae bort?

(Han standser.)

Lad ei min Nærhed
Forstyrre dig! vi kjende jo hinanden.

Germeuil (nærmer sig lidt.)

Du kjender mig?

Nina.

O ja! den Ri̇st jeg kjender —

(Germeuil nærmer sig mere.)

Og disse Øine! dette Blik!

(Hun taber Kurven ud af Haanden.)

O Himmel!

(Hun lægger den ene Haand paa sin Pande, den anden paa sit Hjerte.)

Germeuil
(iler hurtig hen til hende.)

Hvad fattes dig?

Nina.

Det sortner for mit Øie.

Germeuil.

Kom, sæt dig ned.

(Han hjelper hende at sætte sig paa Bænken; han tager selv Plads ved Siden af hende; hun synker med Mathed imod hans Barm.)

Hvorledes har du det?

Nina.

Nu gaaer det over.

(Hun løfter sit Hoved op, og holder sig ved sin egen Kraft.)

Hvor min Haand du trykker!

(Han slipper den.)

Det er ei første Gang.

Germeuil
(griber den igjen, og kysser den med Hæftighed.)

Ei første Gang,
Jeg trykker Ninas Haand, og kysser den.

Nina.

Nei, nei! hvad gjør du? slip mig!

(Han slipper hende.)

O! min Gud!
Hvad du forfærder mig!... Min Drøm jeg mindes!...
Saaledes saae jeg engang ham, jeg elsker!...
Hvor er han?... hvis han kom?... han vredes ikke,

Fordi du sidder hos mig. — Mine Blomster!...
Min Krands!... Hvorledes har du faaet den Krands...
Den Krands, jeg flettede til ham, jeg elsker?

Germeuil.

Tag den tilbage, den er ikke min.

Nina

(tager den, men giver ham den strax tilbage.)

Nei, du maa helst beholde den; mig synes,
Den passer just for dig? ei sandt? — Der ligger
Min Kurv og mine Blomster. Jeg maa binde
En anden Krands til dig — til ham — til dig.

(Germeuil bringer hende Kurven.)

Han kommer ikke for at hente Krandsen.
Jeg har vel flettet hundred Krandse til ham;
Han har ei hentet dem; den kolde Nat
Adsplittede dem grumt med Regn og Storm.

Germeuil.

Han vover ei at komme.

Nina.

Hvorfor ikke?

Germeuil.

Han troer, at du ham ikke mere kjender.

Nina (smilende.)

At jeg ham ikke kjender? Spøger du?
Saa maatte Nina være fra Forstanden.

Germeuil.

O Gud!

Nina.

Hvad feiler dig? Du vender jo
Dit Hoved bort? Du græder? Himmel! er der
Ham tilstødt noget Ondt?

Germeuil.

O nei! Germeuil
Er ei ulykkelig, naar du ham elsker.

Nina.

Germeuil? — Hvo har dig lært hans Navn? Jeg troede,
At Ingen vidste det. Du veed saa Meget,
Du kjender mine hemmeligste Tanker.

Germeuil.

Jeg veed, at Nina har Germeuil saa kjær.

Nina.

At Nina har Germeuil saa kjær! — O ja!
Der har du gjættet rigtigt.

(Hun giver ham Haanden.)

O, hun elsker,
Hun elsker ham!

Germeuil (kysser hendes Haand.)

Derom er han forvisset.

Nina.

Men hvorfor lader han mig vente paa sig?

Hvor mangen Midnat skal jeg end tilbringe
Forgjæves paa den øde Strandbred? Kommer
Ei Skibet snart til Landet?

(Med stigende Hæftighed.)

O min Elskte!
Lad os ei tøve! Lad os hurtig flygte
Til hine Kyster! hurtig! skynd dig! kom!
Ifald min Fader overrumpled os!
Ifald han os for evig skilte!

Germeuil.

Nina!
Min Elskede! vær rolig! Ingen kommer;
Ei nogen Magt skal os adskille.

Nina.

Vil du
Bestandig blive hos mig?

Germeuil.

Ja, bestandig!

Nina.

Du mig forlader aldrig?

Germeuil.

Aldrig, Nina!

Nina.

Jeg kan ei leve, skilt fra dig, en Dag.

Germeuil.

Det skal du heller ikke.

Nina.

Hver Minut,
Hvori jeg dig ei seer, er stjaalet fra mig,
Er røvet fra mit Liv.

Germeuil.

Jeg veed det, Elskte!

Nina.

Hvis Generalen sendte dig herfra....

Germeuil.

Min Nina, fat dig!

Nina.

Naar idag han kommer —
Du veed, vi vente ham — siig, har du seet
De store Blomsterfletninger derude
Paa Gitterporten?

Germeuil (afsides.)

Visne, som mit Haab!

Nina.

Hvis han befalte dig at reise bort,
Langt bort herfra, saa døer den stakkels Nina!

Germeuil (afsides.)

Gjengangersker af Ninas Ord! o, skaaner
Min Sorg!

Nina.

Jeg kan ei leve dig foruden,
Fra Sol gaaer op, til Sol gaaer ned.

Germeuil.

O Nina!
Jeg kan ei heller leve skilt fra dig.

Nina.

Jeg har bekæmpet denne Lidenskab,
Har flyet dit Selskab, og har bedet Gud
Om dog at frelse mig fra dette Vanvid.
Nu er det udbrudt!

Germeuil.

O min Sjæls Udkaarne!

Nina (mat.)

Ei sandt? du bliver hos mig?

Germeuil.

Jo, bestandig.

Nina.

Du mig forlader aldrig?

Germeuil.

Aldrig, Nina!

Nina.

O tak! saa kan jeg rolig sove.

(Hun synker med Mathed hen i Krogen af Løvhytten.)

Seer du,

Hvor dette Løv fortroligt hvælves om os?
Jeg troer, jeg drømmer allerede. Duften
Af disse Blade kjender jeg saa godt.
Jeg mindes, jeg har forhen siddet her,
Med dig, min Elskte.

(Man hører en lystig Dandsemusik inde fra Torcols Huus. Germeuil seer sig om.)

Bryd dig ei derom!

Det er kun Musikanterne derude,
Som spille, mens de vente Generalen,
Thi her er Fest idag. —

Du vaager hos mig,

Imens jeg slumrer?

Germeuil.

Ja!

Nina.

Jeg kan ei mere. —

Men glem kun ei at vække mig ved Midnat,
Naar Skibet kommer! — O, seil ikke fra mig,
Imens jeg sover! Husk paa Ariadne,
Som vaagned op paa den forladte Strandbred.

(Hun falder i Søvn. Germeuil bliver siddende hos hende.)

Fjerde Scene.

De Forrige. Torcol kommer ud fra sit Hyus. **Cauchon** kommer langsomt ind fra Baggrunden. Han har en stor Blomsterkost i Haanden. (Musiken vedbliver under denne Scene.)

Torcol,
(uden at see Cauchon.)

Min Tro! vor Fest er glimrende tilgavns.
Herr Greven har mig lovet at beære
Den med sin høieste Nærværelse;
Og, som jeg haaber, vil Herr Generalen,
Da just han er her, sagtens ogsaa komme,
Med Herr Blinval; saa har vi det complet.
Den gode Birkedommer mangler kun.
Ak! det er Skade, rigtig Jammerskade!
Han er dog Egnens første Magistrat,
Og alle de gemene Bønder lette
Paa Hatten for ham, og de tænke stort
Om mig, der nyder Omgang med Cauchon.
Men det er ikke meer at tænke paa.
Jeg har igaar ham alt for stærkt fornærmet,
Da pludselig jeg brød mit Løfte til ham.
Han kommer ikke, han er altfor stolt.

(Han vender sig om, og seer Cauchon. Denne bukker dybt for ham. Torcol bukker ligeledes. De blive staaende noget, og see paa hinanden; endelig nærme de sig langsomt.)

Torcol.

God Aften, Birkedommer!

Cauchon.

See, god Aften,

Min gode Herr Forvalter!

Torcol.

Kommer I

Saa sildigt denne Vei?

Cauchon.

Jeg vilde just

Gaae hen etsteds.

Torcol.

I vil gaae hen etsteds?

Cauchon.

Ja vist, jeg vilde just gaae hen etsteds.

Torcol (afsides.)

Ak! turde jeg indbyde ham til Festen!
Men det gaaer aldrig an!

Cauchon (afsides.)

Ak! hvis jeg kunde

Mig selv indbyde til hans Bryllupsgilde!
Men det gaaer aldrig an!

Torcol (afsides.)

Det er saa smukt

At have slig en Mand tilbords ved Festen.

Cauchon (affides.)

Det gjør saa godt at sidde med ved Bordet,
Og nyde Vinen, som man ei betaler.

Torcol (til Cauchon.)

I vilde følgelig gaae hen etsteds?

Cauchon.

Ja, ganske rigtig! Men saa hørte jeg
Den deilige Musik, og blev nysgjerrig,
Og vilde vide, hvor den Fest blev holdt.

Torcol.

Derom kan Ingen eder underrette
Saa godt som jeg, thi jeg er Vert ved Festen.

Cauchon.

Ja saa? den er hos eder?

Torcol.

Ja, hos mig.

Cauchon.

Den lader til at være meget pragtfuld.

Torcol.

O! I har Intet seet. I vilde studse,
Hvis blot derindenfor I kunde komme.

Cauchon (med et Suk.)

Hvis blot jeg kunde!

Torcol.

Ja, ja, jeg forstaaer jer....

Desværre! Men jeg kan forsikkre jer,
At jeg har Intet sparet: Musikanter,
Og mange Lamper, og mit store Sølvfad,
De bedste Retter og den bedste Viin.

Cauchon (afsides.)

Den bedste Viin!

Torcol (afsides.)

Hvordan skal jeg dog gjøre?

Cauchon.

I har dog Intet mod, at her jeg bliver,
Og hører paa Musiken?

Torcol.

Men I hører
Den daarligt her. Ifald I var derinde,
Da vilde den tilvisse jer fornøie.

Cauchon.

I troer, man bedre hører den derinde?

Torcol.

Bevares! I kan sidde ved Orchestret,
Saa nær, I vil. Men vogt jer for Basunen,
At ikke den skal støde jer i Nakken!

Cauchon.

Hvordan? I har Basuner?

Torcol.

To for een!

Cauchon.

Saa kan jeg ikke længer modstaae jer,
Thi det er just mit Yndlings-Instrument.

Torcol.

Hurra! hurra! Basunen overvandt jer!

Cauchon.

Har den ei forhen nedbrudt Jericho?
Hvor meget mere maa da jeg, et stakkels
Skrøbeligt Kjød og Blod, adlyde den?

Torcol.

Net saa! det kan jeg lide, Birkedommer!

Cauchon.

Desuden, seer I, har jeg en Bouquet,
Som jeg vil overrække Bruden.

Torcol.

Ædle,
Værdige Mand! Nu først jeg kjender eder!
I bærer ikke Nag.

Cauchon.

I Sandhed ikke!

Torcol.

Jeg har ei vovet at indbyde jer;
Jeg vilde skaane jeres Følelse.

Cauchon.

O, det var unødvendigt!

Torcol.

Nu, først nu
Er Festen fuldkommen; nu mangler Intet.

Cauchon.

I gjør mig megen Ære.

Torcol.

Kom, jeg be'er jer.

(De gaae ind i Huset.)

Femte Scene.

Germeuil og Nina i Løvhytten. Greven, Generalen og Blinval træde ind. (Musiken holder op.)

Generalen.

Kom, og gaa med! det vil opmuntre jer.

Greven.

Hvis det kan more jer, saa gaa derind;
Jeg følger efter; men jeg tøver lidt;
Den friske Luft er saa behagelig.

Generalen.

Nu vel, saa lad os ei forstyrre jer.
Lad os gaae lidt derind, saa meget mere
Som man os venter. Du, Blinval, maa byde
Den unge Brud op til en Dands.

(Generalen og Blinval gaae ind i Huset.)

Sjette Scene.

Germeuil og **Nina** i Løvhytten. **Greven.**

Greven.

Saa blev jeg
Dog endelig allene! Hvilken Plage,
At maatte Selskab see, naar Hjertet martres,
Omspændt af Sorg og ængstelige Tanker!
Natur! du Menneskets beskedne Selskab,
Som ikke plager os med Ord og Spørgsmaal,
Men tager stille Deel i Sorg og Glæde,
Kun dig jeg kaarer til mit Selskab, nu
Da mig Germeuil, min sidste Ven, forlader.

(Han vil gaae ind i Løvhytten, men farer tilbage ved Synet af sin Datter. Germeuil reiser sig langsomt, og kommer ud.)

Germeuil.

Frygt ikke, thi hun slumrer. I kan rolig
Forblive her.

Greven.

Siig, naar du bort vil reise.

Germeuil.

Naar jeg vil reise bort? Min Fader, aldrig!

Greven.

Hvordan? du blive vil?

Germeuil.

Jeg har det lovet,

Har Nina lovet, at jeg aldrig vil
Forlade hende. Hvorfor skulde jeg
Vel og det ønske? Hvor, undtagen her,
Hos Den, jeg elsker, er jeg lykkelig?

Greven.

Kan du endnu hos hende finde Lykken?

Germeuil.

Jeg kan det, ja! hun har paanye mig tilstaaet
Sin Kjærlighed; hun elsker mig endnu.
Den samme Plet, hvor hun mig første Gang
Sin Elskov tilstod, har nu været Vidne,
Til at hun tro sin Følelse bevarer.
I siger, hun er vanvittig? — Ak! Ordet
Forfærder meer end Tingen. Kjærlighed
Har hendes hele Væsen gjennemtrængt,
Har skjænket det en høiere Bevidsthed
Istedenfor den ringere, der sluktes.
Ja nu, først nu jeg kjender hendes Hjerte:
Nu, da de mindre Lys i Sjælen slukkes,
Saa funkler denne varme Sol i Natten,
Og kaster Straaler ned, hvor hine lyste.
Jeg siger jer: først nu jeg elsker Nina;
Mit Liv er hende helliget; bestandig
Jeg vandre vil ved hendes kjære Side,

Vil drømme med min Drømmerske, og glemme
Hvad Hverdagslivet giver Navn af Klogslab.

Greven.

Du er en fiin Sophist.

Germeuil.

Ifald jeg er det,
Saa skjul det for mig!
(Seer ind i Løvhytten.)
Endnu slumrer hun.
Farvel! jeg gaaer tilbage til min Post.

(Gaaer ind i Løvhytten, og tager sin forrige Plads.)

(Man hører Hurraraab og Lyd af Instrumenter inde fra Torcols Huus.)

Greven,
(efter at det igjen er blevet stille.)

Hist jubler Glæden, Sorgen her sig vaander;
Hvor nær de tvende Fiender sig møde!

(Han sætter sig i Baggrunden. Det begynder at mørknes. Der tændes Lys i Torcols Huus. Et svagt Skin deraf falder paa Baggrunden, og paa det Sted, hvor Greven sidder.)

Syvende Scene.

De Forrige. Ali.

Ali.

Hvor skjøn er Aftenen! Hvor sødt at vandre
Allene mellem disse tætte Stammer!

Har Nina lovet, at jeg aldrig vil
Forlade hende. Hvorfor skulde jeg
Vel og det ønske? Hvor, undtagen her,
Hos Den, jeg elsker, er jeg lykkelig?

Greven.

Kan du endnu hos hende finde Lykken?

Germeuil.

Jeg kan det, ja! hun har paanye mig tilstaaet
Sin Kjærlighed; hun elsker mig endnu.
Den samme Plet, hvor hun mig første Gang
Sin Elskov tilstod, har nu været Vidne,
Til at hun tro sin Følelse bevarer.
I siger, hun er vanvittig? — Ak! Ordet
Forfærder meer end Tingen. Kjærlighed
Har hendes hele Væsen gjennemtrængt,
Har skjænket det en høiere Bevidsthed
Istedenfor den ringere, der slukte s.
Ja nu, først nu jeg kjender hendes Hjerte:
Nu, da de mindre Lys i Sjælen sluktes,
Saa funkler denne varme Sol i Natten,
Og kaster Straaler ned, hvor hine lyste.
Jeg siger jer: først nu jeg elsker Nina;
Mit Liv er hende helliget; bestandig
Jeg vandre vil ved hendes kjære Side,

Vil drømme med min Drømmerske, og glemme
Hvad Hverdagslivet giver Navn af Klogskab.

Greven.

Du er en fiin Sophist.

Germeuil.

Ifald jeg er det,
Saa skjul det for mig!

(Seer ind i Løvhytten.)

Endnu slumrer hun.
Farvel! jeg gaaer tilbage til min Post.

(Gaaer ind i Løvhytten, og tager sin forrige Plads.)

(Man hører Hurraraab og Lyd af Instrumenter inde fra Torcols Huus.)

Greven,
(efter at det igjen er blevet stille.)

Hist jubler Glæden, Sorgen her sig vaander;
Hvor nær de tvende Fiender sig møde!

(Han sætter sig i Baggrunden. Det begynder at mørknes. Der tændes Lys i Torcols Huus. Et svagt Skin deraf falder paa Baggrunden, og paa det Sted, hvor Greven sidder.)

Syvende Scene.

De Forrige. Ali.

Ali.

Hvor skjøn er Aftenen! Hvor sødt at vandre
Allene mellem disse tætte Stammer!

(Seer Greven.)

Hvo sidder der, og støtter imod Haanden
Sit hvide Hoved? — Det er Greven. Stakkel!
Hans Hjerte lukket er for hver en Glæde;
Fra Menneskene flyer han til Naturen.
Jeg gjør det Samme. Mine Smerter ogsaa
Neddysse Natten og den stille Skov.

(Seer ind i Løvhytten.)

Der vaager hos sin Elskede Germeuil.

(Træder sagte tilbage.)

Jeg troer, at dette Sted er Samlingspladsen
For alle de Bedrøvede. Jeg ogsaa
Vil her min Bopæl opslaae.

(Sætter sig ved Steenbordet udenfor Torcols Huus.)

Nina, (vaagnende op.)

Har jeg sovet?
Paa denne Tid? Hvo sidder hos mig? Du?
Hvem er du? — ha! nu husker jeg. — Saa har du
Bestandig vaaget hos mig?

Germeuil.

Ja, min Nina!

Nina.

Men det er seent. Hvi vakte du mig ikke?
Jeg har dog ei forsovet mig? Før Midnat

Jeg være maa ved Stranden. Lad os ile!
Du følger mig? Ei sandt?

Germeuil.

Det haster ikke!
Til Midnat er der længe. Du kan troe mig,
Germeuil er ei endnu ved Stranden. Siden,
Naar du der kommer, kommer han der ogsaa.

Nina.

Du trøster mig; hans kjære Navn du nævner.
Nævn det engang endnu.

Germeuil.

Germeuil.

Nina.

Germeuil! —
Jeg hører det saa gjerne, men især
Naar du det siger. Jeg veed ei, hvorfor,
Men i din Mund det klinger mig saa sødt.
Nævn det igjen.

Germeuil.

Germeuil. Germeuil dig elsker.

Nina.

Ak! er du vis derpaa?

Germeuil.

Saa vis, som muligt.

Nina.

Jeg elsker ham igjen.

Germeuil.

Det veed jeg ogsaa.

Nina.

Du veed det? hvo har sagt dig det?

Germeuil.

Du selv.

Nina.

Jeg selv? ja, det er muligt. Jeg kan neppe
For Nogen skjule det.

Germeuil.

Du har fortalt mig
Hvert Ord, som du har verlet med Germeuil.

Nina.

Hvert Ord? Kan du dem huske?

Germeuil.

Ja, dem alle.

Nina.

Gjenkald mig da hvad før jeg har fortalt dig;
Ak! thi desværre! jeg har glemt det Meste.

Germeuil.

Det kan jeg let. Erindrer du, her var det,
Paa dette Sted, at Nina første Gang
Tilstod Germeuil, at hun ham elskede.

Nina.

Jeg troer det næsten ogsaa.

Germeuil.

Her du sad
Paa Bænken; tæt foran dig stod Germeuil, —
(han reiser sig)
Saadan som nu jeg staaer foran dig.

Nina.

Ja,
Det husker jeg.

Germeuil.

Germeuil var ganske frygtsom;
Han voved ei at tilstaae dig sin Elskov;
Du følte med hans Frygt Medlidenhed....

Nina.

Medlidenhed? o, det er ikke Navnet!

Germeuil.

Du gav ham Mod, dog tøvede han længe.
Af Længsel brændte han, for dig at tilstaae
Sin Kjærlighed, men Læben tøved.

Nina.

Ja,
Den tøved længe.

Germeuil.

Men tilsidst ei længer

Sin Attraa modstod han; han kasted sig
For dine Fødder ned, han greb din Haand,

(knæler, og tager hendes Haand)

Og sagde: Nina, min tilbedte Nina,
Siig, er det muligt, at du kan mig elske?

Nina.

Du tvivler neppe.

Germeuil.

Nina! tør jeg kysse
Den Læbe, som har hævet hver en Tvivl?

Nina.

Ja hvorfor ei?

Germeuil.

Trofaste Bud fra Hjertet!
Jeg takker dig!

(Han kysser hende, og tager Plads ved Siden af hende paa Bænken.)

Nina.

Germeuil!

Germeuil.

Du kjender mig!

Nina.

Hvo skulde favne mig, undtagen du?

Germeuil.

O, hvis mit Kys kan vække din Erindring,
Saa lad mig uden Ophør favne dig!

Nina.

Ei sandt? Du vil mig ikke meer forlade?
Du bliver hos mig?

Germeuil.

Ja, jeg bliver hos dig!

Nina.

Men siig mig dog.... hvor har du været? hvor?

Germeuil.

Du troede, jeg var død.

Nina.

Nei ingenlunde!
Det har jeg aldrig troet. Jeg tvertimod
Fra Dag til Dag har ventet paa din Ankomst.

Germeuil.

Du troede først, at jeg var dræbt i Søen,
Dengang jeg styrtede mig ud.

Nina,

(springer op, og iler ud af Løvhytten.)

Min Gud!
Hvad siger du!.... Det var en rædsom Drøm!

Germeuil (følgende efter hende.)

Nei, ingen Drøm.

Nina.

Hvordan?

Germeuil.

Mit Liv blev reddet

Af denne Ven. (Viser hende Ali.)

Nina.

Hvorledes! var det sandt?

(Til Germeuil.)

Men veed du vel? jeg paa din Død ei troede;
Jeg har bestandig vidst, du levede.

Germeuil.

Din Anelse var sand, men Alle troede
Mit Liv tilintetgjort.

Nina.

Der kan du see!
Saa var jeg mere klog, end alle Hine.

Germeuil.

Nei, Elskte, men din Følelse var sand,
Dit Hjerte har erstattet dig Forstanden.

Nina.

Nu, kald det hvad du vil. Du veed, jeg gjør
Ei Fordring paa Forstand; jeg har jo sagt dig,
At uforstandig og vanvittig er jeg,
Men Hjerte har jeg.

Germeuil.

Du har talt prophetisk,
Thi uforandret blev dit ædle Hjerte.

Nina.

Hvordan? Kun Hjertet? Er jeg da vanvittig?

Germeuil.

Du er det ikke meer.

Nina.

Jeg var det altsaa?....
Det troer du? Nei, det var min Kjærlighed!

Germeuil.

Og jeg forstod din Kjærlighed! Jeg elskte
Dig ei med mindre Troskab i dit Vanvid,
End nu i din Besindighed.

Nina.

Germeuil!
Men er jeg ikke meer vanvittig? Hjelp mig
At jage bort den sidste dunkle Skygge!
(Lægger Germeuils Haand paa sin Pande.)
Fæst mine Tanker, opvæk min Erindring,
Tilbagekald hvert Glimt af det Forsvundne!

Germeuil.

Alt hvad du seer og hører, elskte Nina,
Vil lettelig, lidt efter lidt, fortrænge
Hver Skygge, som end ruger i din Sjæl,
Og sprede Klarhed ind i hver en Vraa.
(Musik i Torcols Huus.)

Nina.

Ha hvad er det!

Germeuil.

Forvaltren har en Fest;
Han feirer Victors og Colettes Bryllup.
Seer du de mange Lamper mellem Løvet
I Buegangen? Nu begynder Dandsen;
Seer du det første Par? det er Colette....

Nina.

Hun dandser med.... Blinval! — Og Generalen....
Han er der ogsaa! Synet af dem iisner
Mit hele Blod.

Germeuil.

Glem deres Uret mod os;
Thi hvad Blinval forbrød, har han erstattet:
Mit Liv, som Ali havde reddet først,
Det frelste han den anden Gang.

Nina.

O Gud!
Hvor mange Farer har du været i?

Germeuil.

To Gange Døden nær; allene Nina
Var rolig for mit Liv.

Nina.

Ak! er det muligt?

Jeg var affindig! — Men jeg er det ikke,
Jeg er det ikke meer..... Lad mig betænke
Mig ret, og see mig om.....

(Hun seer Greven.)

Hvo sidder der,
Med Haanden for sit Ansigt? Sover han?

Germeuil.

Det er en gammel Mand, som er bedrøvet;
Han tager ingen Deel i Festens Glæde,
Men sidder udenfor, i Mørket, ene.

(Nina staaer noget, og betragter ham. Med Eet styrter hun sig ned for hans Fødder, og kysser hans Haand.)

Greven.

Hvem er det? Ha! hvo kysser mine Hænder? —
Hvad seer jeg? hende!

(Han springer op, river sig løs, og seer ængstelig paa Nina.)

Nina,
(som bliver liggende paa samme Sted.)

Undflyer du din Datter?
Min Fader!

Greven (med nogen Frygt.)

O, mit Barn! saa du mig kjender?

Nina.

Hvordan? har jeg maaskee dig ikke kjendt,
Dengang jeg var vanvittig?

Greven
(iler hen til hende og vil løfte hende op.)

O, min Datter!

Min Nina! reis dig!

Nina.

Nei, her vil jeg ligge,

Her vil jeg knæle for din Fod i Støvet,

Og væde den med Angers hede Taarer,

Indtil du har tilgivet mig!

Greven.

Min Nina!

Gjenfødte Barn! kom i din Faders Arme!

Ali
(raaber ind i Torcols Huus.)

O, kommer ud! Nu holder op med Dandsen!

Thi her er større Fest end den derinde.

(Musiken holder pludselig op. Alle komme ud.)

Ottende Scene.

De Forrige. Torcol, Victor, Colette, Generalen, Blinval, Cauchon, Bønderfolk, af hvilke Nogle bære Fakler, der oplyse Scenen.

De Kommende.

Hvad er der hændt?

Ali,

(pegende paa Greven og Nina, som endnu bestandig omfavne hinanden.)

Seer!

De Kommende.

Hun sin Fader kjender!

Greven.

Ja, værer Alle Vidner til min Lykke,
Og til det Løfte, som jeg gjør for Gud:

(Han lægger Germeuils og Ninas Hænder sammen.)

Jeg knytter og velsigner denne Pagt;
Himlen beskytte den! I have Begge
Fortjent hinanden; thi saa stærk en Elskov,
Som den, der først formaaer at myrde Sjælen,
Og siden op den vække fra de Døde,
Den Kjærlighed er Seierskrandsen værdig.

Colette (til Victor.)

Nu mangler Intet længer i vor Lykke.

Victor (til Colette.)

Nu gaae vi snart igjen til Bjergcapellet.

Germeuil.

O ja! til Bjergcapellet, elskte Nina!

Nina.

Ak! jeg er ofte gaaet til Bjergcapellet!

Germeuil.

Dog ei med mig.

Nina.

O lad mig aldrig skilles
Fra ham, jeg elsker! Men o gode Himmel,
Er det din Villie, jeg skal miste ham,
Saa lad mig heller sørge mig tildøde,
Med fuld Bevidsthed af min tabte Lykke,
End friste Livet ved vanvittig Trøst!

Greven.

Og maatte Hver, naar dette Livs Forvirring,
Naar vore dunkle Planers Vanvid ender,
Opvaagne til den himmelske Bevidsthed!

Anmærkning.

De Side 211 forekommende to lyriske Stropher ere en Paraphrase af Romanceen i D'Alayracs Nina: "Quand le bien-aimé reviendra," hvis Melodie høres i Milons Ballet.

Kjøge Huuskors.

Vaudeville i een Act.

Første Gang opført paa det kongelige Theater den 28de November 1831.

Personerne.

Krigsraad Perlekjær Arthur, hans Søn Lise, hans Pleiedatter Niels, hans Gaardskarl Frølich, Muursvend Blase, Dyrlæge. Kraft, Kjøbmand	i Kjøge.
Commerceraad Grønmeier Ferdinand, hans Broderson	fra Kjøbenhavn.

Handlingen foregaaer i Kjøge. Den begynder om Middagen og ender om Aftenen.

Skuepladsen forestiller en Gade i Udkanten af Byen. I Baggrunden et Landskab og Udsigt over Kjøge Bugt. I Forgrunden paa venstre Side (for Tilskuerne) Perlekjærs Huus. Det er et Hjørnehuus, bestaaende af tre Etager. Hovedfaçaden, hvorpaa Gadedøren findes, vender ud imod Tilskuerne; den anden, mindre Façade vender ind imod Theatret. Hovedfaçaden er under Reparation; et bevægeligt, i Touge hængende Muurstillads er anbragt udenfor Vinduerne, og en Tagsteen hænger i et Reb fra Gavlen til Varsko. I nogle af Vinduerne paa første Sal sees en Mængde Urtepotter med Blomster. I øverste Etage er det yderste Vinduesfag, nærmest ved Hjørnet, (Lises Kammer), aabent, og en eneste Urtepotte med et blomstrende Rosentræ staaer i Vindueskarmen. Paa høire Side i Forgrunden er Indgang til en indhegnet, til Huset hørende Have, hvori en Løvhytte.

Første Scene.

Frølich staaer paa Stilladset, som ved Stykkets Begyndelse er anbragt lidt over første Sals Etage, saa at han kan naae til det aabne Vindue i øverste Etage. Han er beskjæftiget med at kalke Muren mellem første Sal og øverste Etage.

Frølich.

Mel. af Muurmesteren: Driftige Svend! Straalerne smile.

Høit under Tag
Boer jeg i Mag,
Bygger, som en Svale, Reden imod Muur.

Nær ved sin Himmel,
Dog ikke svimmel
Flagrer Tanken i den frie Natur.
Listig dog seer
Mangengang Svalen
Meget som skeer
I Kamret og Salen,
Mens den synger fra Reden ned:
Tager jer ivare!
Fuglen kan erfare,
Som en fiin Spion, hver Hemmelighed.
Dog den gode Svale
Kan synge, men ei tale;
Aldrig i sin Sang den røber hvad den veed.

Anden Scene.

Frølich paa Stilladset. **Ferdinand**, i Reiseklæder, kommer sagte ind fra Baggrunden, og seer sig forsigtig om.

Samme Melodie.

Ferdinand.

O hvilken Lyst!
Snart ved mit Bryst
Hvile skal min Elskte, tillidsfuld og øm.
Elskede Steder!
Gjenseer jeg eder,
Drømmer Hjertet sødt sin første Drøm.
(Seer Frølich.)
Ha! men hvordan!
Hist under Taget
Staaer jo en Mand
Ved Vinduesfaget!
Her det gjælder Forsigtighed.

Frølich.

Tager jer ivare!
Fuglen kan erfare,
Som en fiin Spion, hver Hemmelighed.

Ferdinand.

Mel. af Don Juan: Men betænk dog, min Veninde.

Her i denne tætte Hytte,
Skjult af Løvet, kan jeg lytte.

Frølich

(paa den første Melodie.)

Dog den gode Svale
Kan synge, men ei tale;
Aldrig i sin Sang den røber hvad den veed.

Ferdinand

(paa den anden Melodie.)

Her jeg vente vil, til Lise kommer ned.

(Ferdinand skjuler sig i Løvhytten.)

Tredie Scene.

De Forrige. Blase kommer fra Baggrunden.

Blase.

Mel. af La petite soeur: Me voilà, quel plaisir!

Her er jeg! Paa min Tro,
Jeg kan aldrig faae Ro,
Hvordan jeg det ender
Og vender.
Snart i Regn, snart i Blæst
Hver en Vei
Traver jeg,
Og jeg sveder selv som en Hest.

"Blase," vidt og bredt bekjendt!
"Blase" med sin Mixtur!
"Blase!" brøler hver Patient,
"Blase!" hvert Creatur.

Frølich

(paa Melodien af Muurmesteren.)

Tager jer ivare!
Fuglen kan erfare,
Som en fiin Spion, hver Hemmelighed.

Ferdinand

(paa Melodien af Don Juan.)

Her i denne tætte Hytte,
Skjult af Løvet, kan jeg lytte.

Blase

(paa Melodien af La petite soeur.)

Her er jeg! Paa min Tro,
Jeg kan aldrig faae Ro,
Hvordan jeg det ender
Og vender.
Snart i Regn, snart i Blæst
Hver en Vei
Traver jeg,
Og jeg sveder selv som en Hest.

Frølich (som før.)

Dog den gode Svale
Kan synge, men ei tale;

Blase (som før.)

"Blase," vidt og bredt bekjendt!
"Blase" med sin Mixtur!
"Blase!" brøler hver Patient,
"Blase!" hvert Creatur.

Frølich (som før.)
Aldrig i sin Sang den røber hvad den veed.

Ferdinand (som før.)
Her jeg vente vil, til Lise kommer ned.

Blase (som før.)
Her er jeg! Paa min Tro,
Jeg kan aldrig faae Ro,
Hvordan jeg det ender
Og vender.
Snart i Regn, snart i Blæst
Hver en Vei
Traver jeg,
Og jeg sveder selv som en Hest.

(Frølich kaster noget Muurgruus ned, som falder over Blase.)

Blase (til Frølich.)

Hvad er det for Noget? Heida! Landsmand! vil I see jer for og ikke kaste jeres Jux ned paa skikkelige Folk.

Frølich.

I skulde hellere selv see jer for. Naar jeg har hængt min Tagsteen ud, saa behøver jeg ikke at varskoe nogen Kameel.

Blase
(afsides, idet han tørrer sine Klæder af.)

Det er et Menneske uden al videnskabelig Dannelse; det er ikke værdt at klamres med ham. Og det meest Forbandede er at han kan hidse sig lige op

til Lises Vinduer, naar han bare finder det for Godt. Han kan staae og see lige ind til hende og tale med hende, og hvem veed om hun ikke selv kommer ham imøde? — Naa tænkte jeg det ikke nok! Der er hun allerede!

Fjerde Scene.

De Forrige. Lise kommer til Vinduet i sit Kammer.

Frølich (til Lise.)

See god Dag, Jomfru! Jeg har endnu ikke havt den Lykke at hilse paa Dem.

Blase (afsides.)

Gud! hvad det er ækelt, naar saadan en Muursvend vil være galant!

Frølich.

Jeg gjør Dem vist megen Uro og Forstyrrelse?

Lise.

O nei! tvertimod, jeg har siddet ved mit Arbeide, og hørt paa den muntre Vise som De sang.

Blase (afsides.)

Der har vi det! Hun er saa coquet saa det er en Skam.

Lise.

Ere alle Muursvende ligesaa lystige som De?

Frølich.

Allesammen, lille Jomfru! Jeg skal sige Dem: det er et eget Liv saadan at hænge udenfor Vinduerne. Naar man er lidt nysgjerrig, saa er det et Herreliv, thi man seer og hører Alt, hvad der passerer i Familierne; det er ikke muligt at have nogen Hemmelighed for os.

Blase (affides.)

Det maa jo være yderlig geneert.

Lise.

Det var meget. Naar saa er, saa kan De vel sige mig, hvorfra dette Rosentræ er kommet ind paa mit Kammer,

Frølich.

Ja det kan jeg let sige Dem: Der kom en Karreet med otte Heste kjørende gjennem Luften, og saa steg der en Hexemester ud af den og satte Urtepotten her i Vinduet.

Blase (affides.)

Gud! hvor det er abgeschmackt! Jeg tør bande paa, at det er ham selv og ingen Anden, som har gjort Lise den Foræring.

Lise.

Nei, alvorlig talt, veed De det ikke?

Frølich.

Jeg veed ikke Meer end hvad jeg har sagt.

Lise.

Der staae jo saamange Urtepotter herneden under hos Krigsraadens. Skulde det ikke være en af dem?

Frølich.

Nei, Jomfru! Karreten kom lige tvers over Kjøge Bugt, og den var saa høit i Luften, at den allerede paa en Miils Afstand kunde see Kjøge Høns.

Blase (afsides.)

Det er ligefrem. Den Nissebuk har taget Urtepotten ud af Vinduet nedenunder, og sat den op til Lise. Jeg maa gjøre Ende paa Samtalen. (Til Lise.) God Dag, Jomfru Lise!

Lise.

God Dag, Hr. Doctor!

Blase (afsides.)

Det velsignede Barn, hun kalder mig Doctor! (Til Lise.) Hvorledes gaaer det med Helbreden idag!

Lise.

Jo ellers Tak! idag er jeg meget vel.

Blase.

Det er jo rart! De troer ikke hvor urolig jeg har været for Dem. Jeg har skyndt mig saadan for

at komme; thi De maa vide, jeg har havt mange Forretninger idag; i dette Øieblik har jeg været paa Billesborg for at see til en Ko, som var upasselig. Men Tanken har ikke været fra Dem, min elskværdige Patient! — I Solheden og gjennem Støvet har jeg travet hertil, saa jeg var færdig at styrte, og kommer nu for at see til Dem. De maa tage Noget ind.

Lise.

Nei Tak! det behøves ikke.

Blase.

Jo, det maa jeg bedre forstaae. Jeg har bragt Noget med; nu kommer jeg strax op til Dem dermed.

Lise.

Nu har jeg ikke Tid; jeg skal dække Bord.

(Gaaer fra Vinduet.)

Femte Scene.

De Forrige (undtagen Lise.)

Blase.

Jo tilforladelig skal hun tage det. (Han tager et meget stort Medicinglas op af Lommen og helder Noget deraf i en tom Draabeflaske, som han bærer hos sig, og derpaa stikker i Vestelommen. Det store Glas beholder han i Haanden.) Nu er det paa Tiden at jeg seer til begge mine Pa-

tienter, baade til den store og til den smaa. (Til Frølich.) Heida Landsmand! kan man komme ind af Døren, uden blive rakket til?

Frølich.

Maa jeg bede at I vil bruge anstændige Talemaader! Jeg rakker Ingen til. Min Kalk er saa reen som Snee. Det er meer, end I kan sige om jeres Plastere.

(Kaster atter endeel Gruus ned.)

Blase.

Menneske da! kan I ikke svare høfligt, naar man taler til jer?

Frølich.

Jo, naar man taler høfligt til mig; men som man raaber i Skoven, faaer man Svar.

Sjette Scene.

De Forrige. Niels kommer ud af Huset, med en Bog i Haanden.

Niels.

Hvad er det for et farligt Spectakel?

Blase.

Det er den grove Muursvend, som vil hindre mig fra at komme ind i Huset.

Niels (til Frolich.)

Det maa Han min Sjæl ikke gjøre, for Manden kommer i sit lovlige Kald, og vi har længtes efter ham, saa det er en Gru.

Blase.

Naa, hvorledes staaer det sig da?

Niels.

Aa, hun er meget slet.

Blase.

Har den spanske Flue ikke virket?

Niels.

Jo det har den vist, for hun har været saa uregjerlig inat.

Blase.

Har Nogen vaaget hos hende?

Niels.

Ja den unge Herre og jeg, vi have skiftet med hinanden.

Blase (visende det store Glas.)

Her har jeg Noget som nok skal gjøre Sagen klar. Naar hun faaer det i Livet, saa kommer hun sig nok.

Niels (betragtende Flasken.)

Nei vil man bare see! hvad dog de Doctore kan speculere ud!

Blase (bemærkende den Bog, han holder i Haanden.)

Hvad læser du der? Er det et nyttigt Skrift?

Niels.

Ja, det er en Bog som hedder "Kjøge Huuskors." Jeg kjøbte den paa Børsen i Kjøbenhavn, dengang jeg tjente derinde hos Commerceraadens. Da tænkte jeg ikke paa, at jeg selv skulde komme herud til Kjøge, hvor alt det Spøgeri har grasseret.

Blase.

Det er noget dumt Vaas som befordrer Overtroen. Hvorfor læser du ikke hellere min Afhandling om Drægsygen? — Det er sandt, den er ikke kommen ud endnu, men du kan jo vente saalænge.

Niels.

Ja, men Han kan troe at Dette hersens er lige saa godt. Haarene kan reise sig paa Hovedet, naar man læser deri. Vil Han troe, at Fanden har viist sig her i Kjøge i en Rottes Lignelse?

Blase.

Dum Snak!

Niels.

Og her i Gaarden er saa mange Rotter, at det er fælt.

Blase.

Jeg skal give dig et Pulver til at fordrive dem med.

Niels.

Det skal Han saamænd have Tak for, thi jeg har altid været saa bange for Rotter, især siden den Tid der var en Rotteunge, som krøb ind i Munden paa mig, medens jeg sov.

Blase.

Ja saa?

Niels.

For jeg gaber lovlig høit naar jeg sover, skal jeg sige, og saa krøb den smaa Djævel ind i Munden paa mig, og saa sank jeg den.

Blase.

Hvad for noget? sank du den?

Niels.

Jamænd gjorde jeg saa, og den rumsterede saadan om i Bugen paa mig, at det var noget myrderligt.

Blase.

Da skulde du bare have spurgt mig tilraads, saa skulde jeg strax have givet dig Noget ind.

Niels.

Hvad skulde det have været?

Blase.

En dygtig Portion Rottekrud,.... med mindre du hellere vilde tage en Kat ind.

Niels.

Nei, vil man bare see! Jeg er da ret et Fæ, siden jeg ikke selv kunde hitte paa det.

Blase.

Men kom nu og lad os probere Mixturen.

Niels.

Ja det er vist paa den høie Tid.

(De gaae ind i Huset.)

Syvende Scene.

Frølich paa Stilladset. Ferdinand kommer ud af Løvhytten.

Ferdinand (a'sides.)

Saameget har jeg da erfaret, at der er en Patient inde hos Krigsraadens; thi om jeg forstod ret, saa er Doctoren i største Hast bleven kaldet fra en Kone paa Billesborg, til den herværende Syge, over hvem den unge Herre og Gaardskarlen begge have vaaget inat. Det maa være Krigsraadens Datter som er syg, thi Lise er det Gud skee Lov ikke, og flere Fruentimmer er der jo ikke i Huset. Jeg har ikke Noget imod at den forskruede Frøken Malvina er

Patient; det giver Husets Folk Noget at tænke paa, det afleder Opmærksomheden fra mine Foretagender, og letter mig Udførelsen af min List. — Ah — der er Lise! —

Ottende Scene.

De Forrige. Lise, med en Dækkekurv under Armen, kommer ud af Gadedøren, for at gaae over i Haven.

Lise (forskrækket idet hun møder Ferdinand.)

Ferdinand!

Ferdinand.

Lise! min egen Lise!

(Vil tage hendes Haand.)

Lise.

Tag dig iagt! Seer du ikke Muursvenden deroppe?

Ferdinand.

Du har Ret..... Men hvor gaaer du hen? Skal du over i Haven?

Lise.

Ja for at dække Bord; vi skal spise til Middag i Haven.

Ferdinand.

Saa gaaer jeg med.

Lise.

Nei, der er ogsaa Folk. Bliv her! (Sætter Dække-kurven ned.) Du kan gjerne tale med mig; Muursvenden kan ikke høre hvad vi sige.

Ferdinand.

Nu vel, du har dog vel faaet mit Brev?

Lise.

Ja jeg har.

Ferdinand.

Nu da, hvad siger du dertil?

Lise.

Ja, hvad skal jeg sige? Det er saadan en dristig Plan.

Ferdinand.

Det er sandt, men kun Den som vover kan vinde, og jeg seer ingen anden Udvei. Min Onkel truer med at gjøre mig arveløs, dersom jeg ikke ægter den rige Brygger-Enke, som han har bestemt for mig.

Lise.

Hun kunde jo være din Bedstemoder.

Ferdinand.

Siig hellere: min Oldemoder. Min første Politik var derfor ogsaa at trække Sagen i Langdrag, i det Haab at hun imidlertid skulde døe af Alderdom; men det lader til, at hendes Politik er at leve, og

at den er ligesaa udholdende som min. Men hvad som er endnu værre, det er hvad du skriver mig til, at Krigsraad Perlekjær absolut vil overtale dig til at ægte en vis Doctor Blase, som jeg for et Dieblik siden havde den Ære at see, da jeg stod paa Luur derhenne i Løvhytten.

Lise.

Nu vel, hvad synes dig om ham?

Ferdinand.

Det er jo en Markskriger, en Caricatur af første Skuffe. Hvorledes kan Krigsraaden, som har ladet dig opdrage med sin Datter, og som burde staae dig i Faders Sted, saaledes ville kaste dig bort? Jeg seer nok, at det er et aftalt Spil mellem ham og min Onkel, det gaaer ud paa at adskille os To for evig.

Lise.

Og desuden vil Krigsraaden gjerne have mig ud af Huset.

Ferdinand.

Hvorfor det?

Lise.

Han troer at jeg er altfor elskværdig, og at Malvina ingen Mand kan faae, saalænge jeg gaaer og stikker hende ud.

Ferdinand.

Det kan jeg ikke fortænke ham i, og jeg skal saamænd gjøre alt Mit til at berolige ham. Ja, min egen Lise, jeg kommer i dette Øieblik fra Kjøbenhavn for at udføre den Plan, hvorom jeg skrev dig til.

Lise.

Gud! hvad tænker du paa! det gaaer aldrig an! —

Ferdinand.

Jo, min Pige, jeg har Kongebrev i Lommen. Vi lade os vie i en Landsbykirke her i Nærheden. Naar Tingen først er afgjort, saa vil nok alle Parter vide at finde sig deri.

Lise.

Nei, det er umuligt! Jeg gjør det paa ingen Maade.

Ferdinand.

Hør mig først ud, du veed endnu ikke Alt. Min Onkel vil allerede i næste Uge sende mig til Frankfurt, for at inddrive nogle Penge, og det skal være en meget vidtløftig Sag. Begriber du ikke hvad det vil sige? Den omtalte Pengesag er kun et Paaskud, thi min Onkel er meget for gjerrig og mistroisk; han betroer mig saamænd ikke fire Skilling. Det Hele er et Paafund for at faae mig bort, og min Fraværelse skal benyttes til at smedde dig sammen med Doctoren.

Lise.

Men har du da ikke saamegen Tillid til mig, at du tør reise bort og lade mig selv raade for Tingen?

Ferdinand.

Bedste Lise, jeg veed altfor vel, hvormeget Overtalelser formaae over et ungt Hjerte. Jeg veed ikke om man maaskee endog vil anvende Tvang.

Lise.

O det har ingen Nød! Hvorom Alting er, saa maa du ikke mere tale til mig om den Plan, thi den gaaer aldeles ikke an.

Ferdinand.

Lise, dersom du elsker mig, saa lad mig raade, og modsæt dig ikke mit oprigtigste Ønske.

Lise.

Jeg gjør det ikke; det er min faste Beslutning; den er urokkelig.

Ferdinand.

Alvorligt?

Lise.

Ja det kan du troe.

Ferdinand.

Saa farvel! (Vil gaae.)

Lise.

Hvor vil du hen?

Ferdinand.

Til Frankfurt, for at kassere min Onkels Penge ind, og sætte min Kjærlighed overstyr.

Lise.

Ferdinand, hør! (Han vender tilbage.) Naar skulde det da være?

Ferdinand.

Hvilket?

Lise (undseelig.)

At du vilde udføre den Plan hvorom du skrev?

Ferdinand.

O fortræffelige Pige! Saaledes bør det være; vi vil ret blive et lykkeligt Ægtepar: Du vil bestandig gjøre Indvendinger mod min Villie, men bestandig ende med at føie mig i den.

Lise.

Nei, dersom du troer det, saa lad os hellere opgive det Hele.

Ferdinand.

Nei, du lille Strik, jeg vil ikke troe Andet, end hvad du vil at jeg skal troe.

Lise.

Ja det er en anden Sag; det skulde du have sagt strax.

Ferdinand.

Altsaa for at svare paa dit elskværdige Spørgsmaal: I Nat Klokken tolv. Jeg skal bestille Vogn og Postheste, som skal holde her i Nærheden; Resten finder sig af sig selv.

Lise.

Men hvorledes kommer jeg ud af Huset? Baade Gadedøren og Bagporten ere jo lukkede om Natten.

Ferdinand.

Det er en let Sag. Har du glemt at Krigsraadens Gaardskarl har tjent i Kjøbenhavn hos min Onkel? Den kjære Niels er et godt Skrog, hos hvem jeg endnu har megen Indflydelse, især naar jeg trykker ham et Par Sølvdalere i Haanden. Hans Dumhed er desuden saa stor, at den næsten er Genie, og med Geniet kan man udrette Alt. Farvel min elskværdige Lise! Jeg iler nu kun et Øieblik hen i mit Logis hos Madam Hansen, for at træffe de nødvendige Foranstaltninger. Om lidt kommer jeg tilbage, for at gjøre Krigsraaden en Visit; jeg har udtænkt en lille List, som skal tjene mig i Udførelsen af min Plan; jeg behøver ikke at sige dig hvori den bestaaer, men jeg lover at den skal overraske dig.

Lise.

Gud! hvad har jeg dog indladt mig paa?

Ferdinand.

Vær uden Frygt! Det Hele gaaer kun ud paa at slaae Hr. Krigsraaden en lille uskyldig Plade; thi jeg er den lykkeligste Elsker, paa det nær at jeg har ikke en Skilling i Lommen; og i denne prosaiske Verden kan man ikke knytte det meest himmelske Baand, uden at maatte betale det i klingende Mønt. Dog det har ingen Fare, det vil nok lykkes mig; du behøver ikke at see saa betænkelig ud. Glem nu kun ikke vor Aftale. Klokken tolv præcis venter jeg dig her paa dette Sted.

Lise.

Det er slemt, du har sagt mig paa hvad Tid du vilde komme; thi naar jeg veed at du staaer her og venter, saa er det meget muligt at jeg ikke kan lade være at gaae herud til dig.

Ferdinand.

Og jeg haaber at det er meer end en Mulighed.

Mel. N'oubliez pas l'heure du rendez-vous.

1.

Ferdinand.

Naar Aftenglands og Morgenrøde
Til Brudekys ved matte Stjerneskjær
Samles i korte, fortrolige Møde,
Da er det Tid, og da mødes vi her.

2.

Lise.

Naar svage Lys i Sommernatten glimte,
Naar Sangerskaren er taus i Mark og Træer,
Naar fjerne Seil vi paa Bugten kun skimte,
Da er det Tid, og da mødes vi her.

3.

Ferdinand.

Glem Tiden ei! — Hvis det sukker i Lunden,
Vanker et Gjenfærd mellem disse Træer,
Hæves urolig din Barm i Midnatsstunden,
Da er det Tid, thi da spøger jeg her.

(Gaaer.)

Niende Scene.

Frølich. Lise.

4.

Lise (idet hun seer efter Ferdinand.)

Elskendes Tanker ved Afsked sig nærme,
Nærheden blender, den skiller kun ad.
Frastandens Nat! ved din Maane de sværme;
Da er det Tid, og da mødes man glad.

Tiende Scene.

De Forrige. Blase kommer til Vinduet i Lises Kammer.

Blase.

Jomfru Lise! Her er jeg, og nu er De der. Før var jeg der, og De var her.

Lise (idet hun tager Dækkekurven op.)

Ja, jeg gaaer for at dække Bord, men hvad bestiller De deroppe paa mit Kammer?

Blase.

Jeg kom for at give Dem Draaber.

Lise.

Men jeg vil ingen have.

Blase.

Nu kommer jeg ned til Dem med Draaberne.

Lise.

Saa er jeg her ikke længere. (Gaaer ind i Haven.)

Ellevte Scene.

Blase i Vinduet. Frølich, som imidlertid har hisset sig ned med Stilladset, kommer frem paa Scenen.

Blase.

Det er da ogsaa forbandet! nu gaaer hun sin Vei! Det er jo ligesom hun vilde lege Skjul med mig.

Frølich.

Klokken er over tolv; det er paa Tiden at faae Noget at leve af.

Blase.

Og her staaer den fordømte Urtepotte! Jeg er vis paa at det er ham, den Kalksmører, som har sat den her i Vinduet, thi hun coquetterer bestemt med

ham. (Tager Urtepotten i Haanden.) Saa kom da, dit Bæst! det skal snart være gjort af med dig.

(Kaster den ned, saa den gaaer istykker.)

Frølich.

Hvad er det? er I gal? I kan jo slaae Folk ihjel.

Blase.

I kan jo see jer for, her er jo hængt en Tagsteen ud. (Gaaer fra Vinduet.)

Tolvte Scene.

Frølich allene.

Frølich.

O den er istykker! Det er ham, den Plastersmører, den Hestedoctor! Han har bestemt kastet den ud med Villie. Jeg vil samle Stykkerne sammen, og bære dem hjem, og plante Træet om i en anden Potte, saa skal Jomfru Lise dog beholde det. (Gaaer.)

Trettende Scene.

Blase kommer fra Huset, Lise fra Haven; de møde hinanden.

Mel. Marchen af Rossinis Wilhelm Tell.

Blase.

Her er jeg, kjære Barn! jeg gjør høie Sr-
Thi naar Dem jeg kun seer, er mit Liv

Det er hedt! jeg maa trave saa vidt omkring,
Og jeg sveder som en Vognmandshest.
I min Fart kan mig dog ikke hindre
Den hede Luft og Solens Ild,
Thi der raser med Magt i mit Indre
En Flamme nok saa stærk og vild.

Lise.

Men De bør Dem moderere,
Dem spare lidt, gaae frem i Mag,
Og det saa meget mere
Paa slig en rædsom Hundedag.

Blase.

Ei om Hundedags=Tid, ei et Ord om Hund
Jeg idag gider høre, thi veed De vel,
Jeg har alt i den tidlige Morgenstund
Slaaet omtrent en lille Snees ihjel.
Mellem dem var et Par som var gale,
De andre mangled Tegn og Pas;
Med Courage jeg greb deres Hale,
Og spurgte bister: Was ist das?

Lise.

Og nu trættet af at myrde,
De søger Fred i Elskovs Havn,
Hvor De som en kjelen Hyrde
Forelsket stammer Lises Navn.

Blase.

Ganske ret! vil De see, jeg har tænkt paa Dem,
Jeg har her Medicin, som er excellent.
'il De see hvad jeg tager af Vesten frem
vis paa 'n søde lille Patient!
den her i V. (Tager Draabeflasken op af Vestelommen.)

Lise.

O min Sygdom vil nok, som jeg haaber,
Gaae over uden Medicin.

Blase.

Tag kun heraf en tredive Draaber,
Og vær forresten evig min!

Lise (idet hun tager Flasken.)

Nu saa kom da med den Flaske,
Den gjør vel ondt saa lidt som godt.

Blase (afsides.)

Mon hun ei, den lille Taske,
Har Lyst med mig at drive Spot?
Nu velan, jeg maa prøve hvordan jeg bedst
Kan bevæge den Grumme til Kjærlighed;
Jeg vil trælle saa haardt som en Postmesters Hest,
Og fortjene hende ved min Sved.

Lise (afsides.)

Nu velan, jeg maa prøve hvordan jeg bedst
Kan befrie mig for ham og hans Kjærlighed;
Han er lykkeligviis jo saa dum som en Hest,
Saa jeg sagtens ham at narre veed.

Fjortende Scene.

De Forrige. Arthur.

Arthur.

God Morgen, søde Lise! God Morgen, Hr. Blase! (Til Lise.) Har De tænkt paa Middagsmaden, min smukke Pleiesøster?

Lise.

Bordet er dækket i Haven. Men De faaer ikke uden kold Mad, paa Grund af den stærke Hede.

Arthur.

Charmant! Saa kan vi jo strax gaae tilbords. Min Fader kommer om et Øieblik. Kjøbmand Kraft er inde hos ham, og vrøvler med ham om den syge Hest og de tabte Obligationer. (Til Blase.) Hvorledes finder De Hoppen idag?

Blase.

Hendes Tilstand er noget foruroligende; jeg hører, hun har fantaseret inat; men det skal nok blive bedre. Den spanske Flue har truffet godt, jeg har desuden aareladt hende, og bragt hende en ny Mixtur, som nok skal vise Sygdommen Veien.

Arthur.

Charmant! Hvad Nød har man, naar man falder i saa habil en Mands Hænder?

Blase.

O jeg takker! De er altfor god.

Arthur.

Jeg vil ikke sige Dem Complimenter, men dersom vi levede i Syndflodens Tid, og jeg forresten besad nogen Indflydelse hos høie Vedkommende, da skulde jeg sørge for at De blev ansat som Overlæge i

Noahs Ark, thi De curerer jo alle Dyr, baade de rene og urene.

Blase.

Jeg beder mangfoldig.

Arthur.

Jeg vilde da kalde alle Dyrene sammen, og kan De gjætte hvad jeg vilde sige til den hele Flok?

Blase.

Nei, det kan jeg just ikke.

Arthur.

Nu saa hør da.

Mel. Markedschoret af Den Stumme i Portici.

Arthur.

Kom hid, kom hid, hver Ko, hver Hest!
Hos ham cureres allerbedst.
Kom hid, hvert Faar, hver Gjed, hvert Sviin!
Han har den bedste Medicin.

Blase.

Mange tusind Tak!
Altfor megen Ære!
Slig en Ros jeg knap kan bære,
Derfor mange tusind Tak!

Arthur.

Hør kun længer frem!
Talen er ei færdig,
Den skal blive Helten værdig,
Derfor hør kun længer frem!

Kom hid, hver Hane, Gaas og And!
Beundrer denne store Mand!
Kom hid, hver Dompap, Sidsken, Stær,
Og seer den sande Vet'rinær!

Blase.

Mange tusind Tak, ꝛc.

Arthur.

Hør kun længer frem, ꝛc.
Naar alle Dyr forsamle sig
Med Vrinsken, Galen, Brøl og Skrig,
De synge vil i fælles Chor
Til Ære for den Mand saa stor.

Blase.

Mange tusind Tak, ꝛc.

Arthur.

Giv kun Agt derpaa!
Saadan brøler Qvæget,
Dybt og inderlig bevæget;
Choret lyde vil som saa:

Melodie af samme Stykke.

Hil dig, vor Ven, vor Fader!
Du Qvægets Hjerte kjær!

(Til Lise og Blase.)

Synger dog med!

Alle Tre.

Hil dig, ꝛc.

Arthur.

Bliver kun ved!

Alle Tre.

Aldrig Qvæget forlader
Sin store Vet'rinær.

Blase.

De gjør mig sandelig ganske skamfuld.

Arthur.

De behøver ikke at skamme Dem; det er ikke meer end billigt. Men gjør mig nu ogsaa den Tjeneste, Hr. Blase, at gaae og see til Hoppen.

Blase.

Jeg kommer lige fra hende, hun er just falden i Søvn.

Arthur.

Gaa alligevel, jeg beder Dem. Jeg har ikke et roligt Øieblik, førend det stakkels Dyr er friskt.

Blase.

Jeg erkjender fuldkommen, hvilket kostbart Liv der er betroet i mine Hænder.....

Arthur.

Ja ikke sandt? En engelsk Ridehoppe til 600 Specier! Derfor gaa!.....

Blase.

Jeg adlyder Deres Ordre. (Afsides.) Jeg troer næsten, han vil være alene med Lise. Ja det er nok Noget, jeg maa vænne mig til.

(Gaaer ind i Huset.)

Feintende Scene.

Arthur. Lise.

Arthur.

Ha, ha, ha! Det er en ypperlig Mand, som De faaer, lille Lise! Ikke sandt, jeg har dresseret ham godt? Jeg kan faae ham væk, naar det skal være. Tænk, hvilken Fordeel i Deres tilkommende Ægtestand! Man kan blive ham qvit, naar man bare har en Hund, Kat eller Kanarifugl til sin Disposition.

Lise.

Jeg maa beundre Deres gode Lune.

Arthur.

Og hvorfor skulde jeg ikke være lystig?

Lise.

Under nærværende Omstændigheder.....

Arthur.

Jeg forstaaer Dem. De mener at siden jeg har tabt paa Kjøge Landevei 15,000 Rd. i kongelige Obligationer, saa burde jeg være melancholsk.

Lise.

Det kunde være Grund nok for en Anden.

Arthur.

Men ikke for mig. Obligationerne findes nok igjen. Naar man er Diplomat, er man i Besiddelse

af tusinde smaa hemmelige Kneb, ved hvilke man kan faae det Utrolige opdaget. En Diplomat er desuden altid i godt Lune, Verden maa saa forresten gaae op eller ned.

Lise.

Det maa jo være fortræffeligt! Kan De da ikke lære mig hvori det bestaaer at være Diplomat?

Arthur.

En Diplomat er en Mand som er i Besiddelse af de vigtigste Statshemmeligheder; han besidder den Kunst at faae de skjulteste Ting opdaget; han veed at intriguere paa den fineste Maade; han forstaaer at sætte al Verden en Voxnæse paa; han sendes fra det ene Hof til det andet, og bruges ved Tractater og Fredsslutninger. Han veed at gjøre sig gjældende hos det smukke Kjøn, ... ikke sandt? jo De har nok allerede mærket det? Hans Elskværdighed er egenlig Nøglen til hans hele Indflydelse. Derfor slutter han heller aldrig nogen Tractat, uden at en eller anden deilig Minister-Frue maa underskrive en hemmelig Artikel deri.

Lise.

Er De da saadan en Mand?

Arthur.

Endnu ikke, men jeg bliver det nok. Mine

egne Fortjenester og min Faders Penge give mig grundet Haab om snart at blive ansat som Secretair ved en eller anden Ambassade ved et af de mindre europæiske Hoffer, thi man maa krybe før man kan gaae.

Lise.

Hvad har De da gjort for at opnaae det?

Arthur.

Slet Intet, det er den bedste Adkomst. Ved at foretage Nogetsomhelst, vilde jeg kun degradere mig, og gjøre mig uværdig til den diplomatiske Høihed. Og desuden: i Alt hvad man foretager sig, giver man Anledning til Critik; men naar man derimod gjør slet Intet, saa kan Ingen sige noget Ondt om Ens Handlinger.

Lise.

Men heller intet Godt.

Arthur.

Det behøves heller ikke. Diplomatiken er Negationens Rige. Dog jeg taler Dem vist for høit, De forstaaer mig neppe?

Lise.

Ikke saa ganske. Men sig mig, troer De da at De kan skaffe de tabte Penge tilbage?

Arthur.

Om jeg kan? Hvad Dieblik det skal være. Det vil sige, ikke strax, men om meget kort Tid. Jeg har allerede mine Spioner ude. Politiet, til hvilket min Fader henvendte sig, har ogsaa sine, men de faae en lang Næse. Politiet er en plump, ret en grov Institution. Nei, Diplomaterne forstaae det bedre.

Lise.

Men hvorfor siger De det da ikke til Deres Fader, som gaaer og ængster sig derover?

Arthur.

For det første, har jeg dem jo ikke endnu, og desuden..... Ja det er nu atter en Intrigue, som idetmindste De burde forstaae.

Lise.

Jeg?

Arthur.

Jeg maa indvie Dem i Diplomatikens Hemmeligheder. Dersom jeg skaffede Pengene tilveie, saa vilde min Fader atter paalægge mig at ride til Kjøbenhavn, for at overlevere dem til Commerceraad Grønmeier, ligesom han gjorde forleden Dag.

Lise.

Det kan jeg aldrig troe. Siden det første Forsøg gik saa uheldigt.....

Arthur.

Siger Intet! jeg kjender ham, han vilde sende mig paanye i samme Ærinde. For Fanden! jeg er ingen Handelsbetjent, jeg er heller ingen Staldkarl eller Rideknægt. Jeg skulde tillige have overbragt den engelske Ridehoppe, som han har kjøbt for Commerceraadens Regning. Lykkeligviis fik Dyret Kuller, inden jeg kom til Corporals-Kroen; Bæstet gik bag over med mig, jeg havde gyldig Grund til at vende om, thi De indseer selv, at naar en Hest gaaer bag over, saa vender den Rytteren om, enten han vil eller ikke. Siden bemærkede jeg først, at jeg ved at falde af Hesten havde tabt min Portefeuille, hvori Obligationerne laae.

Lise.

Og det kalder De en Lykke?

Arthur.

Naturligviis, thi var jeg kommen til Kjøbenhavn, saa var jeg bleven opholdt der i flere Dage, og De veed, elskværdige Lise, hvor nødig jeg skilles fra Dem.

Lise.

Hvorledes?

Arthur.

Og især i disse Dage, da jeg tør haabe at De indvilliger i en øm Forbindelse med....

Lise.

Hvad tænker De paa?

Arthur.

Hør mig ud! En øm Forbindelse med — Hr. Blase. Ha, ha, ha!

Lise.

Blase! — Hvorfor ligger det Dem paa Hjertet?

Arthur.

Atter Intrigue! Blase er en Dosmer, derfor maa De ægte ham.

Lise.

Jeg takker for Complimenten.

Arthur.

Det er ingen Compliment. Med en Dosmer bliver De lykkeligst. Med Deres Forstand kan De vende og dreie ham som De vil; De faaer ham ganske under Tøflen.

Lise.

Men kan det ikke være Dem ligegyldigt?

Arthur.

Intet er ligegyldigt for en Diplomat. De veed, charmante Lise, hvor høit De staaer anskreven i mit

Hjerte, og hvormeget hellere jeg derfor seer Dem gift med Blase, end med en Mand som den unge Herr Grønmeier, Commerceraadens Brodersøn, hvem det udentvivl bliver vanskeligere at dressere til en rigtig Ægtemand.

Lise.

Men Gud bevares! hvad er Deres Mening?

Arthur.

De lader som De ikke forstaaer mig. Dersom jeg var kommen til Kjøbenhavn, saa havde maaskee den unge Hr. Ferdinand seet sit Snit, og var kommen herud for at forpurre Deres Ægteskab med Blase. Det vilde jeg ikke. Ny Intrigue! — Og skal jeg sige Dem Sandheden? Hesten feilede ikke det Mindste; ja det er at sige, den var vel ikke ganske ved sin Helbred, men den havde saamænd ikke mere Kuller end jeg.

Lise.

Nu, naar det endda ikke var mere .... Men saa har De vel heller ikke tabt Pengene?

Arthur.

Jo det er en Sandhed. Hesten gjorde sig gal, og jeg faldt virkelig af den, og i det Samme tabte jeg Portefeuillen ud af Lommen.

Lise.

O, see De kun efter! den ligger vist oppe i Deres Chatol.

Arthur.

Hvor kan de troe det? Min Fader har allerede gjennemsøgt alle mine Gjemmer for en Sikkerheds Skyld. Hvor kan De troe at mine Intriguer ere saa let gjennemskuelige?

Lise.

Og den stakkels Hest, som nu bliver plaget med Aareladning, Plaster og Mixturer!

Arthur.

Det har den godt af! thi deels er den virkelig ikke rask, og deels er det et Præservativ mod tilkommende Sygdomme. Den hele Confusion, som min lille Intrigue har afstedkommet, er i høieste Grad charmant. En Diplomat er aldrig gladere end naar han kan sætte hele Verden i Bevægelse for Ingenting.

Lise.

Saa De kalder 15,000 Rigsdaler Ingenting?

Arthur.

Vær rolig, Pengene komme nok for en Dag. Lov nu blot at De vil modtage Blases Haand, inden den unge Herr Ferdinand kommer herud. De veed hvormeget min Fader ønsker det; De vil ogsaa snart indsee at jeg har ligesaa vigtige Grunde til at nære det samme Ønske.

Sextende Scene.

De Forrige. Perlekjær og Kraft komme ud af Gadedøren.

Perlekjær.

Som sagt, min bedste Herr Kraft! jeg er en slagen Mand, jeg er ruineret, jeg ærgrer mig en Guulsot paa Halsen.

Arthur (sagte til Lise.)

Saa gratulerer jeg Papa, thi man kan ogsaa faae den i Ansigtet.

Kraft (til Perlekjær.)

Giv Dem tilfreds, Herr Krigsraad! Man maa ikke tabe Haabet.

Perlekjær.

Maa jeg ikke tabe det, naar alle mine Undersøgelser ere frugtesløse? Mit sidste Haab stod til at vinde Tid idetmindste, men efter hvad De har sagt mig, saa er jo ogsaa det forbi.

Arthur (til Perlekjær.)

Er der en ny Ulykke paafærde, siden Papa tager saa græsselig paa?

Perlekjær.

O din vanartige Skjelm! nu har vi det saa godt!

hvad mener du vel om det? Herr Kjøbmand Kraft har havt Brev imorges fra Commerceraaden, som skriver at han selv vil komme herud iaften for at hente sine Penge og sin Hest.

Arthur.

Han skal være hjertelig velkommen. Lad mig kun tage imod ham, lille Papa!

Perlekjær (til Kraft.)

Hvad synes Dem, Herr Kraft? har De før kjendt saadan en Søn? Han gaaer hen og taber mig 15,000 Rigsdaler midt paa Landeveien, og spolerer mig en engelsk Hest til 600 Specier, og bryder sig ikke meer om det Hele, end om han havde væltet en Melkebøtte nede i Kostalden.

Arthur.

Fy, Papa! hvilke lave Lignelser!

Perlekjær.

Ja du fortjener dem ikke bedre.

Arthur.

Men kjære Papa, jeg maa tage mig den Frihed at sige Dem, at det var uforsigtig handlet af Dem. Jeg er ikke vant til det Slags Forretninger; saadant Noget er jo et simpelt Coureer-Ærinde.

Perlekjær.

O gaa Fanden i Vold med dine Minister-Griller! Nu skal man see at vi holde Courerer her ude i Kjøge. (Til Kraft.) Og jeg som nu i 15 Aar har været Commissionnair for Commerceraaden, og altid svaret ham Capital og Renter i rette Tid, jeg skal nu reent tabe al min Credit hos ham! Og hvormed skal jeg erstatte ham dette Tab? thi erstatte det maa jeg.

Arthur.

Har Papa da ikke Evne til det?

Perlekjær.

Hvad for Noget?

Arthur.

Jeg mener at naar Papa i 15 Aar har været Commissionnair for Commerceraaden, saa beløbe de 15,000 Rd. sig jo ikke til meer end 1,000 Rd. aarlig, og det maatte være en daarlig Commissionnair, som ikke hvert Aar kunde slikke 1,000 Rd. under Stolen.

Perlekjær (til Kraft.)

Hvad synes Dem, Herr Kraft? det skal naturligviis være Spøg. (Til Arthur.) Du er saa næsviis, din Knægt, som om du allerede var Ambassadeur.

Kraft (til Arthur.)

Jeg kan rigtignok ikke begribe at De kan være saa ligegyldig derved, thi det er dog høist ubehageligt for Deres Herr Fader. De veed at Commerceraaden havde anmodet ham om at realisere en Deel af hans Eiendomme her i Egnen, til Beløb 20,000 Rd. Af disse har han reclameret de 15,000, som han skal bruge strax, og har desuden givet Krigsraaden i Commission at kjøbe en Hest af engelsk Race hos en Godseier som har Stutteri. Commerceraaden skulde om otte Dage sende denne Hest til Vestindien. Alt Dette tilsammen er vistnok et ikke ubetydeligt Tab.

Perlekjær.

Ja, er det ikke forskrækkeligt! Og nu kommer Manden herud iaften, for at modtage baade sin Hest og sine Penge! Hvad skal jeg ulykfalige Mand dog gribe til? De maa blive her, lille, gode Herr Kraft, eller komme igjen, og hjelpe mig at snakke Commerceraaden tilrette.

Kraft.

De kan stole paa mig. Jeg gaaer nu blot hjem for at spise til Middag, og naar jeg saa har faaet mig en lille Middagsluur, skal jeg komme tilbage. Farvel saalænge!

Perlekjær.

Vor Herre være med Dem! (Kraft gaaer.)

Syttende Scene.

Perlekjær. Arthur. Lise.

Perlekjær.

O Gud hjelpe mig! (Til Arthur.) Du veed ikke, hvilken Ulykke du har gjort. Mine allerkjæreste Forhaabninger ere fra nu af tilintetgjorte.

Arthur.

Hvad mener Papa?

Perlekjær.

Den unge Ferdinand, Commerceraadens Brodersøn, er hans nærmeste Paarørende, og upaatvivlelig hans eneste Arving. Dersom han nu ægtede min Malvina, din Søster, saa kom den hele store Formue til vor Familie. See det var min Plan, og den har du ødelagt.

Arthur.

Paa min Ære, jeg beundrer Dem, Papa! det er en fiin Plan, som gjør Deres Skarpsindighed Ære, og den skal og maa gaae i Opfyldelse.

Perlekjær.

Jo pyt! nu da Commerceraaden og jeg blive Uvenner, og udentvivl geraade i en langvarig Proces med hinanden! Nei, nu er det forbi, og det er din Skyld.

Lise.

Vil Krigsraaden ikke gaae tilbords?

Perlekjær.

Jo det er sandt!..... Gud veed, jeg har ingen Appetit.

Arthur.

Siger Intet, Papa! Jeg kan spise for To.

Perlekjær.

Du er saa kjephøi, at dersom jeg gjorde dig din Ret, saa..... Naa jeg vil ikke svare dig som du fortjener. Kom, lille Lise, lad os gaae!

(Tager Lise under Armen. De gaae alle Tre ind i Haven.)

Attende Scene.

Ferdinand i sorte Klæder, med Flor om Hatten.

Egen Melodie.

1.

Ferdinand.

Welan! Parat jeg er til List;
Nu Courage blot! Lykkes vil den vist.
Ak hvilken Nød!
Min Onkel er død!
Ak aldrig jeg forvinder
Et saa grumt, saa grueligt, græsseligt Stød!
Men Skjæbnen bød,
Min Taare den flød,
Den vædede mine Kinder,
Og Diet mig end forblinder.

Skjæbnen saa haard
Fordrages dog, naar
I gode Mænd og Qvinder
Ynke mig og lindre mit billige Saar.
Livet forgaaer,
Men Dyden bestaaer:
Ved den Sentens jeg vinder,
At jeg i mit Tab mig finder.
Ha, ha, ha, ha, ha!
Jeg forstiller mig godt,
Skal man see,
Ha, ha, ha, ha, ha!
Hvis jeg barer mig blot
For at lee. —
Heller maa Graad
Gjøre Kinden vaad;
Jeg maa græde, skjøndt idag jeg ingen Taare frem kan faae.
Mon jeg ikke kan?
Jo det gaaer an;
Naar jeg gnider Øiet, tænker jeg at sagtens det vil gaae.
Ha, ha, ha, ha, ha!
Jeg forstiller mig godt,
Skal man see,
Ha, ha, ha, ha, ha!
Hvis jeg barer mig blot
For at lee.
Velan! Parat jeg er til List;
Nu Courage blot! Lykkes vil den vist!

2.

(Banker paa Døren.)

Luk op! Lad mig ei længer staae!

Niels (indenfor.)

Mon jeg hørte ret? Banker Rogen paa?

Nittende Scene.

Ferdinand. Niels.

Niels.

Ei! er det jer?
Os velkommen vær!
Men I har Flor om Hatten!
Gud bevares! sig mig hvordan det dog er!

Ferdinand.

Sorgen er nær
I Verdens Besvær.
Min Onkel har forladt 'en,
Han himlede midt om Natten.

Niels.

Kors! er det sandt?

Ferdinand.

Jeg frygter iblandt
At Fanden eller Katten
Tog ham bort, til Straf for han laante paa Pant.

Niels.

Kors! er det sandt?

Ferdinand.

Min Trøst jeg dog fandt:
Jeg Fingre fik i Skatten,
Og arvede hele Klatten.

Ha, ha, ha, ha, ha!
Jeg er ret i mit Es.

Niels.

Kan I lee?

Ferdinand.

Ha, ha, ha, ha, ha!
Jeg har Penge som Græs.

Niels.

Vil man see! —
Kan I dog ei
Fælde Taarer?

Ferdinand.

Nei!
Jeg har grædt saameget, at jeg ikke godt kan taale meer.

Niels.

Skik og Brug det vil,
Graad maa der til.

Ferdinand.

Ja jeg græder med det ene Øie, mens det andet leer:
Ha, ha, ha, ha, ha!
Jeg er ret i mit Es.

Niels.

Kan I lee?

Ferdinand.

Ha, ha, ha, ha, ha!
Jeg har Penge som Græs.

Niels.

Vil man see!

Ferdinand (afsides.)
Det første Skridt er gjort. Velan!
Nu det gjælder blot kjækt at holde Stand.

Niels.
Han lystig er, han leer; velan!
Men jeg ræddes fælt for den døde Mand.

Niels.

Men Kors bevares, Hr. Grønmeier! Hvem skulde have tænkt det? Hvordan er det dog gaaet til?

Ferdinand.

Ja, min gode Niels, hvorledes gaaer saadant Noget til? Den Vei skal vi Alle, seent eller tidligt.

Niels.

O Herre Gud! Men feilede der ham da ikke Noget? Var han ikke daarlig?

Ferdinand.

Nei, Gud bedre det! da han gik i Seng igaaraftes, var han saa frisk og rask som En af os ....

Niels.

Hu!

Ferdinand.

Og da han vilde staae op imorges, vidste han endnu ikke at han var steendød.

Niels.

O Herre Jemini!

Ferdinand.

Du veed jo, han pleiede at staae tidlig op om Morgenen, og tælle Penge. Imorges syntes det mig nok at det var saa stille inde i hans Værelse; endelig gik jeg derind, og hvad saae jeg? han laae ganske rolig i Sengen, og var saa død som en Sild. Han holdt et Papir i Haanden ..... men kjære Niels! det var ingen Bønnebog, det var saamænd en Pante-Obligation, som han har fornøiet sig med at læse i sin sidste Time.

Niels.

Ih, Gud forbarme sig!

Ferdinand.

Ja, det staaer mig svært for Hovedet; jeg er bange for at han er fløiet lige lukt ind i Helvede.

Niels.

Ih fy for den slemme Syge! Men er I da ogsaa vis paa at han er død?

Ferdinand.

Ja det er desværre kun altfor vist. Jeg vilde selv have tvivlet derpaa, dersom han ikke strax efter sin Død havde aabenbaret sig for mig.

Niels.

Hvad for Noget? har han allerede spøget?

Ferdinand.

Saa græsseligt!

Niels (gaaer nogle Skridt tilbage.)

Ih! du store chinesiske Gud!

Mel. af Fra Diavolo: Paa Bjerget dybt i Skoven.

1.

Ferdinand.

Imorges han sig viste
I Stalden i vor gamle Gaard,
Ved den Havrekiste,
Som du nok veed, der staaer.
Jeg kommer just i Tanker,
En gammel pudret Mand jeg seer,
Vredt i Kisten han banker,
Mens han i Skjægget leer.
Tænk dig! det var min Onkels Postyr!
Men hvem troer du, stak i den samme Fyr?

Niels (ængstelig spørgende.)

Dævvelen?

Ferdinand (bekræftende med høi Røst.)

Djævelen!

Niels (vigende forfærdet tilbage.)

Dævvelen!

2.

Ferdinand.

Mens han saalunde spøgte,
Han ruskede i den lille Dør,
Og om Kamret søgte,
Hvori du boede før.

Han skreg med Tordenstemme:
"Hvor er dog Niels, min fordums Ka'l?
"Jeg ham aldrig skal glemme,
"At han min Havre stjal."
Tænk dig! hvilket fordømt Spøgeri!
Men du gjætter nok hvad som stak deri?

Niels (som før.)

Dævvelen?

Ferdinand (som før.)

Djævelen!

Niels (som før.)

Dævvelen!

3.

Ferdinand.

Paa Veien hid til Kjøge
Han stedse har med Vognen fulgt;
Men alt vant at spøge,
Har han sit Aasyn dulgt.
Først løb han hele Tiden
Som Pudel, sort med rødlig Blis,
Men forgjorde sig siden
Baade til Mops og Spids.
Tænk dog! han vil dig hente til sig!
Ja nu veed du jo, hvem der henter dig?

Niels (som før.)

Dævvelen?

Ferdinand (som før.)

Djævelen!

Niels (som før.)

Dævvelen!

Niels.

O ti stille, gode Herre! Saa har jeg selv seet ham, han var hos mig inat.

Ferdinand.

Hvorledes? Har han allerede været her?

Niels.

Ak ja! Gud hjelpe mig Stakkel!

Egen Melodie.

1.

Niels.

Tænk engang! Midt inat
Kom en græsselig Kat;
Han faldt ned paa min Hat,
Og han skreg som besat.
Med et Spring, saa det sprat,
Da jeg slog til ham glat,
Han om Bjelken tog fat,
Hvor han lagde sig plat.
Fælt med Øinene han gloede,
Ubevægelig de stode
Som to Lygter i hans Ho'de;
Men hvor kunde jeg formode
At det Herr Commerceraaden var?

2.

Ferdinand.

Hvis du har lidt Forstand,
Nu saa lær da, velan,
Man paa Haar ikke kan
Skue Kat eller Mand.

Ja saafremt i vort Land
Det paa Gjerning kom an,
Var jo Katten af Stand,
Thi Commers gjør jo han.
Naar du seer et Dyr med Hale,
Som gjør Jagt paa Spurv og Svale,
Mens han mjaver i sin Tale,
Maa du ham dig anbefale,
Thi maaskee Commerceraad han er.

Niels.

Gud veed hvorfor den salig Sjæl ikke vil lade mig have Ro! jeg har saamænd altid været ærlig i min Tjeneste; og var det ikke en død Mand, som beskyldte mig for at have stjaalet Havre, saa vilde jeg sige at det var den største Løgn.

Ferdinand.

Ja men nu gjør du bedst i ikke at sige det, thi de Døde lyve aldrig; og har du stjaalet, saa maa det have været betydeligt, thi en Gjenganger gjør sig ikke Uleilighed for Bagateller.

Niels.

Da sværger jeg paa....

Ferdinand.

Ja det er mig ligemeget. Har du en god Samvittighed, saa kan du jo være rolig. Men gaa nu

ufortøvet og meld Herr Krigsraad Perlekjær min Ankomst.

Niels.

Strax! (Afsides.) Af hvor det vil gaae den stakkels Krigsraad til Hjerte! (Løber ind i Haven.)

Tyvende Scene.

Ferdinand allene.

Ferdinand.

Nu vil der blive Allarm i Leiren. Krigsraaden er mere polisk end jeg, saa det gjælder nu at bære sig fiffigt ad, for at ikke min Plan skal ryge i Lyset. Til Alt behøves Penge, og jeg har ikke en eneste Skilling i Lommen. — Men see der! der kommer jo Doctoren; jeg maa see at insinuere mig hos ham.

Een og tyvende Scene.

Ferdinand. Blase kommer ud af Gadedøren.

Blase (afsides.)

En fremmed Person! Hvem kan det være?

Ferdinand.

Deres Tjener, Herr Doctor! Nu, hvorledes gaaer det med Deres Patient? Vær overbeviist om min inderligste Deeltagelse.

Blase.

Min Herre, De er altfor god. Jeg takker for Eftersporgselen. Jo, hun er upaatvivlelig i Bedring.

Ferdinand.

Himlen være lovet!

Blase.

Hvem har jeg den Ære at tale med?

Ferdinand.

Jeg er den unge Grønmeier.

Blase.

Ærbødigste Tjener! Det smigrer mig at gjøre Deres Bekjendtskab. Ja saa kan jeg nok begribe Deres Deeltagelse.

Ferdinand.

Ikke sandt? Man har medlidende Følelser, man har et menneskeligt Hjerte.

Blase.

Upaatvivlelig. (Afsides.) Det er ham som er forlibt i Lise. Nu gjælder det at holde Ørene stive.

To og tyvende Scene.

De Forrige. Perlekjær, med Servietten i Haanden, kommer styrtende ud fra Haven, fulgt af Niels, som gaaer over i Huset.

Perlekjær.

Gud forbarme sig, Herr Ferdinand, hvad er det jeg hører!

Ferdinand.

Ak ja, Herr Krigsraad! det er kun altfor sandt. (Holder Lommetørklædet for Øinene.) Ak, saadan en Onkel faaer jeg aldrig meer! (Afsides.) Det er da reent forbandet! jeg kan slet ikke græde.

Perlekjær.

Gud bevares! Kjøbmand Kraft har endnu idag havt Brev fra ham, at han vilde komme herud iaften.

Ferdinand (afsides.)

Hvad for Noget! Nu er jeg da om en Hals!

Perlekjær.

Var han da syg? feilede der ham Noget?

Ferdinand.

Ak nei, Herr Krigsraad! han gik frisk og sund i sin Seng igaaraftes, og imorges var han død.

Blase.

Hvorledes? er Herr Commerceraaden død?

Ferdinand.

Ak ja!

Blase.

Er det muligt? — Maa jeg have den Fornøielse at condolere?

Ferdinand.

Jeg takker for Deres Deeltagelse. Vær overbeviist om, at jeg ønsker Intet ivrigere end Leilighed til at gjengjælde Deres Følelser.

Blase.

Jeg takker skyldigst.

Tre og tyvende Scene.

De Forrige. Arthur og Lise komme fra Haven.

Arthur.

Hvad er det jeg hører? Er Deres Onkel død?

Ferdinand.

Ja, og det tilgavns.

Arthur.

Men Gud bevares! har han da været syg?

Ferdinand.

Nei dersom han havde været syg, da vilde jeg snarere have fundet mig i min Skjæbne, men dette Stød kom saa gyselig uventet.

Perlekjær.

Tænk engang! Han var frisk og sund igaaraftes, og imorges var han død.

Ferdinand (afsides.)

Han sparer mig for at gjentage det.

Lise (afsides.)

Det er nok den List hvormed han vilde overraske mig? Hvad mon den Comedie skal betyde?

Ferdinand (til Perlekjær.)

I Betragtning af den oprigtige Deeltagelse, som jeg gjorde Regning paa at finde hos Dem — thi De var jo hans bedste Ven — ansaae jeg det for min Pligt at reise herud, og underrette Dem om den sørgelige Tildragelse, saa meget mere som De har en Sum Penge at udbetale min Onkel, og jeg nu, som hans eneste Arving, er berettiget, ja forpligtet til at modtage den.

Lise (afsides.)

Nu begriber jeg det! Men er han da fra Forstanden?

Perlekjær (afsides til Arthur.)

Saa! nu seer det godt ud. Hvad skal jeg nu svare ham?

Arthur.

Aa, Papa hitter nok ud af det.

Perlekjær (til Ferdinand.)

Ja, det er ganske rigtigt; Pengene ere ogsaa til Tjeneste, naar det skal være. Blot for en Ordens Skyld maatte jeg nok vente med Udbetalingen, indtil Testamentet er blevet bekjendtgjort.

Ferdinand.

Testament findes ikke. Min Onkel har aldrig været at bevæge til at opsætte sin sidste Villie. Men just fordi der intet Testament er gjort, er jeg hans lovlige Universal-Arving.

Perlekjær.

Det er ganske rigtigt, og jeg beder Dem være overbeviist om min uindskrænkede Tillid til en Mand af saa stor Fortjeneste. Det veed Gud, der er ikke den Ting i Verden som jeg jo vilde gjøre for Dem, men .... der er dog altid nogle smaa Formaliteter at iagttage.

Ferdinand.

De misforstaaer mig. Troer De at det er min Hensigt at forlange Pengene idag? Paa ingen Maade! de ere saamænd meget sikkrere hos Dem end hos mig.

Arthur (sagte til Perlekjær.)

Der kan Papa høre.

Ferdinand.

Jeg har endog isinde at lade dem blive staaende hos Dem, for at De kan gjøre mig dem frugtbringende efter Deres eget Skjønnende.

Perlekjær.

Meget forbunden! Det vil smigre mig uendeligt, om ikke blot salig Herr Commerceraadens Formue, men ogsaa den Tillid, hvormed han beærede mig som Commissionnair, maa være gaaet i Arv til hans Herr Brodersøn.

Arthur (sagte til Perlekjær.)

Meget godt sagt! En Diplomat kunde ikke gjøre det bedre.

Ferdinand.

Dersom De kan være tjent med at beholde Pengene til Deres Omsætninger, saa skal Capitalen forblive uopsigelig i Deres Værge, saalænge som De ønsker det.

Perlekjær.

Der skeer mig en stor Tjeneste derved.

Ferdinand.

Det glæder mig at kunne tjene min Onkels bedste Ven med saa ubetydelig en Opoffrelse. Jeg reiser nu om lidt tilbage til Kjøbenhavn.

Perlekjær.

Allerede!

Ferdinand.

De kan nok tænke at der er meget at tage vare paa ved en saadan Leilighed. Denne lille Udflugt har jeg kun gjort for Deres Skyld; men naar jeg igjen kommer hertil, saa agter jeg at opholde mig længere, og saa skal vi arrangere det Hele.

Perlekjær.

De er altfor god. Vær overbeviist om, at dersom jeg kan være Dem til nogen Gjentjeneste....

Ferdinand.

Jeg tager Dem paa Ordet; det er rigtignok kun en Bagatel. Paa Reisen hertil traf jeg i Skillings-Kroen paa en gammel Bekjendt, en Poet, som vilde gjøre en følsom Reise til Møens Klint, men var bleven siddende fast i Kroen, fordi han havde drukket flere Penge op end han havde hos sig. Jeg lovede at skjænke ham en Understøttelse naar jeg vendte til-

høge, saa meget mere som han forpligtede sig til at plante min salig Onkel en rørende Gravblomst i Adresse-avisen. Ak! det er jo det Eneste hvormed jeg kan vise den Afdøde min Taknemmelighed.

Perlekjær.

Gud bevares! Det er ikke meer end billigt; og det gjør Deres Følelser den største Ære, thi De har rigtignok Grund til at være ham taknemmelig.

Ferdinand.

Det glæder mig at De er af min Mening; jeg stolede paa denne Sympathie. Jeg lovede ham 200 Rd., og ventede nok at De vilde forstrække mig denne Bagatel, som jo altid siden kan afdrages i Deres Mellemværende med min salig Onkel.

Perlekjær.

200 Rd.! Men er det ikke formeget for en Gravblomst? Jeg troer næsten at jeg kunde skaffe Dem en for bedre Kjøb herude.

Ferdinand.

Ja, men hvad bliver det saa for en? Med al Respect for Kjøge, saa har jeg dog aldrig hørt dets Poeter berømmes. Desuden det kan ikke nytte at prutte med en Poet, saa faaer man kun Vare derefter.

Det er bedre at betale raisonnabelt, saa faaer man ogsaa Noget som er solid, og jeg vil Intet spare i denne Henseende.

Perlekjær.

De har fuldkommen Ret; og Pengene ere til Deres Tjeneste. Jeg har netop 200 Rd. her i min Brevtaske; jeg havde taget dem med, fordi jeg havde en Udbetaling at besørge i Eftermiddag.

(Tager Pengene ud af Brevtasken.)

Ferdinand (vægrende sig ved at tage dem.)

Men jeg haaber at det ikke generer Dem....

Perlekjær.

Paa ingen Maade! Jeg har jo 20,000 Rd. af salig Commerceraadens Penge liggende i min Kasse, deraf kan jeg jo supplere denne Bagatel. Vær saa artig! (Afsides, idet Ferdinand tager Pengene.) Der slap jeg for godt Kjøb.

Lise (sagte til Ferdinand.)

Men Ferdinand, hvad tænker du dog paa?

Ferdinand (sagte til Lise.)

Vær uden Frygt! jeg skal nok afgjøre den Sag med min Onkel.

Perlekjær (afsides.)

Hillemænd! dersom jeg nu kunde sætte min gamle Plan igjennem! Nu var det Øieblikket dertil. (Til Ferdinand.) Men skal De virkelig reise saa hurtigt? jeg har tusinde Ting at tale med Dem om.

Ferdinand.

Omstændighederne kalde mig desværre ufortøvet tilbage. (Med et Blik paa Lise.) Visse uventede Efterretninger nøde mig endog til at reise tidligere end efter den første Bestemmelse.

Perlekjær.

Det gjør mig inderlig ondt.... thi hvad jeg vilde sige....

Ferdinand.

Desuden vilde min Nærværelse vistnok være Dem til Uleilighed.

Perlekjær.

Umuligt.

Ferdinand.

Siden De har en Patient i Huset.

Perlekjær.

En Patient?

Ferdinand.

Ja jeg har med stor Bedrøvelse erfaret at Frøken Malvina er farlig syg.

Perlekjær.

Min Datter? Hun er jo paa Balle i denne Tid.

Ferdinand.

Hvad hører jeg? Men har ikke Hr. Doctoren hende i Cuur.

Perlekjær.

Hvad for Noget? Troer De at min Datter bruger en Hestedoctor?

Blase.

Veterinair, om jeg tør bede.

Ferdinand.

Hestedoctor, Veterinair, hvad skal det sige? Er De da ikke en menneskelig Doctor?

Blase.

Menneskelig? Hvad mener De dermed? Kan Andre end Mennesker være Dyrlæger?

Ferdinand.

Det veed jeg sandelig ikke, men jeg hørte Dem sige for lidt siden, at De havde været paa Billesborg, for at see til en Kone som var upasselig.

Blase.

En Kone? Nei, det maa De forlade mig, jeg sagde en Ko.

Arthur.

Ha, ha, ha!

Ferdinand.

Er Frøken Malvina da ikke syg?

Blase.

Nei, men Deres salig Onkels Ridehoppe er syg.

Ferdinand.

Hvilken ubehagelig Forvexling!

Perlekjær.

Ak ja! jeg har saamænd endnu ikke villet sige Dem det, for at De ikke skulde have for megen Sorg paa eengang. Bæstet er meget sygt, desværre; men det er sandelig ikke min Skyld, thi efter alle Kjendetegn var hun sund og stærk som en Hest, da jeg kjøbte hende. Men jeg haaber, det vil Intet sige. Herr Blase er en habil Mand i dette Fag, han vil nok bringe hende paa Benene.

Blase.

Jeg beder Dem være overbeviist om, at Alt hvad Kunsten formaaer at udrette....

Ferdinand.

Jeg tvivler ikke derpaa.

Perlekjær.

Men hør nu, Herr Grønmeier, De er jo nu en hovedrig Mand; men hvad kan det nytte Dem, saalænge De savner Livets bedste Glæde? (Tager hans Haand og klapper den.) Tænker De ikke paa at gifte Dem?

Ferdinand.

Jo tilvisse! meer end nogensinde.

Perlekjær.

Det kan jeg lide. Det er dog saa sødt at kunne dele sin Lykke med en elsket Gjenstand.

Arthur (sagte til Perlekjær.)

Bravo Papa! De er ikke uden diplomatisk Genie. (Afsides.) Efter hvem skulde jeg ellers have arvet det?

Perlekjær.

Nu skal jeg sige Dem Noget. De skulde vælge en ung, smuk, velopdragen Pige, som selv har Noget tilbedste.

Ferdinand.

O ja; men det bliver vanskeligt at finde et saadant Ideal.

Perlekjær
(bestandig med største Venlighed.)

Siig ikke det. Naar De søger, saa finder De nok. De behøver saamænd ikke at gaae langt.

Arthur (afsides.)

Ikke længer end til Vallø.

Perlekjær.

Og sandt at sige, De behøver ikke at gaae et eneste Skridt, for naar hun bare veed det, saa kan hun ligesaa gjerne komme til Dem.

Ferdinand.

Nei det var virkelig en Skam at hun skulde uleilige sig.

Perlekjær.

Paa ingen Maade! Veien er jo ikke længere for hende end for Dem. Siig mig, hvilken Art af Kone De ønsker Dem, saa skal jeg tænke mig om, og gjøre Dem et Forslag; thi her ere adskillige nette Piger, saavel her i Byen som i Omegnen.

Ferdinand.

Jeg takker Dem ret meget, men jeg frygter at De ikke vil forstaae min Beskrivelse.

Perlekjær.

O jo saamænd vil jeg saa! Tal De kun.

Ferdinand.

Nu vel, siden De forlanger det.

Egen Melodie.

1.

Ferdinand (med en fiin Hentydning paa Lise.)
Jeg ønsker mig en yndig Viv,
Som elsker mig med Ungdoms Varme,
Hos hvem, til salig Tidsfordriv,
Jeg spøge kan i Skjønheds Arme.
I Midjen smal, om Barmen bred,
Med Haaret bruunt, og skjelmsk af Øie —
Nu har jeg nok, saavidt jeg veed,
Beskrevet hende nøie.

2.

Perlekjær.

En halvqvædt Vise jeg forstaaer:
Malvina mener De, min Herre?

Ferdinand.

Hun deilig er, men blond af Haar,
Og jeg forlangte bruunt.

Perlekjær.

Desværre!

Men hun har Dyd og stor Forstand,
Et Nemme som fast Alting fatter....

Ferdinand.

Jeg veed jo nok, min gode Mand,
At hun er Deres Datter.

3.

En Ting endnu!

Perlekjær.

Ja tal kun frit.

Ferdinand (bestandig med Hentydning paa Lise.)

Hvo som mig Kjærlighed tør love,
Hun maa for mig et dristigt Skridt,
Maa kunne selv en Daarskab vove.

Perlekjær.

Det kan Malvina, maa De troe;
Hun al Slags Daarskab høilig skatter;
Vær rolig kun....

Ferdinand.

Jeg er det jo,
Hun er jo Deres Datter.

4.

Arthur.

Min Fader gaaer lidt hastig frem,
Derfor lad mig Dem Resten sige:
Min Søster er en Brud for Dem,
De finder ei en saadan Pige.
Hun dannet er, hun taler Fransk;
Naar Hovedstaden vi besøge,
Saa troer man, hun er udenlandsk....

Ferdinand.

Ja vist, hun er fra Kjøge.

5.

Arthur.

Hør, Lise, siig, er det ei sandt:
Her var en fransk Baron i Vinter,
Som var mod hende høist galant,
Og fast af Elskov sprang i Splinter?

Lise.

Jeg derom Intet sige vil;
Hans franske Sprog forstod jeg ikke;
Men hvergang mig han talte til,
Han brugte danske Blikke.

6.

Blase.

Hvad hører jeg? De taler og
Med Vinene? ja til Baroner?

Lise.

Det er et meget udbredt Sprog,
Det tales vist af Millioner.

Blase.

Men om jeg være tør saa fri,
Jeg raader Dem: følg ikke Skikken.

Lise.

Jeg lærer helst det Sprog, hvori
Man sparer Grammatiken.

7.

Ferdinand.

En anden Gang, Hr. Perlekjær,
Vi tale kan om disse Sager.
Jeg tør ei blive længer her,
Det er paa Tid at bort jeg drager.
Farvel! farvel!
(Med et Blik paa Lise.)
Vi sees igjen.

De Andre.

Farvel! farvel! og reis med Lykke!

Perlekjær. Ferdinand. Arthur.

Hvis i min Plan jeg lykkes end,
Er det et Mesterstykke.

Blase (med Hentydning paa Perlekjær.) Lise (med Hentydning paa Ferdinand.)

Hvis i sin Plan han lykkes end,
Er det et Mesterstykke.

(Ferdinand lader som om han gik bort igjennem Baggrunden. De Andre gaae ind i Huset.)

Fire og tyvende Scene.

Ferdinand vender tilbage, da de Andre ere borte.

Ferdinand.

Det var en uventet Streg i Regningen, at min Onkel kommer herud idag. Men, som intet Uheld er uden Held, saa er det en stor Lykke at jeg fik det at vide; thi nu maa jeg forandre min Plan. Det gaaer ikke længer an at vente til Midnat med at føre Lise bort, thi min Onkel kommer vist nok forinden, og saa er det forbi med mit Regiment. (Tager sin Portefeuille op og skriver en Seddel.) Jeg vil forandre Tiden til Klokken otte i Aften, og lade Lise det vide ved et Par Ord. Niels kan besørge Seddelen hemmelig til hende. Ah! der kommer han meget beleiligt.

Fem og tyvende Scene.

Ferdinand. Niels kommer ud af Gadedøren.

Ferdinand.

Hør, Niels, vil du vise mig en Tjeneste?

Niels.

Ja, Gud bevares!

Ferdinand.

Jeg forlanger den ikke omsonst. Tag denne Seddel og bring den op til Jomfru Lise, men saaledes at Ingen seer det.

Niels.

Ikke Andet end det?

Ferdinand.

Jeg vil sætte stor Priis derpaa, om du udretter dette Ærinde fornuftigt. Jeg kommer tilbage om lidt for at hente Svar; jeg skal da nok give dig gode Drikkepenge. Og hvad meer er: den første Hund, Kat eller andet Bæst, hvori jeg gjenkjender min salig Onkel, skal jeg anholde, og sige ham at du ingen Havre har stjaalet, saa at han ikke behøver at uleilige sig til dig.

Niels.

Ja Gud velsigne jer! dersom I vil det....

Ferdinand.

Vær kun rolig! Lad mig bare see at du besørger mit Ærinde paa det nøiagtigste.

(Gaaer.)

Sex og tyvende Scene.

Niels. Strax efter: Arthur.

Niels.

Jeg vil strax gaae og besørge det.

(Vil gaae ind ad Gadedøren, men møder Arthur.)

Arthur.

Hvad er det for et Brev?

Niels.

Det er saamænd ikke Noget, gode Herre!

Arthur.

Ikke Noget? hvad skal det sige? Til hvem er det Brev?

Niels.

O det tør jeg ikke sige!

Arthur.

Hvorledes? Du tør ikke! Vil du nu strax gaae til Bekjendelse; ellers skal jeg rigtignok..... (Vil tage det fra ham, han undviger.) Til hvem er det?

Niels.

O lad være, gode Herre! Det er mare ikke til Jomfru Lise.

Arthur.

Tænkte jeg det ikke nok! Hvem har givet dig det? Fra hvem er det? jeg vil vide Alt.

Niels.

Hør, det er min Sjæl ikke fra den unge Herr Grønmeier.

Arthur.

Det vidste jeg iforveien. Hid med det strax!
(Tager det fra ham.)

Niels.

O Gud hjelpe mig! Nu skeer jeg da en Ulykke af dem Allesammen.

Arthur.

En hemmelig Depeche, som jeg ved min List har opfanget! (Efter at have læst Seddelen.) Hvad seer jeg! En Bortførelse! Klokken otte i Aften! — Hillemænd! det var heldigt at jeg fik det at vide. Nu gad jeg vide om min Fader endnu vil laste Diplomatiken. Jeg vil dog ikke strax meddele ham min Opdagelse. En Diplomat gjemmer enhver Hemmelighed saa længe som muligt. (Til Niels.) Følg med! (De gaae ind i Huset.)

Syv og tyvende Scene.

Frølich og Ferdinand komme fra forskjellige Sider, uden at see hinanden.

Frølich.

Det er paa Tiden at gaae til Arbeide.

(Gaaer hen til Stilladset.)

Ferdinand.

Det var uforsigtigt at bestemme Klokken otte. Min Onkel kunde maaskee komme forinden. Jeg har allerede skrevet en ny Seddel, hvori jeg har bestemt Klokken halv syv. Førend Klokken tre tager min Onkel bestemt ikke fra Kjøbenhavn; saa have vi Tiden for os. Naar jeg nu vidste hvorledes jeg skulde faae fat paa Niels, for at han kunde bringe Lise Seddelen. (Seer sig om, og opdager Frølich som just er i Begreb med at hiise

sig op med Stilladset.) Ih men see! den Leilighed tilbyder sig jo som af sig selv: det skal være et flinkt, skikkeligt Menneske, den Muursvend; Niels er derimod en Klodrian, som man i Grunden ikke kan stole paa. (Til Frølich.) O hør! Vil De gjøre mig en Tjeneste?..... Da De dog skal op i hine høiere Regioner, vil De da ikke tage dette Brev med og lægge det hemmelig ind paa Bordet indenfor Jomfru Lises Vindue? saa finder hun det nok, naar hun kommer.

Frølich.

Naa, saa jeg skulde være Deres Postbud? Ja, ja, kom kun hid med det. De og Jomfruen blive dog nok et Par, det har jeg længe mærket.

Ferdinand.

Nei virkelig?

Frølich.

Intet er skjult for os Muurfolk. Men vær rolig! Vi ere lige saa tause som listige. Jeg skal nok besørge Deres Brev.

Mel. af Du Puy: Götherna fordumdags drucko ur horn.

Frølich

(idet han hisser sig op og lægger Sedlen indenfor Lises Vindue.)

Muursvenden veed, naar for Vindvet han staaer:
Listighed hjelper, hvor Magt ei forslaaer.
Gjerne han har
Verden til Nar,

Hvis blot han kan
Hjelpe den elskende Mø til en Mand.

Muursvenden veed etc.

Ferdinand.

Kjærligheds vingede Gud
Vælger en Muursvend til Bud.
Amor, som skuer min List!
Skjænk mig din Naade, da seirer jeg vist.

Otte og tyvende Scene.

De Forrige. Perlekjær, med en Tobakspibe i Munden, og en Viinflaske og et Par Glas i Haanden. Han seer ikke Ferdinand, som trækker sig lidt tilbage ved hans Ankomst.

Frølich.

Muursvenden veed etc.

Ferdinand.

Kjærligheds vingede Gud etc.

Perlekjær.

Nu vil Sagen heldigt endes,
Jeg er rolig for hvad der idag vil skee,
Thi Skjæbnen lod det Allerbedste hændes,
Og nu kan jeg lee.
Ved min Druesaft
Venter jeg nu paa Hr. Kraft.
Hist paa den fortrolige, løvfulde, skyggende Plads
Jeg ved en Pibe tømme vil mit Glas.

(Sætter sig i Løvhytten og ryger og drikker. Ferdinand lister sig bort, uden at mærkes af Perlekjær.)

Ni og tyvende Scene.

Frølich paa Stilladset. Perlekjær i Løvhytten. Niels kommer ud af Gadedøren og seer sig om. Strax efter: Lise.

Niels.

Det er da en forbandet Historie med det Brev! Dersom jeg bare kunde faae fat paa Hr. Grønmeier, saa skulde jeg sige ham hvorledes det er gaaet til. — Men see der er jo Jomfruen! det er nok bedst at jeg strax gaaer til Bekjendelse. (Til Lise.) Hør, Jomfru, maa jeg tale et Ord med Hende?

Lise.

Meget gjerne, jeg vilde just ogsaa tale med dig.

Niels.

O Gud hjelpe mig! Jeg kan nok vide hvad Hun vil tale med mig om, men det var Drollen splide mig ikke min Skyld.

Lise.

Hvad mener du?

Niels.

Jeg skulde hemmelig have bragt Hende et Brev fra den unge Hr. Grønmeier. Jeg vilde have lagt det op paa Hendes Kammer.....

Lise.

Det har du jo ogsaa gjort.

Niels.

Har jeg?

Lise.

Ja, hvem ellers? Brevet laae jo paa mit Bord, og her har jeg allerede Svaret, som jeg beder dig bringe Hr. Grønmeier ligesaa hemmeligt som du bragte mig hans Brev.

(Giver ham et forseglet Brev.)

Niels.

Men Gud bevares! det kan jo ikke være gaaet naturligt til, det maa være Hexeri.

Lise.

Stille! der kommer Nogen.

(Gaaer hen mod Baggrunden.)

Tredivte Scene.

De Forrige. Arthur. (Niels vil skjule Brevet.)

Arthur.

Hvad for Noget! har du nu et Brev igjen?

Niels.

O Gud hjelpe mig! Jeg er da det ulyksaligste Menneske til at bringe Breve.

Arthur.

Hid med det!

Niels.

Nei, men hør! jeg kan Drollen splide mig ikke.....

Arthur.

Hid med det, siger jeg!

(Tager det fra ham.)

Niels (afsides.)

Hvad skal jeg nu gjøre? Jeg vil strax sige det til Jomfruen.

(Vil gaae hen mod Baggrunden.)

Arthur.

Hvor skal du hen? Pak dig strax ind!

(Niels gaaer ind i Huset.)

Arthur (idet han bryder Seglet.)

See, det kan man kalde en ægte diplomatisk Handling! (Efter at have aabnet Brevet.) Ganske rigtig, det er fra Lise. (Løber det igjennem.) Det er jo et Svar paa det Brev som hun ikke har faaet! Hun skriver at hun vil møde Kl. 6½ her paa denne Plads. Hillemænd! hvilken Hast! Terminen forkortes! her er ingen Tid at spilde; jeg maa strax ind at tale med Blase, for at see at holde ham i Activitet; det er jo ham som det nærmest angaaer.

(Gaaer ind i Huset.)

Een og tredivte Scene.

Perlekjær. Frølich. Lise, som kommer tilbage fra Baggrunden.

Frølich (til Lise.)

Jomfru!

Lise.

Ja!

Frølich.

Saae De hvad der passerede her for et Øieblik siden?

Lise.

Nei, jeg stod og vendte Ryggen til.

Perlekjær (afsides.)

Hvad mon de To kan have at snakke om? lad mig høre efter.

Frølich.

Den unge Herre snappede Deres Brev bort fra Gaardskarlen, og læste det.

Lise.

Hvad hører jeg! Saa er Alting ude.

Perlekjær (afsides.)

Hvad er det for Historier?

Lise (afsides.)

Dog jeg skal vide at hjelpe mig. Jeg vil skrive et nyt Svar, og for en Sikkerheds Skyld bestemme

Tiden til nu strax. Det klæder jo rigtignok ikke godt at have saadan en Hast med at blive bortført; men hvad skal man gjøre? Nød bryder alle Love. (Til Frølich.) Hør, De har altid været saa god og venlig imod mig. Vil De ikke nok vise mig en Tjeneste, hvorpaa mit Livs Lykke beroer?

Frølich.

Bedste Jomfru, De har at befale.

Lise.

Jeg vil gaae og skrive et andet Brev; vil De saa bringe det hen i Madam Hansens Gjæstgivergaard? thi den tossede Niels kan man slet ikke stole paa.

Frølich.

Med Fornøielse, Jomfru! For Deres Skyld gaaer jeg til Verdens Ende. (Lise gaaer ind i Huset.)

To og tredivte Scene.

Frølich. Perlekjær.

Perlekjær

(som titter ud af Lovhytten, afsides.)

Hvad maa jeg dog erfare! Lise og Herr Ferdinand skrive hinanden Breve til, og han vil endogsaa bortføre hende! O min stakkels Malvina! hvad skal der nu blive af dig? Og min stakkels Plan, hvad skal der nu blive af dig? Skulde jeg med rolige Öine

see paa at Lise faaer den uhyre store Formue? Nei, aldrig i Evighed! Før skulde jeg.... (Seer op ad Huset.) Hvad nu? der er noget Nyt igjære.

Frølich (taler ind ad Lises Vindue.)

Allerede færdig! det kan jeg lide. Ja her er heller ingen Tid at spilde..... Lad mig faae det! (Tager et Brev ud af Vinduet.) Jeg skal strax hisse mig ned, og gaae hen med det.

Perlekjær (afsides.)

Jeg vil skjule mig igjen, til han er kommen ned, og saa vil jeg gaae hen og tage Brevet fra ham.... Hillemænd! der kommer Nogen.

(Skjuler sig i Lovhytten.)

Tre og tredivte Scene.

De Forrige. Ferdinand.

Ferdinand (afsides.)

Her er dog vel Ingen, som seer mig? Jeg maa liste mig hen og høre om der ikke skulde være Svar paa mit Brev.

Frølich.

Ei! er De der? Det er godt De kom, thi saa sparer De mig Uleiligheden. See her, der har De Svar paa Deres Brev. (Kaster Brevet ned til ham.)

Ferdinand.

Bravo! (Tager det op og læser det.)

Frølich (afsides.)

Nu er jeg færdig paa dette Sted. Nu maa jeg desværre længere ned. Gud veed, jeg blev gjerne heroppe. (Hisser sig ned til første Sals Etage, saa at han ikke længere kan naae til Lises Vindue.)

Ferdinand (som imidlertid har læst Brevet.)

Hvad seer jeg! der er Ugler i Mosen. Hun beder mig at holde mig parat om et Øieblik; hun har Ret, det bliver det Fornuftigste. Jeg vil strax gaae hen og gjøre Anstalter. (Vil gaae.)

Fire og tredivte Scene.

De Forrige. Niels.

Niels.

O hør, Herr Grønmeier!

Ferdinand (vender om.)

Stille dog! Du maa ikke raabe mit Navn saa høit, thi Alle troe at jeg er reist.

Niels.

Ak, kjære Herre! I maa ikke blive vred, men Skylden er min Sjæl ikke min; det er et forskrækkeligt Uheld, som jeg har idag.

Ferdinand.

Hvad er der paafærde?

Niels.

Jomfru Lise gav mig nylig et Brev, som jeg skulde bringe jer, det var Svaret paa jeres Skrivelse....

Ferdinand.

Det veed jeg nok, her har jeg det.

Niels.

Har I det? Men Gud bevares! hvorledes har I faaet det?

Ferdinand.

Nu har jeg ikke Tid at tale med dig. Dine Drikkepenge skal du faae om lidt. Lad mig nu blot see at du er taus og forsigtig. Farvel saalænge.

(Iler ud.)

Fem og tredivte Scene.

Frølich. Perlekjær. Niels.

Niels.

Men Herre Jemini! Nu staaer Verden vist ikke længe. Det er Drollen splide mig Hexeri. O jeg ulykkelige Karl! Nu seer jeg hvorledes jeg sidder i det! Det falder som Skæl fra mine Øine! Det er bestemt Kjøge Huuskors som grasserer her! Det er

den skinbarlige Djævel som har sit Spil her i Huset. Det er ham som piner den salig Commerceraad ind i Hundes og Kattes Lignelse, og det er ham som bringer Breve frem og tilbage gjennem Luften. Af det var i en ulyksalig Stund at jeg kom til dette berygtede Sted!

Sex og tredivte Scene.

De Forrige. Arthur og Blase.

Blase.

Men Gud bevares! Det er jo en skrækkelig Historie.

Arthur.

Ja vil De nu troe mig en anden Gang? Hvorfor passer De ikke bedre paa?

Blase.

Jeg beder Dem betænke mine mange Forretninger. Man kan ikke være meer end eet Sted ad Gangen. Naar jeg skal være ude i Stalden for at passe paa den syge Hoppe, kan jeg jo ikke være hos Jomfru Lise for at passe paa hende.

Arthur.

Men jeg har jo advaret Dem, jeg har bedet Dem være opmærksom. Men det forstaaer sig, en Hestedoctor har ikke saa fiin en Næse, som en Diplomat.

Blase.

Er jeg da ikke ulykkelig nok? skal jeg tillige høre fornærmelige Udtryk?

Arthur.

Lad det være godt! Hovedsagen er nu at vi finde min Fader, for at overlægge Sagen med ham. Jeg formoder, han er i Haven.

Perlekjær (kommer frem.)

Her er jeg!

Arthur.

Nu vel Papa, har De endnu ingen Respect for Diplomatiken? Hvad giver De mig, naar jeg fortæller Dem at Herr Ferdinand ikke er reist herfra, men at han opholder sig hemmelig herude, og har besluttet at bortføre Lise iaften Klokken halv syv?

Perlekjær.

Jeg blæser ad Diplomatiken! Jeg er bedre underrettet end du. Jeg kan fortælle dig at Klokkeslettet er forandret, og at de have givet hinanden Stævnemøde nu strax.

Blase.

Hvorledes?

Arthur.

Det kan aldrig være muligt, thi ellers maatte jeg vide det.

Perlekjær.

Snikſnak! Jeg kan ſige dig Meer endnu: Vi maae tage os i Agt for Muurſvenden deroppe, thi han er i Ledtog med dem.

Blaſe.

Muurſvenden!

Perlekjær.

Tys!

Blaſe.

Ja, tænkte jeg det ikke nok?

Arthur.

Det er umuligt, thi ellers var det faldet mig ind.

Blaſe.

Jo det ſværger jeg Dem til, den Muurſvend har altid været mig fordægtig.

Perlekjær.

Stille dog! Her er ikke Tid til at ſkjændes. Lad os hellere alle Tre være enige om, hvorledes vi bedſt ſkal qvæle den gruelige Plan i Fødſelen.

Arthur.

Bagatel! efter de Oplysninger vi have erholdt!

Perlekjær.

Lad os ſtaae paa Luur her i Løvhytten, og

saasnart Hr. Ferdinand kommer for at bortføre Lise, saa træde vi Alle frem, og give ham en lang Næse.

Blase.

Ypperligt!

Arthur.

Dermed er det endnu ikke gjort. Forsigtigheden byder tillige andre Forholdsregler. (Til Niels.) Hør, Niels, gaa strax ind og slaa Bagporten ilaas, og pas paa Gadedøren. Ingen, især ikke Jomfru Lise, maa komme ud af den; du er med dit Liv ansvarlig for hende. Forstaaer du?

Niels.

Ja gode Herre, det forstaaer jeg nok. Og hun skal saamænd heller ikke komme ud med mit Vidende. Men hvad kan det forslaae, naar man har et Huuskors som gaaer igjennem lukte Døre, og gjør det Synlige usynligt?

Arthur.

Passiar! strax paa din Post!

(Niels løber ind i Huset.)

Syv og tredivte Scene.

Frølich. Perlekjær. Arthur. Blase.

Mel. af Elverhøi: Herligt en Sommernat.

Perlekjær. Arthur. Blase.

1.

Hævnen forbinder os,
Fristeren finder os
Enige mod ham i Aanden.
Vi, hvad end Fanden vil,
Give hinanden, til
Pant paa vort Broderskab, Haanden.

2.

Tys! jeg alt hører ham,
Kjærlighed fører ham
Hid for at hente sin Lise.
Hist fra det tætte Skjul
Skal jeg den nette Fu'l
Nok hvad jeg duer til, vise.

Mel. af Muurmesteren fra første Scene.

Frølich.

Tager jer ivare!
Fuglen kan erfare,
Som en fiin Spion, hver Hemmelighed.

Mel. af Don Juan fra anden Scene.

Perlekjær og Blase.

Mig den Muursvend er fordægtig.

Arthur.

Narre mig, han er ei mægtig.

Frølich (som før.)

Dog den gode Svale
Kan synge, men ei tale;
Aldrig i sin Sang den røber hvad den veed.

Perlekjær, Arthur, Blase (som før.)

Her jeg vente vil, til Hævnen er bered.

(De gaae alle Tre ind i Løvhytten.)

Otte og tredivte Scene.

De Forrige Ferdinand.

Mel. Fredmans Epistel Nr. 77.

1.

Ferdinand.

Timen er kommen. See, Skyerne drage
Langsomt over Himlen med kjølige Vind.
Hører du hist min forelskede Klage,
Vend da til din Beiler din Tanke, dit Sind.

Perlekjær, Arthur, Blase (afsides.)

Hør hvor han sukker og beder i Løn!

Ferdinand.

Elskede! kom, lad os Tiden ei spilde!

Perlekjær, Arthur, Blase, (som før.)

Mon hun har Mod til at lyde hans Bøn?

Ferdinand.

Kom, før det bliver forsilde!

2.

Ferdinand.

Solen forgylder kun Træernes Toppe,
Kronen staaer i Skygge, saa dunkel og graa.
Amor, den Guldfugl, han sidder deroppe,
Smiler ned til Dem som i Skyggerne gaae.

Perlekjær, Arthur, Blase, (afsides.)

Hør kun hvor lumsk han belægger sit Ord!

Ferdinand.

Elskede! kom, lad os Tiden ei spilde!

Perlekjær, Arthur, Blase, (som før.)

Nu vil jeg strax ham beskæmme, jeg troer.

Ferdinand.

Kom, før det bliver forsilde!

Perlekjær, Arthur, Blase,
(til Ferdinand, idet de træde frem.)
Egen Melodie.

Ha forvovne Frister!
Jeg er vred og bister.
Nu din hele sorte Plan jeg veed.
Men du skal ei mere
Mod os triumfere;
Lad os Lise hente nu herned!

Frølich (paa Melodien af Muurmesteren.)

Tager jer ivare, ꝛc.

(Perlekjær, Arthur og Blase gaae ind i Huset.)

Ni og tredivte Scene.

Ferdinand. Frølich. Lise kommer til Vinduet og giver Frølich et Vink; Denne hisser sig hurtig op til hendes Vindue, og lader hende stige ud paa Stilladset, hvorpaa han hisser det ned til Jorden og lader hende staae af.

Melodie af Blum: Schwäne kommen gezogen.

Lise
(medens hun daler med Stilladset.)

Kjærligheden sig baner
Gjennem Luften sin Vei.

Ferdinand (seer hende imøde.)

Det, som Jorden os raner,
Nægter Himlen os ei.

(Hun staaer af, og iler hen til Ferdinand.)

Begge.

Amor til Frihed os bringer,
Tiltrods for Hadets Magt.
Lad os paa Kjærligheds Vinger
Nu knytte den ønskede Pagt!

(Ferdinand iler bort med Lise. Frølich har imidlertid hisset sig op til sin forrige Plads ved første Sals Etage.)

Fyrgetyvende Scene.

Frølich paa Stilladset. Perlekjær, Arthur, Blase komme til Vinduerne i Lises Kammer.

Egen Melodie.

Perlekjær. Arthur. Blase.

Ha, hvad er det! hun er her ei!

(Til Frølich.)
Har du ei mærket hende?

Frølich.

Nei!

Perlekjær. Arthur. Blase.

Afsted! afsted! (De gaae fra Vinduerne.)

Frølich.

Lad kun de Narre gaae,
De vil en artig Næse faae.
Ha ha ha ha!
De vil en artig Næse faae.

Een og fyrgetyvende Scene.

Frølich. Perlekjær, Arthur, Blase og Niels komme ud af Gadedøren, og see sig om.

Perlekjær.

Men hvad er Dette?

Blase.

Jeg Sammenhængen ei kan gjætte.

Arthur (til Niels.)

Har du da lukket hende ud?

Niels.

Ak nei, jeg adlød jeres Bud,
Jeg passed paa,
Ja som en Smed jeg passed paa,
Men mod et Huuskors kan sig Ingen staae.

Perlekjær. Arthur. Blase.

Nei, denne Sag jeg fatter ikke,
Jeg kan den ei forstaae.

Frølich (idet han hisser sig ned med Stilladset.)
Jeg skal forklare det til Punkt og Prikke:
Igjennem Luften kom en Drage,
Og snapped hende bort.

Perlekjær. Arthur. Blase.
Naar hørte man vel Mage!

Niels.
Nu vel? hvad har jeg sagt?
Ja Kjøge Huuskors er en farlig Magt.

Perlekjær.
Ja, det er klart, de er' alt flygtet bort.
(Til Niels.)
Gaa, Niels! lad sadle trende Heste!
(Til ham og Arthur og Blase.)
At sætte efter dem, det bliver her det Bedste.
Afsted nu! fort!
I Hver sin Vei maae tage,
Og kommer ei tilbage,
Om I saa skulde gaae til Verdens Ende,
Før I mig bringe hine Trende.
(Niels løber ind i Huset. Frølich gaaer ud igjennem Baggrunden.

To og fyrgetyvende Scene.

Blase. Perlekjær. Arthur.

Mel. Wohl auf, Kammeraden, 2c.

1.

Perlekjær.
Velan, Kammerater, tilhest, tilhest!
Nu gjælder det, hurtigt at ride.

Blase.

Jeg rider mod Syden.

Arthur.

Jeg rider mod Vest.

Perlekjær.

Og Niels mod den nordlige Side.

Blase.

Hvo rider mod Østen i hurtig Flugt?

Arthur.

Snikſnak! Imod Østen er Kjøge Bugt.

Alle Tre.

Mod Østen en Rytter har ingen Flugt;
Man rider ei let over Kjøge Bugt.

2.

Velan, Kammerater, tilhest, tilhest!
Nu gjælder det, hurtigt at ride.
Den Ene mod Syden, den Anden mod Vest,
Og Niels mod den nordlige Side.
:|: Mod Østen en Rytter har ingen Flugt;
Man rider ei let over Kjøge Bugt. :|:

(Arthur og Blase ile ind i Huset.)

Tre og fyrgetyvende Scene.

Perlekjær. Kraft kommer hurtigt ind fra Baggrunden, med et Papiir i Haanden.

Kraft.

Hr. Krigraad! har De hørt det? Commerceraad Grønmeier er jo. død!

Perlekjær.

Ja er det ikke forskrækkeligt! Og endnu mere at hans Død var det Eneste som kunde redde mig i min fortvivlede Stilling!

Kraft.

Ja, hvad vil De da sige, naar De bliver bekjendt med det Papiir jeg her har? Det er salig Commerceraadens Testament.

Perlekjær.

Hvorledes? har han gjort Testament?

Kraft.

Jeg har i et heelt Aar havt det i Forvaring, men har maattet love ham ikke at tale derom. Dets Indhold var mig ogsaa ganske ubekjendt, thi som De seer, Udskriften lyder: "At aabnes efter min Død." Denne Befaling har jeg nu efterkommet, og bringer Dem det her. Kan De gjætte, hvem der er Universal-Arving?

Perlekjær.

Er det ikke hans Brodersøn?

Kraft.

Nei, det er Dem selv.

Perlekjær.

Hvad siger De?

Kraft.

Notabene hvis De er en fornuftig Mand. Vil De behage at see: Den salig Afdøde skriver, at han aldrig i sit Liv vil give sit Samtykke til sin Brodersøns Forening med Jomfru Lise. Ifald derfor den unge Herre, istedenfor at ægte den rige Bryggerenke, som han har bestemt ham, skulde mod hans Villie have ægtet Jomfru Lise, da tilfalder hele Arven Dem, men i modsat Fald Brodersønnen. Nu seer De selv hvad herved er at gjøre. Den unge Herre er jo forlibt i Lise, og Lise i ham, og Den er let at lokke, som efter vil hoppe; De forstaaer mig?

Perlekjær.

Triumf! Victoria! De ere allerede løbet bort med hinanden.

Kraft.

Er det muligt!

Perlekjær.

Skjæbnen har ledet Alt til det Bedste, og jeg er den lykkeligste Mand paa Jorden.

Kraft.

Saa gratulerer jeg Dem.

Perlekjær.

Men for Alting lad os endnu ikke tale til Nogen om dette Testament; vi maae vente, indtil de bort-

rømte Personer have holdt Bryllup, og det vil med Guds Hjelp ikke vare længe.

Fire og fyrgetyvende Scene.

De Forrige. Arthur, Blase, Niels, alle Tre med Ridepidske.

Arthur.

Nu ere vi parate.

Blase.

Nu skal det gaae over Stok og Steen.

Perlekjær.

Hvad mene I? hvor vil I hen?

Arthur.

Hvilket Spørgsmaal! Vi vil indhente de Flygtende.

Blase.

Det er jo efter Deres egen Befaling.

Perlekjær.

Det er sandt, kjære Børn, men jeg har betænkt mig.

Arthur.

Hvad for Noget?

Niels.

Det har Herren gjort vel i, thi vi kan saamænd ikke hamle op med Kjøge Huuskors.

Blase.

Skulde jeg lade min Kjæreste i Stikken?

Perlekjær.

O Snak! hun er jo ikke Deres Kjæreste endnu.

Arthur.

Men, kjære Papa, hvad skal det sige?

Perlekjær.

Jeg har overveiet Sagen nøiere, jeg har ogsaa talt med Herr Kraft derom, og jeg finder nu at Kjærlighed er en Lidenskab, som ikke lader sig betvinge. Hvis derfor de to unge Folk elske hinanden, saa er det jo bedst at man lader dem have deres Villie.

Arthur (afsides.)

Her maa stikke Noget under; nu gjælder det at være Diplomat.

Blase.

I Evighed aldrig! Troer De, jeg skulde lade min Kjæreste saaledes bortsnappe af den Første den Bedste. Kom, lad os strax begive os paa Veien.

Arthur.

Ja, Blase har ganske Ret. Afsted!

Perlekjær.

Vil I holde jeres Mund, og lære at lystre mig! Jeg skal vise jer at jeg er Herre i Huset.

Blase.

Ja men her ere vi udenfor Huset.

Perlekjær.

Da skal I, min Sjæl, snart komme indenfor, og naar I først ere der, saa skal Ingen sætte Foden ud af Huset uden min Tilladelse! (Driver dem hen mod Døren.) Kom med, Hr. Kraft, og hjelp mig at holde Styr paa disse Rebeller.

Niels.

O Herre, jeg er saamænd ikke rebelsk, jeg bliver meget hellere hjemme. Jeg skal desuden ud paa Engen og læsse Hø; det har Herren da vel ikke Noget imod?

Perlekjær.

Nei, min Søn, gaa du kun til dit Arbeid.

Niels.

Saa vil jeg bare hente min Høtyv.

(De gaae Alle ind i Huset.)

Fem og fyrgetyvende Scene.

Commerceraad Grønmeier kommer fra Baggrunden.

Grønmeier.

Endelig er jeg da ankommen. Reisen var besværlig nok i denne Hede og igjennem det megen Støv! — Jeg har heller aldrig reist saa tidlig paa Dagen herud,

men naar man kommer for at hente 15,000 Rd., uden at tale om en engelsk Ridehoppe til 600 Specier, saa er det en Selvfølge at man ikke har Ro paa sig. Naa, det vil ret glæde min gamle Ven, Krigsraad Perlekjær, at see mig igjen, og det vil ogsaa glæde mig, naar han tæller mig de 15,000 Rd. op i lutter kongelige Obligationer....

Sex og fyrgetyvende Scene.

Grønmeier. Niels kommer med Høtyven.

Grønmeier.

Ih der seer jeg jo min gamle Gaardskarl, den gode Niels! Jeg vil strax henvende mig til ham. God Dag, Niels!

Niels

(idet han seer ham, farer tilbage i største Forskrækkelse.)

Naa, nu er det Sidste værre end det Første!....

Grønmeier.

Hvorfor løber du din Vei? Jeg vil tale med dig. (Nærmer sig ham.)

Niels (holder Høtyven imod ham.)

Viig fra mig, Satan!

Grønmeier.

Ih, din uforskammede Knægt! Tør du tiltale mig saaledes?

Niels.

Ja det tør jeg; thi jeg har en god Samvi
hed, og det er Løgn hvad Han siger, at jeg
stjaalet Havre.

Grønmeier.

Er du gal? Har jeg sagt at du har stja
Havre?

Niels.

Vil Han bare blive mig fra Livet, for el
jager jeg Ham, Drollen splide mig, Høtyven lige ig
nem Kroppen en halv Alen ned i Jorden; saa
Han nok lade være at spøge.

Grønmeier.

Er du fra Forstanden? Spøger jeg? Det er sna
dig som spøger, men det er en grov Spøg!....

Niels.

Nei, det er mit ramme Alvor. Inat kom
her som en Kat. Idag har Han været her b
som Mops og som Spids; alt Det har jeg fi
mig i, men kommer Han i sin egen fordømte P
saa slaaer jeg Ham ikke inde for nogen Ting, thi nu
har jeg faaet Courage af bare Skræk.

Grønmeier (med en truende Mine.)

Hør, veed du hvad....

Niels (hævende Hetyven.)

Ja veed Han selv hvad! Vil Han nu pakke sig strax til Helvede, hvor Han kommer fra, og ikke friste en stakkels Karl, som ikke har noget med Djævelen og hans Gjerninger at bestille. Naar man er død, saa skal man forholde sig stille og rolig, det er ikke meer end Pligt og Skyldighed.

Grønmeier.

Jeg troer, Fanden plager dig! er jeg død?

Niels.

Ja, min Sjæl og Salighed er Han død; det kan man strax see paa Ham.

Grønmeier.

Hvad er det for Snak! Jeg seer jo frisk og trivelig ud; jeg er jo bleven fed siden du saae mig sidst.

Niels.

Ja, i Helvede bliver man kanskee fed, men det faaer ikke at hjelpe; Han seer ud som Han havde ligget et halvt Aar i Jorden.

Grønmeier.

Hør, nu forgaaer Taalmodigheden mig, og nu skal jeg vise dig, at hvis jeg er død, saa har jeg dog ligesaa gode Kræfter som en Levende.

(Tager ham fat bag fra og rykker ham i Haaret.)

Niels

(Idet han dreier sig og jager efter ham med Hetpven.)

Gevalt! Gevalt! Gevalt!

Grønmeier (slipper ham og tager sig paa Benet.)

Au! for en Ulykke! der traf du mig i Benet!

Syv og fyrgetyvende Scene.

De Forrige. Kraft. Perlekjær. Arthur. Blase.

Perlekjær og Kraft.

Hvad er paafærde?

Niels.

O det er den skinbarlige Satan! See der!

(Peger paa Grønmeier.)

Perlekjær, Kraft, Arthur og Blase.

Ih, Gud bevares! (De vige tilbage.)

Grønmeier.

Hvad er det! Ere I da Allesammen blevne gale?

Kraft.

Saa De er levende?

Grønmeier.

Ja hvorfor skulde jeg ikke være levende?

Niels.

Tro ham ikke, gode Herre! Det er Kjøge Huuskors paa en anden Led.

Perlekjær.

Jeg taber Næse og Mund af Forundring. Deres Herr Brodersøn var her imiddags i dyb Sorg, og fortalte med grædende Taarer Deres dødelige Afgang.

Grønmeier.

Den fordømte Knægt! Det er bestemt fordi jeg nægtede ham 200 Rd. igaar.

Perlekjær.

Dem har han faaet af mig.

Grønmeier.

Hvorledes?

Perlekjær.

Jeg kunde ikke nægte ham dem som Forskud paa de 15,000 Rd. som han kom for at hente, og nu er han i dette Øieblik løbet bort med Lise.

Grønmeier.

Den Slubbert! jeg skal gjøre ham arveløs. Nu kan han gjøre for mig hvad han vil, jeg bryder mig ikke mere om ham; thi Bryggerenken, som jeg vilde gifte ham med, er død imorges. Dersom han havde fulgt mit Raad og giftet sig med hende itide, saa havde han nu været en ung Enkemand og havt en betydelig Formue. Men Ungdommen er selvklog, saa lad den da ogsaa blive klog af Skade. Af mig skal

han ikke faae en Skilling. De 200 Rd. vil jeg skjænke ham, og dermed er Fadderskabet ude!....

Perlekjær.

Det er meget ædelmodigt.

Grønmeier.

Paa ingen Maade, gode Krigsraad! De kan nok begribe at jeg ikke vil lade Dem i Stikken derfor. De kan afskrive dem paa min Conto. Men de 15,000 Rd. i Obligationer skal jeg nu have den Ære at modtage.

Perlekjær (til Arthur.)

O jeg ulykkelige Menneske! Svar du nu for mig, ifald du kan redde mig ud af denne Knibe; du er idetmindste nærmest til det.

Arthur (til Perlekjær.)

Ja, Papa, det skal ingen Nød have. (Til Grønmeier.) Herr Commerceraad! trænger De ikke til at styrke Dem efter Reisen? Maa jeg opvarte med et Glas Viin.

Grønmeier.

Meget forbunden, jeg trænger ikke til Noget. (Til Perlekjær.) Min Tid er knap, jeg agter at reise tilbage endnu iaften. Hvis det altsaa var Dem beleiligt....

Arthur.

Det forekommer mig, at Herr Commerceraaden halter?

Grønmeier.

Ja, det troer jeg nok; den forbandede Knægt (peger paa Niels) har stukket mig i Benet med sin Høtyv.

Niels.

Jeg beder om Forladelse, men jeg troede saa Skam, at I var død, og saa kunde det jo ikke hindre jer.

Blase (til Grønmeier.)

Med Tilladelse! (Løfter hans Been iveiret, paa samme Maade som det var Bagbenet af en Hest.) Stille! Pfui!

Grønmeier (river sig løs.)

Hvad skal det betyde? Er Han gal? (Til Perlekjær.) Som sagt, jeg har Hastværk, og maa derfor anmode Dem om....

Arthur.

Det er meget stadigt, smukt Veir, vi have faaet, Herr Commerceraad, Høsten vil vist blive god.

Grønmeier.

Det er meget muligt; jeg har solgt mine Jorder, og bekymrer mig ikke meer om Veirliget. (Til Perlekjær.) Som sagt, Tiden er knap, og hvis det derfor ikke generer Dem....

Arthur.

Hvad Nyt har man i Kjøbenhavn, Herr Commerceraad?

Grønmeier.

For Pokker! jeg er ikke kommen herud for at fortælle Dem Nyt, men for at hente mine Penge.

Perlekjær (til Arthur.)

Du hjelper mig rigtig nok godt.

Arthur.

Giv kun Tid, Papa, man maa gaae diplomatisk frem.

Perlekjær (høit til Arthur)

Ja saa see da nu hvad din Diplomatik hjelper dig til, og sig Herr Commerceraaden paa en forblommet Maade, hvor hans Penge ere.

Grønmeier.

Hvad skal det sige?

Arthur.

Ja, kjære Papa, nu hugger De jo min diplomatiske Knude over, og nøder mig til at tale reent ud af Posen. Men nu skal De see, at en Diplomat kan ogsaa tale uden Falblader og uden Krusedullet.

Grønmeier.

Til Sagen! hvor ere mine Penge?

Arthur.

De ligge paa Kjøge Landevei.

Grønmeier.

Hvad hører jeg!

Arthur.

Idetmindste laae de der forleden Dag.

Perlekjær.

Ja, Herr Commerceraad, jeg er det ulykkeligste Menneske paa Jorden. Tænk Dem at min Søn skulde have redet ind med Obligationerne forleden, og saa gaaer han og taber dem ud af Lommen!

Grønmeier.

Jeg maa sige Dem, Herr Krigsraad, at jeg lader mig ikke afspise med en saadan Forklaring.

Perlekjær.

De vil dog ikke gjøre mig ulykkelig?

Kraft.

Vil De ikke nok have Medlidenhed med ham?

Grønmeier.

Nei, saa Fanden tage mig, om jeg vil.

Arthur.

Værer rolige! Der er ingen Ulykke paafærde. Nu skal mit diplomatiske Genie vise sig i sin fulde Glands. Jeg har Pengene!

Niels.

Ja det tør jeg; thi jeg har en god Samvittighed, og det er Løgn hvad Han siger, at jeg har stjaalet Havre.

Grønmeier.

Er du gal? Har jeg sagt at du har stjaalet Havre?

Niels.

Vil Han bare blive mig fra Livet, for ellers jager jeg Ham, Drollen splide mig, Høtyven lige igjennem Kroppen en halv Alen ned i Jorden; saa skal Han nok lade være at spøge.

Grønmeier.

Er du fra Forstanden? Spøger jeg? Det er snarere dig som spøger, men det er en grov Spøg!....

Niels.

Nei, det er mit ramme Alvor. Inat kom Han her som en Kat. Idag har Han været her baade som Mops og som Spids; alt Det har jeg fundet mig i, men kommer Han i sin egen fordømte P[illegible]r, saa staaer jeg Ham ikke inde for nogen Ting, thi nu har jeg faaet Courage af bare Skræk.

Grønmeier (med en truende Mine.)

Hør, veed du hvad....

Niels (hævende Hotyven.)

Ja veed Han selv hvad! Vil Han nu pakke sig strax til Helvede, hvor Han kommer fra, og ikke friste en stakkels Karl, som ikke har noget med Djævelen og hans Gjerninger at bestille. Naar man er død, saa skal man forholde sig stille og rolig, det er ikke meer end Pligt og Skyldighed.

Grønmeier.

Jeg troer; Fanden plager dig! er jeg død?

Niels.

Ja, min Sjæl og Salighed er Han død; det kan man strax see paa Ham.

Grønmeier.

Hvad er det for Snak! Jeg seer jo frisk og trivelig ud; jeg er jo bleven fed siden du saae mig sidst.

Niels.

Ja, i Helvede bliver man kanskee fed, men det faaer ikke at hjelpe; Han seer ud som Han havde ligget et halvt Aar i Jorden.

Grønmeier.

Hør, nu forgaaer Taalmodigheden mig, og nu skal jeg vise dig, at hvis jeg er død, saa har jeg dog ligesaa gode Kræfter som en Levende.

(Tager ham fat bag fra og rykker ham i Haaret.)

Niels
(idet han dreier sig og jager efter ham med Hatpven.)
Gevalt! Gevalt! Gevalt!

Grønmeier (slipper ham og tager sig paa Benet.)
Au! for en Ulykke! der traf du mig i Benet!

Syv og fyrgetyvende Scene.

De Sorrige. Kraft. Perlekjær. Arthur. Blase.

Perlekjær og Kraft.
Hvad er paafærde?

Niels.
O det er den skinbarlige Satan! See der!
(Peger paa Grønmeier.)

Perlekjær, Kraft, Arthur og Blase.
Ih, Gud bevares! (De vige tilbage.)

Grønmeier.
Hvad er det! Ere I da Allesammen blevne gale?

Kraft.
Saa De er levende?

Grønmeier.
Ja hvorfor skulde jeg ikke være levende?

Niels.
Tro ham ikke, gode Herre! Det er Kjøge Huuskors paa en anden Led.

Perlekjær.

Jeg taber Næse og Mund af Forundring. Deres Herr Brodersøn var her imiddags i dyb Sorg, og fortalte med grædende Taarer Deres dødelige Afgang.

Grønmeier.

Den fordømte Knægt! Det er bestemt fordi jeg nægtede ham 200 Rd. igaar.

Perlekjær.

Dem har han faaet af mig.

Grønmeier.

Hvorledes?

Perlekjær.

Jeg kunde ikke nægte ham dem som Forskud paa de 15,000 Rd. som han kom for at hente, og nu er han i dette Øieblik løbet bort med Lise.

Grønmeier.

Den Slubbert! jeg skal gjøre ham arveløs. Nu kan han gjøre for mig hvad han vil, jeg bryder mig ikke mere om ham; thi Bryggerenken, som jeg vilde gifte ham med, er død imorges. Dersom han havde fulgt mit Raad og giftet sig med hende itide, saa havde han nu været en ung Enkemand og havt en betydelig Formue. Men Ungdommen er selvklog, saa lad den da ogsaa blive klog af Skade. Af mig skal

han ikke faae en Skilling. De 200 Rd. vil jeg skjænke ham, og dermed er Fadderskabet ude!....

Perlekjær.

Det er meget ædelmodigt.

Grønmeier.

Paa ingen Maade, gode Krigsraad! De kan nok begribe at jeg ikke vil lade Dem i Stikken derfor. De kan afskrive dem paa min Conto. Men de 15,000 Rd. i Obligationer skal jeg nu have den Ære at modtage.

Perlekjær (til Arthur.)

O jeg ulykkelige Menneske! Svar du nu for mig, ifald du kan redde mig ud af denne Knibe; du er idetmindste nærmest til det.

Arthur (til Perlekjær.)

Ja, Papa, det skal ingen Nød have. (Til Grønmeier.) Herr Commerceraad! trænger De ikke til at styrke Dem efter Reisen? Maa jeg opvarte med et Glas Viin.

Grønmeier.

Meget forbunden, jeg trænger ikke til Noget. (Til Perlekjær.) Min Tid er knap, jeg agter at reise tilbage endnu iaften. Hvis det altsaa var Dem beleiligt....

Arthur.

Det forekommer mig, at Herr Commerceraaden halter?

Grønmeier.

Ja, det troer jeg nok; den forbandede Knægt (peger paa Niels) har stukket mig i Benet med sin Høtyv.

Niels.

Jeg beder om Forladelse, men jeg troede saa Skam, at I var død, og saa kunde det jo ikke hindre jer.

Blase (til Grønmeier.)

Med Tilladelse! (Løfter hans Been iveiret, paa samme Maade som det var Bagbenet af en Hest.) Stille! Pfui!

Grønmeier (river sig løs.)

Hvad skal det betyde? Er Han gal? (Til Perlekjær.) Som sagt, jeg har Hastværk, og maa derfor anmode Dem om....

Arthur.

Det er meget stadigt, smukt Veir, vi have faaet, Herr Commerceraad, Høsten vil vist blive god.

Grønmeier.

Det er meget muligt; jeg har solgt mine Jorder, og bekymrer mig ikke meer om Veirliget. (Til Perlekjær.) Som sagt, Tiden er knap, og hvis det derfor ikke generer Dem....

Arthur.

Hvad Nyt har man i Kjøbenhavn, Herr Commerceraad?

Grønmeier.

For Pokker! jeg er ikke kommen herud for at fortælle Dem Nyt, men for at hente mine Penge.

Perlekjær (til Arthur.)

Du hjelper mig rigtig nok godt.

Arthur.

Giv kun Tid, Papa, man maa gaae diplomatisk frem.

Perlekjær (heit til Arthur)

Ja saa see da nu hvad din Diplomatik hjelper dig til, og sig Herr Commerceraaden paa en forblommet Maade, hvor hans Penge ere.

Grønmeier.

Hvad skal det sige?

Arthur.

Ja, kjære Papa, nu hugger De jo min diplomatiske Knude over, og nøder mig til at tale reent ud af Posen. Men nu skal De see, at en Diplomat kan ogsaa tale uden Falblader og uden Kruseduller.

Grønmeier.

Til Sagen! hvor ere mine Penge?

Arthur.

De ligge paa Kjøge Landevei.

Grønmeier.

Hvad hører jeg!

Arthur.

Idetmindste laae de der forleden Dag.

Perlekjær.

Ja, Herr Commerceraad, jeg er det ulykkeligste Menneske paa Jorden. Tænk Dem at min Søn skulde have redet ind med Obligationerne forleden, og saa gaaer han og taber dem ud af Lommen!

Grønmeier.

Jeg maa sige Dem, Herr Krigsraad, at jeg lader mig ikke afspise med en saadan Forklaring.

Perlekjær.

De vil dog ikke gjøre mig ulykkelig?

Kraft.

Vil De ikke nok have Medlidenhed med ham?

Grønmeier.

Nei, saa Fanden tage mig, om jeg vil.

Arthur.

Værer rolige! Der er ingen Ulykke paafærde. Nu skal mit diplomatiske Genie vise sig i sin fulde Glands. Jeg har Pengene!

Perlekjær.

Har du dem?

Arthur.

Jeg skal strax hente dem.

Perlekjær.

O du er en prægtig Fyr! kom, lad mig kysse dig! Nu skal jeg heller aldrig sige noget Ondt om Diplomatiken.

Otte og fyrgetyvende Scene.

De Forrige. Ferdinand og Lise, som ile hen, og kaste sig ned for Grønmeiers Fødder.

Ferdinand.

Tilgivelse, min Onkel!

Grønmeier.

Viig fra mig, din vanartige Skjelm!

Ferdinand.

Lise er nu min Kone. Vi have i dette Øieblik ladet os vie i Herfølge Kirke.

Blase (afsides.)

Saa er Alting ude. Nu gjælder det, Blase! viis dig nu som en Mand! Man siger at fordobblet Virksomhed skal være god til at overvinde Hjertesorger.

(Til Niels.) Gaa og giv Hoppen en dobbelt Portion af min Mixtur; jeg kommer strax efter, for at see til hende. (Niels gaaer.)

Ni og fyrgetyvende Scene.

De Forrige, (undtagen Niels.)

Grønmeier.

Jeg vil ikke see dig mere for mine Øine.

Ferdinand.

Jeg skulde heller ikke have vovet paa at komme for Deres Øine, min Onkel, hvis ikke en uventet Omstændighed gav mig Haab om at erholde Deres hele Tilgivelse.

Grønmeier.

Hvad er da det?

Ferdinand.

De har mistet 15,000 Rd.; jeg skaffer dem tilveie.

Grønmeier, Perlekjær og Kraft.

Hvad hører jeg!

Arthur.

Saa De vil skaffe Pengene tilveie? Nei det lader De nok være, det paatager jeg mig.

Ferdinand.

Saa maa de existere in duplo; idetmindste bringer jeg min Onkel 15,000 Rd. i kongelige Obligationer. Vil De fordobble Summen, har han vist Intet derimod.

Grønmeier.

Til Sagen! kom med Pengene, hvem der har dem!

Perlekjær (til Arthur.)

Gaa og hent dem, siden du siger, du har dem!

Arthur.

Lad Hr. Ferdinand gjøre Begyndelsen. Hvis han kan skaffe dem, saa sparer han mig Uleiligheden.

Grønmeier.

Saa gjør dog Ende paa det, og kom med dem.

Ferdinand.

Det skal jeg, min Onkel, men jeg gjør Deres Tilgivelse til en Betingelse.

Grønmeier.

Velan, dersom du kan skaffe mig mine Penge, saa vil jeg tilgive dig dit Ægteskab med Lise, og lover forresten at glemme Alt hvad som er passeret.

Ferdinand.

Deres Haand, min Onkel!

Grønmeier (rækker ham Haanden.)

Der! og det endog i Vidners Overværelse.

Ferdinand (afsides.)

Ja det var just det jeg vilde.

Arthur.

Ha, ha, ha! han vil faae en lang Næse.

Halvtredsindstyvende Scene.

De Forrige. Paa et Vink af Ferdinand træder Frølich ind, med den ituslagne Urtepotte i Haanden.

Arthur.

Hvad seer jeg! min Urtepotte!

Ferdinand.

Seer De, min Onkel! i denne Urtepotte ligge Deres Obligationer.

Arthur.

Det er skammeligt saaledes at narre en Diplomat! Jeg troede at Urtepotten stod oppe i mit Vindue.

Frølich.

Der stod den ogsaa imorges, men jeg tog den og satte den op i Jomfru Lises Vindue, for at fornøie hende med det smukke Rosentræ.

Ferdinand.

Saa maa de existere in duplo; idetmindste bringer jeg min Onkel 15,000 Rd. i kongelige Obligationer. Vil De fordobble Summen, har han vist Intet derimod.

Grønmeier.

Til Sagen! kom med Pengene, hvem der har dem!

Perlekjær (til Arthur.)

Gaa og hent dem, siden du siger, du har dem!

Arthur.

Lad Hr. Ferdinand gjøre Begyndelsen. Hvis han kan skaffe dem, saa sparer han mig Uleiligheden.

Grønmeier.

Saa gjør dog Ende paa det, og kom med dem.

Ferdinand.

Det skal jeg, min Onkel, men jeg gjør Deres Tilgivelse til en Betingelse.

Grønmeier.

Velan, dersom du kan skaffe mig mine Penge, saa vil jeg tilgive dig dit Ægteskab med Lise, og lover forresten at glemme Alt hvad som er passeret.

Ferdinand.

Deres Haand, min Onkel!

Grønneier [illegible]

Der! og der endnu [illegible] Mamsel.

Ferdinand [illegible]

Ja det var [illegible]

[illegible]

Ha, ha, ha [illegible]

Halvtredsindstyvende Scene.

De Forrige. [illegible] Ferdinand [illegible]
ind, med den [illegible] . Haand.

[illegible]

Hvad [illegible] jeg! min [illegible]

Ferdinand.

Seer De, min Onkel! i denne [illegible]
Deres Ovigantene.

Arthur.

Det er [illegible] at [illegible]
mat! Jeg [illegible] herude!

[illegible]

[illegible]
og [illegible] Bandet.
[illegible]

[illegible] Dam, [illegible] havde [illegible] gav [illegible] længer [illegible] er Deres [illegible] skal gjøre [illegible] Madam Grøn- [illegible] de Draaber

Ferdinand.

Saa maa de existere in duplo; idetmindste bringer jeg min Onkel 15,000 Rd. i kongelige Obligationer. Vil De fordobble Summen, har han vist Intet derimod.

Grønmeier.

Til Sagen! kom med Pengene, hvem der har dem!

Perlekjær (til Arthur.)

Gaa og hent dem, siden du siger, du har dem!

Arthur.

Lad Hr. Ferdinand gjøre Begyndelsen. Hvis han kan skaffe dem, saa sparer han mig Uleiligheden.

Grønmeier.

Saa gjør dog Ende paa det, og kom med dem.

Ferdinand.

Det skal jeg, min Onkel, men jeg gjør Deres Tilgivelse til en Betingelse.

Grønmeier.

Velan, dersom du kan skaffe mig mine Penge, saa vil jeg tilgive dig dit Ægteskab med Lise, og lover forresten at glemme Alt hvad som er passeret.

Ferdinand.

Deres Haand, min Onkel!

Grønmeier (rækker ham Haanden.)

Der! og det endog i Vidners Overværelse.

Ferdinand (afsides.)

Ja det var just det jeg vilde.

Arthur.

Ha, ha, ha! han vil faae en lang Næse.

Halvtredsindstyvende Scene.

De Forrige. Paa et Vink af Ferdinand træder Frølich ind, med den itusslagne Urtepotte i Haanden.

Arthur.

Hvad seer jeg! min Urtepotte!

Ferdinand.

Seer De, min Onkel! i denne Urtepotte ligge Deres Obligationer.

Arthur.

Det er skammeligt saaledes at narre en Diplomat! Jeg troede at Urtepotten stod oppe i mit Vindue.

Frølich.

Der stod den ogsaa imorges, men jeg tog den og satte den op i Jomfru Lises Vindue, for at fornøie hende med det smukke Rosentræ.

Blase.

Og jeg tog mig den Frihed at slaae den istykker, fordi jeg nok vidste, fra hvem den kom.

Frølich.

Og da jeg vilde plante Træet om i en anden Potte, fandt jeg disse Penge i denne, hvorpaa jeg strax iilte Hr. Ferdinand imøde, for at fortælle ham hvad der var passeret.

Perlekjær (til Arthur.)

Men hvad i al Verden har bevæget dig til at lægge Pengene i Urtepotten?

Arthur.

Fordi jeg vidste, Papa, at De vilde gjennemsøge mine Gjemmer; men i Urtepotten vidste jeg nok at De ikke vilde søge, og der troede jeg ogsaa at Pengene vare sikkre. Det var et diplomatisk Kunstgreb for at slippe for at gjøre en ny Hoveri-Reise til Kjøbenhavn.

Perlekjær.

Gid Fanden havde din Diplomatik! Muursvenden er en bedre Diplomat end du: han har intrigueret, os Alle uafvidende, han har hemmelig slynget Knuden, og det er endelig ogsaa ham som løser den.

Een og halvtredsindstyvende Scene.

De Forrige. Niels.

Niels.

Ak, Hr. Blase! jeg kommer for at melde Ham, at nu opgav Ridehoppen sin Aand. Da hun havde faaet den dobbelte Portion af Hans Mixtur, gav hun sig ikke længere Tid, men crepeerte strax.

Perlekjær.

Saa for en Ulykke! Det kan ikke nytte længer at skjule det for Hr. Commerceraaden; det er Deres engelske Ridehoppe som er creperet, men jeg skal gjøre alt Mit for at erstatte den med en anden.

Grønmeier.

Det er jo nogle fordømte Historier herude!

Blase.

Gud, Jomfru Lise!..... eller Madam Grønmeier! De har dog vel ikke taget af de Draaber som jeg gav Dem?

Lise.

Nei, det kan De være rolig for.

Blase.

Saa gjør mig den Tjeneste og tag ikke af dem, thi siden jeg mærker at de kan slaae en Hest ihjel....

Perlekjær.

Hvad for Noget! har Han givet Lise af de samme Draaber som Hesten?

Blase.

Ja hvorfor ikke? Det er meget gode Draaber; jeg kan forsikkre, at de tilforn have slaaet ypperligt an. Men det er det Samme, jeg skal aldrig bruge dem mere, hverken til Mennesker eller til Heste.

Perlekjær.

Jeg skal saamænd heller aldrig bruge Ham, hverken til Mennesker eller til Heste.

Slutnings-Sang*).

Mel. Fredmans Epistel Nr. 32.

1.

Kraft.

Seer man, hvor snart
Sig nu Bladet kunde vende!
Hele Farcen er tilende,
Det er klappet og klart.

*) I det Øieblik, da Slutnings-Sangen skal til at begynde, staae alle Personerne i en Række tvers over Theatret, men noget tilbage. Kraft, som begynder Sangen, træder i det Samme lidt frem; derpaa Gronmeier, idet han henvender sine Ord til Kraft, og saaledes Enhver af de Følgende, efter sin Tour, ligeledes henvendende sine Ord til den Næstforegaaende; saaledes at den første Række lidt efter lidt oploses, og en ny, bestaaende af de samme Personer, danner sig i Forgrunden. Endelig ved Begyndelsen af det sidste Couplet, træder Lise endnu nærmere frem, foran den nye Række.

Chor.

Seer man ꝛc.

Grønmeier (til Kraft.)

Vist Ingen kan
Passe paa en saadan Pige;
Een alt af slige
Er et Huuskors for en Mand.

Ferdinand (til Grønmeier.)

Siig ikke det!

Grønmeier.

Hold Mund! thi jeg har Ret.

Chor.

Seer man ꝛc.

2.

Ferdinand.

Men hvis man var
Den for Alle Lykkelige,
Som erholdt en saadan Pige,
Man sit Kors nok bar.

Chor.

Ja, hvis man var ꝛc.

Blase (til Ferdinand.)

Jeg, med Forlov,
Har et Huuskors i mit Hjerte:
Kjærligheds Smerte,
Det er den, som gjør mig flau.

Arthur (meget høflig til Blase.)
Det Ord var sandt.

Blase (bukker.)
De er nu saa galant.

Chor.
Ja, hvis man var ꝛc.

3.

Arthur.
Kors vil Enhver
Sig erhverve meget gjerne,
Naar han ei kan faae en Stjerne,
Som er mere værd.

Chor.
Kors vil Enhver ꝛc.

Perlekjær (til Arthur.)
Dog, alt for smaa
Ere begge to, min sandten!
Først Elephanten
Kan din egen Høide naae.

Niels (til Perlekjær.)
Saa stort et Dyr!

Perlekjær (visende paa Arthur.)
En diplomatisk Fyr!

Chor.
Kors vil Enhver ꝛc.

4.

Niels (til Perlekjær, med Hentydning paa Gronmeier.)

Holder det Skik
Med vort Huuskors her i Kjøge,
Siden Levende tør spøge
Mod al gammel Skik?

Chor.

Holder det ꝛc.

Frølich (til Niels.)

Sligt er kun Fjas;
Nei, et Huuskors fremfor alle
Pleier man kalde
Hver en Muursvend paa Stillads.

Lise (til Frølich.)

Det var jo Skam!

De Andre (pegende paa Frølich.)

Vort Huuskors, det er ham!

Chor.

Holder det Skik ꝛc.

5.

Lise (til Publicum.)

Ingen er klar:
Naar Theatret faaer et Stykke,
Som hos Dem gjør ingen Lykke,
Det et Huuskors har.

Chor.

Tingen er klar ꝛc.

Lise.

Dette, som er
Alt i Titlen dertil stemplet,
Skal det Exemplet
Af et Huuskors give her?
Spørge Dem ad,
Forfatteren mig bad.

Chor.

Tingen er klar ꝛc.

